

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

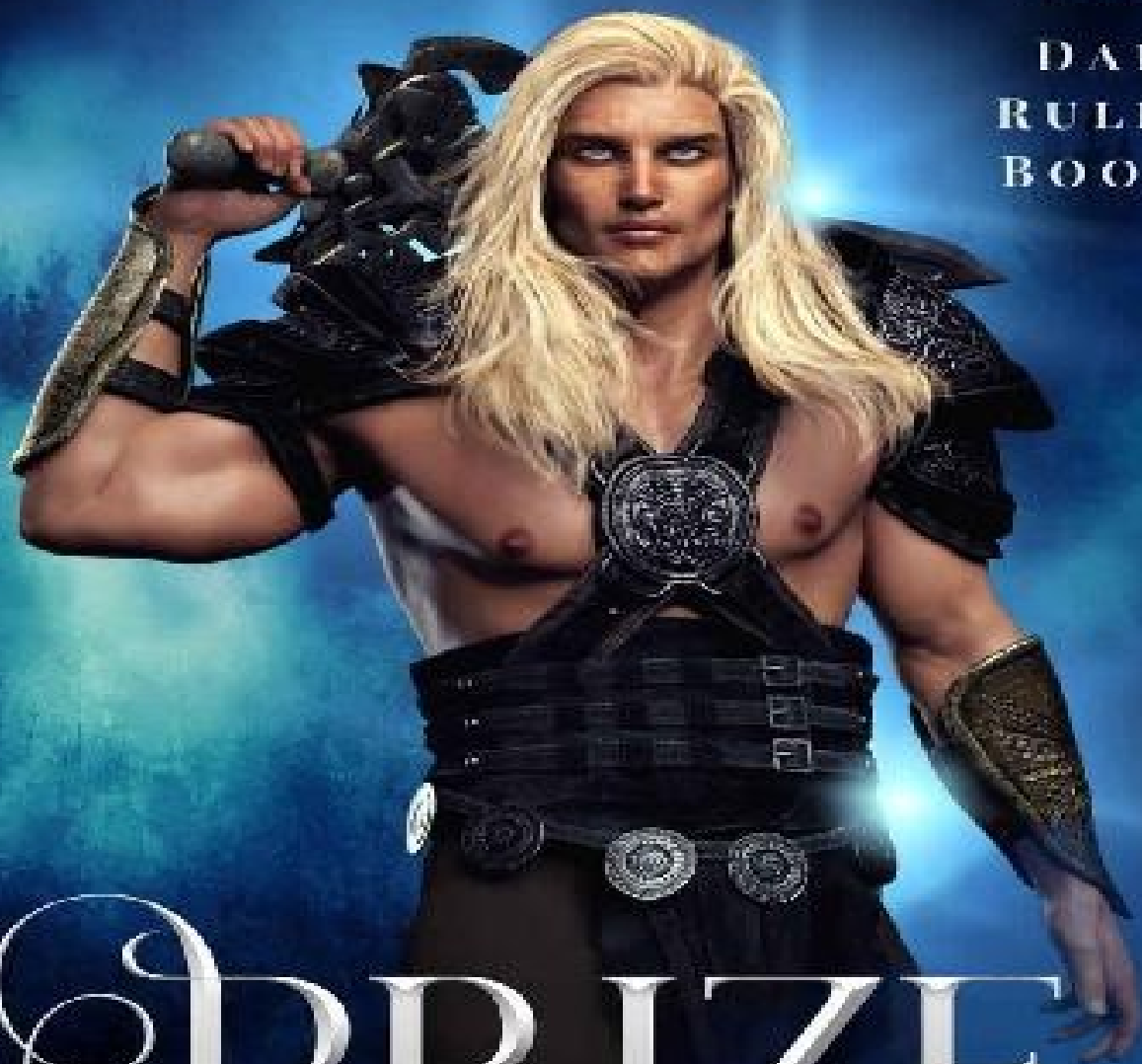
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REBECCA F. KENNEY

DARK
RULERS
BOOK 3

PRIZE of the WARLORD

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur, yaşayan ya da ölü, tesadüfî.

Telif Hakkı© 2022 Rebecca F. Kenney

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz (inceleme amaçları dışında), rfkenney@gmail.com .adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin alınmalıdır Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

İlk Baskı: Mart 2022

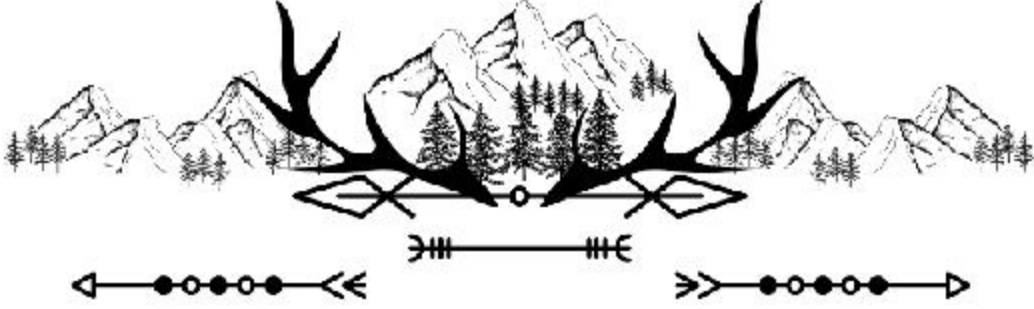
Kenney, Rebecca F.

Savaş Lordu'nun Ödülü / yazan Rebecca F. Kenney-İlk baskı.

"Warpath" -Tim Halperin, Hidden Citizens "Don't Follow" -Shelby Merry
"Your World Will Fail" -Les Friction
"Viva La Vida" -Katie Herzig cover
"Become the Beast" -Karliene
"Into the Woods" -Fay Wildhagen
"Lilac & Violet" -Miracle of Sound, Karliene
"Freya" -Christian Reindl, Lucie Paradis
"Skywards" -Atrel, Christian Reindl
"Unstoppable" -Christian Reindl "(It's not about) Running" -Tuvaband "Wolf" -First Aid Kit
"Border of Lies" -Luke Phillip "Heimta Thurs" -Wardruna
"O Valhalla" -SKALD "Grotti" -SKALD
"Rüzgarlar İmparatorluğu" -Alpine Universe
"Warchild" -Nekokat
"The Still, Cold Wold" -Piotr Musical
"The Wolves" -Cyrus Reynolds, Keeley Bumford
"Let Go of Me" -Karmina
"Mares of the Night" -Glen Gabriel
[SPOTIFY PLAYLIST LINK](#)

YAZAR NOTU

Bu kitap aslında Kindle Vella'da seri bir hikayeydi. E-kitap versiyonunda epizodik formatını korudum, bu yüzden bölümler oldukça

Kısa. Umarım bu onları atıştırılabilir yapar,

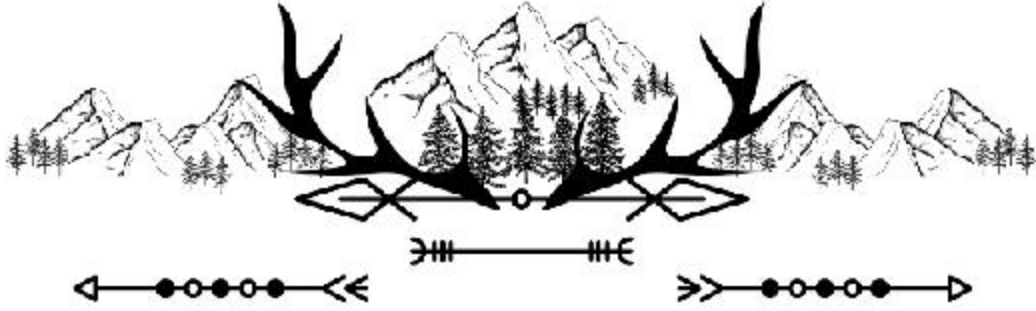
Patates cipsi gibi.

Bu hikayeyi ilk 20'ye sokan tüm okuyuculara teşekkür ederim.

Kindle Vella romantizmi!

Şiddet, esir/kaptan romantizmi, sormadan
öpüşme/dokunma, cinsel saldırı tehdidi

Ben geride bırakılmaya alıştım. Bu artık beni rahatsız etmiyor. Özellikle de bugün.

Ailem beni kalemizde bıraktı çünkü kış aylarında sık sık olduğu gibi hastayım. Onlarla birlikte Cheimhold'a gidip Prens Havil ile düğünüm için son düzenlemeleri yapamayacak kadar hastayım.

Kendimi sağlıklı ve güçlü hissediyor olsaydım, annem, babam, kız kardeşim ve erkek kardeşlerimle birlikte arabada kürklerin altında büzüşmüş olurum. Rahatsız, buharlı ve nemli . Annemle babam kısık sesle sınır savunma taktiklerini tartışırken, kız kardeşim Joss tüm yolculuğu kardeşlerime laf atarak geçirirdi. Ben sefil, rahatsız ve sıkıntıdan patlamış olurum.

Karla karışık yağmur yatak odamın penceresinin kurşun camına çarpıyor. Karla karışık yağmurdan nefret ederim. Kar olamayacak kadar sıcak ve yağmur olamayacak kadar soğuk, kötü niyetli bir şey. Kabarık yastıklardan oluşan yuvama daha da sokuluyorum. Yorganımın altına hizmetçim havlulara sarılı sıcak bir taş yerleştirdi ve ayak parmaklarımı sıcak tutmak için ona bastırıyorum.

Elimdeki kitap, pırıl pırıl mum ışıkları, ışıltılı elbiseler ve mükemmel valsın nasıl yapılacağını bilen zarif erkeklerle dolu hoş bir peri masalı. Prens Havil gibi adamlar. Onu düşündüğümde kalbim zevkten minik bir pirouette yapıyor. Onu yıllardır bir tanıdık olarak tanıyorum ve geçtiğimiz birkaç ay boyunca ailelerimiz olası bir nişandan bahsettikçe birlikte daha fazla zaman geçirdik.

Ailem tam olarak kraliyet ailesinden sayılmaz. Babam Efhwen Konfederasyonu'nu oluşturan dört bölgeden biri olan küçük bir bağımsız bölgeyi yönetiyor. Prens Havil'in krallığıyla müttefikiz ve orada daha yakın bir bağlantı, kuşatılmış kuzey sınırımızın savunmasında daha fazla yardım anlamına gelebilir.

Annem bana "Terelaus Veliaht Prensi ile Brintzia prensesi arasındaki anlaşmalı evlilik iyi gitmiş gibi görünüyor," dedi.

Nişanlanma fikrinin ilk konuşulduğu zamanlarda. "İki ülke barış içinde. Aslında, Terelaus diğer uluslara saldırmayı bıraktı. Ve yeni evli kraliyet mensuplarının birbirlerine deli gibi aşık oldukları söyleniyor. Gördüğünüz gibi, stratejik evlilikler harika bir şey olabilir."

"Ama bu düşmanlar arasında zorla yapılan bir evlilikti," diye araya girdi kız kardeşim Joss. "Bu mantığa göre onu sınırlarımızı yağmalayan o aşağılık kuzeyli savaş lordlarından biriyle evlendirmen gerekirdi. Onlar bizim gerçek düşmanlarımız. Ama sen onu müttefiklerimizden biriyle, süttten çıkmış ak kaşık bir prensle evlendiriyorsun, *Veliaht* Prens bile değil, sadece üçüncü Prens."

"Havil'i *seviyorum*," dedim sertçe, Joss'a kaşlarımı çatarak. "Nazik ve sessiz biri. Kitapları, güzel çayı ve güzel kıyafetleri seviyor. Ve tahta geçmeyeceği için bir varis yaratma konusunda endişelenmesi gerekmiyor, bu yüzden benim çok güçlü olmamamı umursamıyor."

"Daha güçlü olabilirdin," diye mırıldandı Joss. "Nakışlarınla, müziğinle ve kitaplarınla evde oyalanmayı bıraksan. Bir tür egzersiz ya da antrenman yapmalısın."

"Kız kardeşin böyle şeylerle ilgilenmez," diye araya girdi annem. "O her zaman senden ve kardeşlerinden daha hassas olmuştur."

"Onun üzerine titriyorsun," dedi Joss odadan çıkarken nefesinin altından.

Joss'un beni şu anda kitabım ve çayım, ocakta yanan sıcacık ateşin başında görseydi ne diyeceğini hayal edebiliyorum. Muhtemelen dudak bükerek ve sert havada antrenman yapmak için antrenman ringine koşardı. Kendine düşkünlüğü zayıflık olarak gören, kendini kötü hissettiğinde kendini en çok zorlayan türden bir insan. Anlamadığı şey, bazen zayıflığın üstesinden gelmek, onu aşmak için kendini şımartmanın gerekli olduğudur.

Ama Joss bu gece beni rahatsız edemez ve sulu kar, aile kalemizin köşe kulesinin yarısındaki rahat odamda bana dokunamaz.

Kendimi hikayelere kaptırıyorum, dışarıdaki fırtınanın keskin uğultu ve ısıklıklarını zar zor fark ediyorum. Ancak bu ısıkları yüksek sesli çatırtılar ve çarpışmalar takip başladığında, gözlerimi kitaptan kaldırıyorum ve penceremin çok ötesinde, karanlıkta bir yerlerde garip turuncu parıltılar fark ediyorum. Bir çeşit şimşek olabilir mi?

Aşağıdan alçak bir gümürtü duyulur ve gök gürültülü bir gümürtü tüm odayı sarsar. Deprem ve fırtına bir arada mı? Hayır, bu mümkün değil.

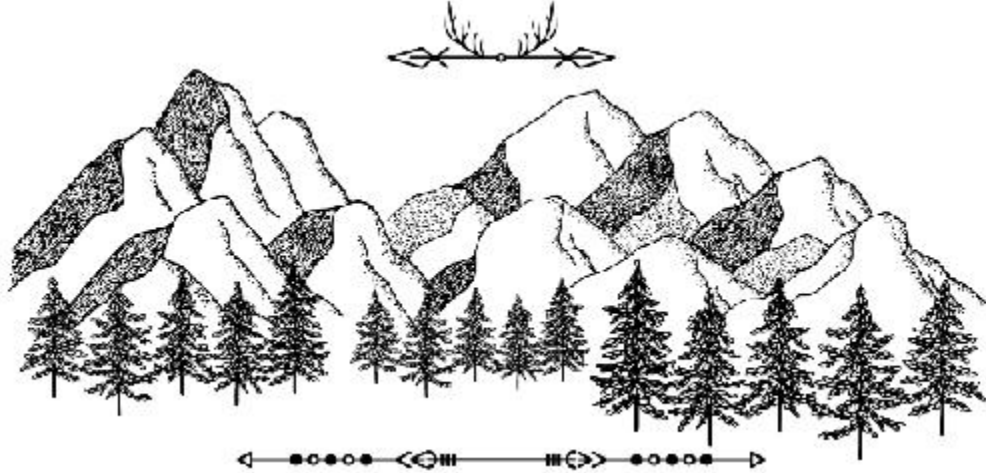
Kitabı bir kenara bırakıp örtüleri geri itiyorum ama ayaklarımı sıcak deliklerinden çıkarmaya dayanamıyorum, bu yüzden yatağın karşısına geçip hizmetçimi çağırmak için ipi çekiyorum.

Şiddetli bir çatırtı, bir ateş patlaması ve pencerem keskin bir ısı patlamasıyla patlıyor. Siyah bir kaya parçası zemine çarparak parlak beyaz fayansları çatlatıyor. Gördüğüm şeye anlam vermeye çalışarak bir çığlıkla geri çekiliyorum; bir kaya parçası değil, penceremden fırlatılan ve kalın bir zincire bağlı olan kaba siyah metalden bir kanca. Kanca geriye doğru kayıyor, pencere pervazına sağlam bir şekilde yerleşene kadar daha fazla fayansı tırmıklıyor.

Yorganı bir kenara fırlatıp odamın kapısına koşuyorum ama kulağımın dibinden bir şey geçiyor; kapı pervazının yanındaki duvara saplanmış bir bıçak. Tekrar çığlık atarak siniyorum ve başımı örtüyorum. Geriye doğru hızlı bir bakış, yatak odamın penceresinden içeri giren iri yarı figürleri ortaya çıkarıyor.

Yağmacılar, istilacılar, kuzeyden gelenler, tartışmalı sınır bölgelerini sürekli yağmalayanlar ve talan edenler. Bölgemize hiç bu kadar yaklaşmamışlardı, özellikle de ailemin atalarının kalesine.

Ne istiyor olabilirler ki?

İlerleyen figürlerden uzaklaşmak için kışımın üzerinde geriye doğru kayıyorum. Dev gibiler. Soğuk hava etraflarında dolaşıyor, buz gibi nefesiyle sıcak odamı dolduruyor.

"buradan," diye bağıyorum, gözlerimden yaşlar gelmeye başlıyor. Söylenecek aptalca bir şey. Ayağa kalkamıyorum - çok fazla titriyorum, bu yüzden dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve kapı koluna tırmanıyorum, kendimi koridora atmayı planlıyorum, orada beni koruyabilecek muhafızların olması muhtemel-

Ama sapa bastığımda, dev parmaklar bileğimi yutuyor ve başka bir el belime sarılıyor. İri kabadayı beni omzuna atarken yarım saniye içinde havada dönüp duruyorum.

"Gidin," diye homurdanıyor diğer iki devasa şekle. Hepsi o kadar çok kürk, zırh kaplama ve deri ile ki vücutlarının büyük bir kısmını seçemiyorum ve yüzleri kukuletalar, kürk şapkalar ve tüylü saç örtülmüş. Canavar gibi görünüyorlar.

Kabadayının metal zırhına sarılmış haldeyken çok iyi nefes alamıyorum. Çırpınıyorum ama güçsüzce. En iyi günlerde bile bazen nefesim kesiliyor ve şu anda görüşümü tüketmekle tehdit eden karanlığı geri püskürtecek kadar havayı zar zor yudumlayabiliyorum.

Kalbim çok iyi bildiğim çılgınca bir tempoya giriyor - bir süre hareketsiz oturup düzenli nefes almazsam genellikle bayılmama neden olan tempo.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım. "Yapamam-"

Ama kabadayı pencerenin önünde durup, odama ulaşmak için tırmandığı zincirden aşağı inmeye hazırlanırken, zırhıma doğru sertçe itildim. Diğer ikisi çoktan gitmiş, karanlığın içinde kaybolmuşlardı.

İri yarı bir kolunu gövdemin etrafına dolayan kabadayı, ikimizi de tıslayan kar yağışına doğru savuruyor. Yumuşak geceliğimi anında ıslatan, omurgam boyunca süzülen, saçlarımı yanaklarıma ve boynuma yapıştıran acı verici soğuk karşısında nefesim kesiliyor. Çığlık atamıyorum ve savaşıyorum. Sadece bayılmamak için ciğerlerime buz gibi hava doldurmaya yetecek kadar gücüm var. Soğuk parçaları ciğerlerimi deliyor ve acı beni kısmen uyanık tutmaya yetiyor.

Kirpiklerimdeki dondurucu damlaların ve ıslak saçlarımın keçeleşmiş buklelerinin arasından göz kırparak kalenin bazı kısımlarının yandığını görebiliyorum. Yangınlar çok büyük görünmüyor - karla karışık yağmur onları yakında söndürecektir. Kalenin etrafında taş işçiliğinden bir dış halka var ve daha fazla yangın bombası bu duvara doğru patlamaya devam ediyor - ama bunlar ailemin askerlerinin neler olduğunu fark etmelerini önlemek için dikkat dağıtıcı.

Çalındığımı bilmelerini engellemek için.

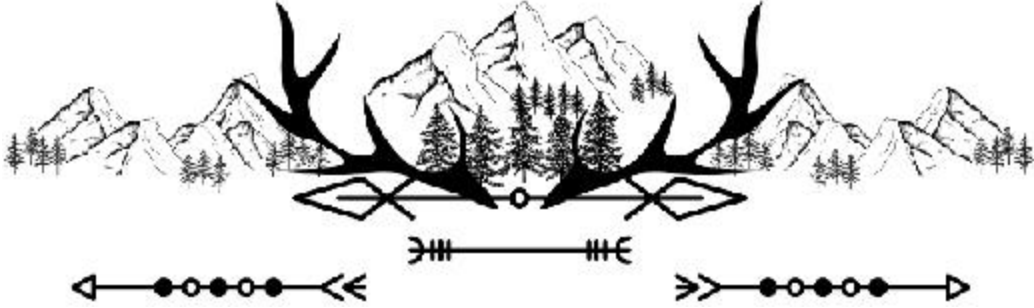
Beni esir alan kişi şimdi koşuyor. Her ağır adımda bedenim onun metal kaplı omzuna çarpıyor. Acı kaburgalarıma ve mideme vuruyor.

Dış duvarın parçalanmış bir bölümünden geçiyoruz ve sonra kalenin ötesindeki tarlalarda, nehre doğru eğimli geniş düzlüklerde koşuyoruz.

Beni esir alan kişi duruyor ve beni omzundan atıyor. Sık otların arasına fırlatılıyorum, orada kambur duruyorum, umutsuzca hırpalanmış ciğerlerime derin bir nefes çekmeye çalışıyorum. Ama her nefes çok sığ. Ciğerlerimi sonuna kadar dolduramıyorum ve bu beni panikletiyor.

"Bu o mu?" diyor derin bir ses yukarıdan bir yerden. "Emin misin?"

"Bu o. Bak." Kabadayı saçımdan bir tutam yakaladı ve başımı yukarı kaldırdı. Bir bıçak kınından çıkarılırken deriye sürtünüyor ve sonra bıçağın soğuk kenarı derime saplanıyor, tam köprücük kemiğimin üzerindeki oluğa. İşaretim orada; Konfederasyonumuzdaki her yönetici aileyi tanımlayan narin mavi dövme.

Derin sesli adam -aynı derecede korkunç siyah bir ata binmiş korkunç siyah bir figür- uzun bir süre kıpırdamadan oturuyor. Karanlıkta yüzünü göremesem de belki de bana bakıyordu.

Kar yağışı yüzüme batıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Çaresizce titriyorum, beyaz geceliğimin muhtemelen şeffaflığa kadar sıırılsıklam olduğunun farkındayım.

Kalın sesli adam . "Boğulmuş bir sıçana benziyor." Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama kulağa pek hoş gelmiyor.

"Onu istiyor musun, istemiyor musun?" diye sorar kabadayı. "Onu geri koyayım mı?" "Onu *geri* mi koyalım?" diye çıkışır Derin Ses. "Bu gece yakalamak için yaptığımız onca şeyden sonra

Onu mu? Aptal. Onu buraya getir."

Kabadayı beni Deep-Voice'a doğru sürüklüyor, o da uzanıp beni omzumdan tutuyor ve sanki bir bira fıçısından daha ağır değilmişim gibi kaldırıyor. Beceriksizce bacaklarımı onun atına bindirmeyi başarıyorum; düşüp bileğimi kırmak istemiyorsam dövüşmenin bir anlamı yok. Çıplak ayaklarım atın devasa gövdesinin iki yanında sallanıyor ve kışım Derin Ses'in kasıklarına dayanıyor. O anda neredeyse bayılıyorum, çünkü daha önce hiçbir yabancı adama bu kadar yakın olmamıştım.

Derin Ses geriye doğru uzanıyor ve bir yerden -belki de bir heybeden- büyük bir hayvan postu çıkarıyor. Üzerime örtüyor.

Ona karşı titriyorum, şiddetli bir rüzgârda ötücü bir kuşun tüyleri gibi titriyorum. Sırtımda bir kaya gibi duruyor, zırhı ve kalın derisi var ve iki büyük kolu iki yanımda duvar gibi dizginleri tutuyor, beni içine alıyor.

Daha önce Derin Ses Ortak Dilde konuşuyordu ama şimdi bilmediğim bir dilde bir şeyler haykırıyor ve toynak seslerinin gürültüsüyle adamlarıyla birlikte ovayı geçip nehre doğru ilerliyor.

Bildiğim tek evden, yirmi üç yıl boyunca nadiren terk ettiğim yerden uzaklaştırılıyorum. Gittiğimde de ailemle birlikte giderdim ve hep güneye ya da batıya giderdik.

Yağmacılar beni kuzeydoğuya götürüyor. Bu tarafta dağ eteklerine dağılmış bir dizi sınır köyü ve karakol var. Sonra Altagoni sıradağları var, kırık dişlerden oluşan bir sırt gibi.

Bunun ötesinde ise kuzeyli savaş lordlarının toprakları, yani Bloodsalt dediğimiz vahşi vahşi topraklar uzanıyor.

Esirlerim nehir köprüsünü cesurca geçip, öldürülmüş muhafızların pütürlü formlarının yanından dörtnala geçiyorlar. Babamın bölgesinin kalbine öldürerek girdiler ve şimdi girdikleri yoldan geri çıkıyorlar. Bu da demek oluyor ki asıl amaçları beni kaçırmaktı. Bir şekilde kalede yalnız olacağımı ve babamın askerlerinin çoğunun ya aileme Cheimhold'a kadar eşlik edeceğini ya da kuzey sınırı boyunca konuşlanmış olacağını biliyorlardı.

Babamın emrinde yeterince adam yok. Kuzey hattı boyunca çok zayıflar, akıncıları zar zor uzak tutabiliyorlar. Bu yüzden Havil'le evliliğim çok önemli. Belki bu adamlar bunu biliyor ve belki de bu yüzden düğünü engellemeye çalışıyorlar. Ya da babamla para veya toprak pazarlığı yapmak için beni rehin tutmak istiyorlar.

Eğer beni öldürmeyi planlasalardı, bunu hemen odamda yaparlardı.

Ne kadar üşüsem de çenemi açıp uyuşmuş dudaklarımın arasından konuşacak kadar kas kontrolü sağlamak zor. "Ne istiyorsun?"

Deep-Voice cevap vermiyor.

"Ayaklarım donacak ve düşecek," diyorum.

"O zaman benden kaçamayacaksın." Sesi sırtıma doğru yuvarlanıyor, titreşen bir güçle tenimi daha da ürpertiyor.

"Benimle ne yapmayı planladığını söyle."

Dizginleri bir eline geçiriyor ve diğer eliyle boğazıma sarılıyor. Parmakları beni omzuna asan kabadayıninkilerden daha kalın ve daha güçlü.

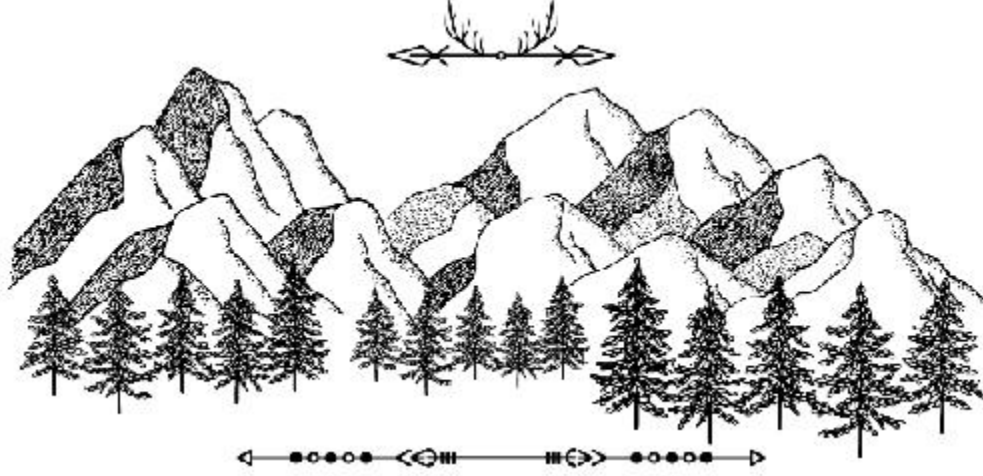
"Ne kadar küçük bir boyun," diyor.

Boğazımı sıkıldığı için inliyorum ama bu hareket sadece sırtımı göğsüne daha çok bastırıyor.

"Cılız, miyavlayan bir şeytan," diye homurdanıyor. "Prensle evlenecek olan sen misin? Benim aletim senin şu küçük boynundan daha kalın."

Boynum kadar kalın bir erkeklik organının görüntüsü zihnimde canlanıyor ve dehşet içinde kıvranıyorum. "Ben senin rehinen miyim?"

"Sen benim ödölüksün. Yeni kozumsun." Bir kahkaha atıyor. "Tabii yeterince uzun süre hayatta kalırsan. Önümüzde zorlu bir yolculuk var."

Soğuk ayaklarıma batıyor, sinirlerim boyunca parlak bir acı yayıyor. Ağlıyorum ve bunu saklamaya ya da sessiz kalmaya bile çalışmıyorum. Açıkça hıçkırıyorum, ata binerken Derin Ses'in göğsüne yaslanıp sarsılıyorum. Dizginleri yine iki eliyle tutuyor ve nefesinin keskin tıslamasından ağlamamın onu yormaya başladığını tahmin ediyorum.

Sonunda dizginleri bir eline geçirdi ve diğer eliyle ağzımı kapattı. "Ayağına bir şey koyarsam susar mısın?" diye hırlıyor.

Gözyaşlarımla parmaklarına sızarken başımı sallıyorum.

"Durun!" diye bağırır ve atlıların geri kalanı durur.

Dağ eteklerini kaplayan ormanın sınırlarındayız. Bu ormanda bir yerlerde, babamın daha fazla adamı konuşlanmış durumda. Keşke ailemin sınırdaki takviye kuvvetlerle ilgili konuşmalarına daha fazla dikkat etseydim. Haritalarla aram hiç iyi olmadı, özel öğretmenim varken bile, yön duygum da beş para etmez. Şu anda kaçsam bile hangi yöne gideceğimi bilemem.

Yine de denemek zorundayım.

Derin Ses attan iniyor, beni attan çekiyor ve yere, ormanın ıslak çöplerinin içine atıyor. Kürküm gittiği için kendimi her zamankinden daha çıplak ve donmuş hissediyorum. En azından tepemdeki siyah yaprak örtüsü yağmurun çoğunu dışarıda tutuyor.

Hâlâ beni esir alanlar hakkında pek bir şey anlayamıyorum, çok karanlık. Deep-Voice bir heybeyi karıştırıyor gibi görünüyor.

Şimdi benim şansım.

Ayağa kalkmaya çalıştığım da donmuş ayaklarım çığlık atıyor, ama dişlerimi sıkıyorum ve yarı tökezleyerek, yarı sürünerek ormana doğru uzaklaşıyorum. Ellerim önümde çırpınıyor, mürekkep gibi karanlıkta ağaç gövdelerine ve dallarına sürtünüyor.

Arkamdaki adamlar gülüyor. *Gülüyorlar*, çünkü kaçmaya çalıştığımı biliyorlar ve bu aptalca girişimle alay ediyorlar.

Çenemi sıkarak daha hızlı koşmaya çalışıyorum, ama belime bir deri şerit dolanıyor; iri yarı bir kol ayaklarımı yerden .

Çığlığım bile ince ve zayıf ve çırpınışlarım beni taşıyan adamı hiç etkilemiyor gibi görünüyor. Beni tekrar yere yatırıyor ve ayağıma bir çift kalın kürklü yumuşak ayakkabı geçiriyor. Sonra beni atın üzerine fırlatıyor ve arkamdan geliyor.

Saçımı bir avuç sıkarak başımı yana doğru çekiyor. Kalın, sıcak dudakları kulağıma değiyor ve sıcak nefesi soğuk etime neredeyse acı veriyor. "Bir dahaki sefere bunu bir meydan okuma haline getir," diye mırıldanıyor.

Kaç saattir at sürdüğümüzü unutuyorum. Bir noktada, Derin Ses'in adamları atlarından iniyor ve atların dağın kalbindeki dar bir boşluğa, kayalık bir yarığa girebilmesi için bir ağaç karmaşasını temizliyor. Bu gizli bir geçit, neredeyse bir tünel. Atlar zorlukla ve kaya duvarlar her iki tarafta da yüksek ve dik yükseliyor.

Çok, çok yukarıımızda, gece gökyüzü biraz açıldı - sadece sulu gümüş bir ayın bulutların arasından parlamasına izin verecek kadar. Yukarıda bu puslu beyaz parıltı ve beni çevreleyen siyah kaya parçaları ile kendimi dünyanın dibinde ya da sonsuz derinlikteki bir kuyunun dibindeymişim gibi hissediyorum.

Bir süre sonra dağdaki yarık genişleyerek bir tür kayalık oda yaratıyor. Birkaç cılız ağaç ve ince bir su deresi vardır. Akıncılar atlarından iner, su içer ve kayaya işerler.

Beni esir alan kişi atından inmiyor ve ben de mesanemin ve ihtiyaçlarının farkında olarak rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. Şimdi konuşmalıyım ya da kim bilir ne kadar süre acı içinde at sürmeye zorlanacağım.

"Rahatlamam lazım," diye mırıldandım.

Derin Ses cevap vermeden atından iniyor ve beni de kendisiyle birlikte yere çekiyor. Saçlarımdan bir avuç alıyor ve bırakmadan önce beni kaya duvara doğru çekiyor. "Yap o zaman."

Bir düzine iri yarı, kürk giymiş figürü tarıyorum. Ay ışığının soluk damlacıkları sert yüz hatlarını keskinleştiriyor ve gölgeli gözlerinde parlıyor.

Derin Ses boğazımı avuçlarının arasına alıp beni kendine çekiyor. Yüzü hâlâ kürklü kapüşonunun karanlık gölgeleriyle örtülü. "Yap dedim."

"Herkes izlerken yapamam," diye fısıldıyorum.

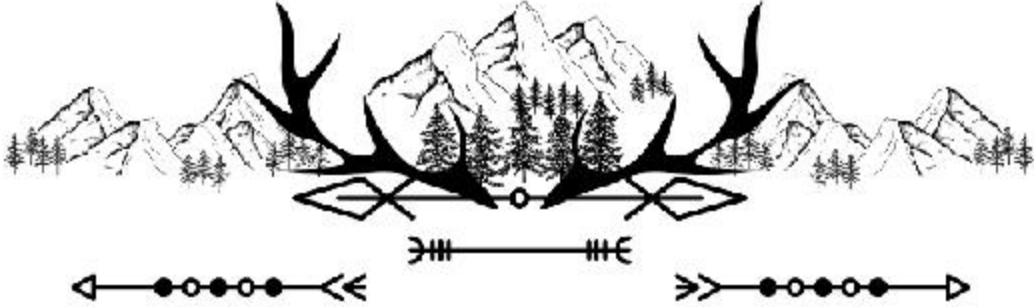
"Atımın üstüne işeyemezsin. Şimdi icabına bak." İki elini kalçalarına dayıyor, bu da ağır pelerininin daha da genişlemesine neden oluyor - neredeyse benimle adamları arasında bir perde gibi. Yüzü hâlâ bana dönük ama adamlarının görüşü büyük ölçüde engellenmiş durumda.

Sırtımı ona dönerek ıslak, işe yaramaz iç çamaşırımı çıkarıyorum ve geceliğimi tutuyorum, böylece işimi yaparken bir nevi örtünmüş oluyorum. Bir şekilde yumuşak ayakkabılarımın ve eteklerimin ıslanmasını önlüyorum ama dantelli iç çamaşırı artık çamurlu, bu yüzden onu geride bırakıyorum.

Bana söylenmeden, beni esir alanın yanından ata doğru yürüyorum. Bir an oyalanıyor, belki de rahatlamak için ve adamları çoktan geçit boyunca ilerlemeye başlamışlar.

Kaçmak için bir fırsatım daha var.

Beni esir alanın sözleri zihnimde ... *Bir dahaki sefere bunu bir meydan okuma haline getir.*

Kaçmak istiyorum ve bunu yapmak için çok kısa bir sürem var.

Tüm vücudum soğuktan titriyor. Parmaklarımı ya da burnumu hissedemiyorum.

Ama koşmak için geç vakte kadar beklersem, evden daha da uzaklaşmış olacağım.

Çaresizce büyük siyah ata hamle yapıyorum, eyeri kavırıyorum ve kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum. Ama çok kısıyım, çok zayıfım, . Beni esir alanın atını çalıp özgürlüğe gidecek gücüm yok.

Ayağım üzengiye sıkışmış bir halde orada asılı kalıyorum, boğazımdan soluksuz bir hıçkırık kaçıyor.

"Atımı çalmanın sonu senin için iyi olmaz," diyor Derin Ses, ayağımı çekip beni tekrar eyerin üzerine oturtarak. "O bana sadıktır. Seni fırlatır ve çiğner."

Uyuşmuş parmaklarımla kürkü çekmeye çalışıyorum. "Çok üşüyorum," diye fısıldıyorum.

Derin Ses bir an tereddüt eder. Sonra kukuletalı pelerinini açıp atın sağrısının üzerine atar.

Ona açıkça bakmaya cesaret edemiyorum, bu yüzden sadece güçlü yüz hatlarını ve olgunlaşan buğday renginde bir yele saçını görebiliyorum. Kuzeyli akıncıların çoğu sarışıdır, bu yüzden onun saç rengi beni şaşırtmıyor. Beni şaşırtan şey burnunun cesur düz çizgisi, çenesinin granit kesimi ve elmacık kemiklerinin kabarıklığı. Yüzünde vahşi, beklenmedik bir güzellik var.

Göğüs zırhını çıkarır ve eyerin arkasındaki halkaya bağlar. Göğüs zırhının altında, göğsünün üzerine katlanmış ve bir kemerle sabitlenmiş büyük, bol, kürk astarlı bir tunik giyiyor. Pelerinini giyip tekrar ata binmeden önce kemerin düğümünü çözüyor.

Göğsündeki zırhı çıkarınca, sırtımdaki bedeni farklı bir his veriyor; hâlâ sert ama daha az metalik.

Ve sonra - tuniğinin kanatlarını açıyor ve beni çıplak göğsüne doğru çekiyor.

Tuniği ikimizin de vücuduna sarıyor ve pelerinini de ikimizin üzerine çekiyor, ardından bana verdiği kürkü giydiriyor.

Şimdi gövdesinin sert, sıcak düzlemleriyle aynı hizadayım ve itiraz edemeyecek kadar sersemlemiş ve taşlaşmış durumdayım.

Hızımızı tekrar artırarak gizli geçide doğru ilerliyoruz. İsteğim dışında, arzum dışında, beni esir alanın vücudundan gelen sıcaklık içime sızmaya başlıyor, göğsümdeki ve karnımdaki dondurucu acı düğümlerini yumuşatıyor.

Nemli geceliğim ve kürkün kenarıyla yarı örtülü çıplak bacaklarım hâlâ neredeyse donmuş durumda. Yolumuza devam ederken başım yorgunluktan sallanıyor, devam ediyor, devam ediyor...

...

Bir sarsıntı ve kafatasımın arkası beni esir alan kişinin devasa köprücük kemiğine çarpıyor. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve neredeyse çılgılık atacaktım.

Sabah, puslu ve gri, ama dik bir dağ yamacından aşağıya doğru ilerlediğimizi görebileceğim kadar açık. Patika, bir tarafı her an çığ düşecekmiş gibi görünen çakıllı bir yamaçla, diğer tarafı ise aşağıdaki düzlüğe inen dik kayalıklarla çevrili bir dizi geri dönüşten oluşuyor.

"Beni hemen öldür," diye nefes nefese kaldım.

"Ve seni getirmek için harcadığım tüm zamanı boşa mı harcayayım?" Beni esir alanın sesi omurgamda, kaburgalarımda ve ciğerlerimde yankılanıyor. Teni sırtımda o kadar lezzetli bir şekilde sıcak ki, keşke soğuk bacaklarımı kıvrıp onları da sığa bastırabilseydim.

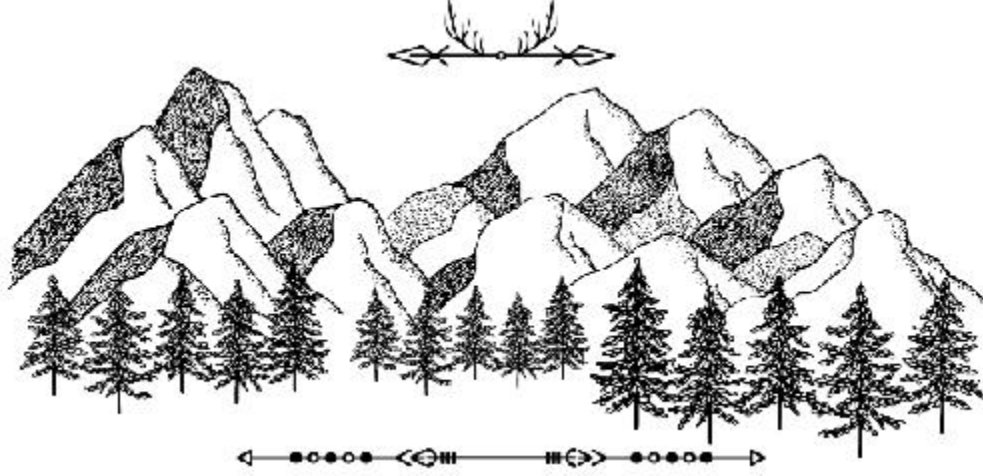
" ne kadar var?" Kelimeler sıkı sıkı dişlerimin arasından sızıyor.

Cevap vermiyor.

Dağdan aşağı yavaşça inmeye devam ederken, iç çamaşırlarımın yetersiz koruması olmadan bacaklarımın arasındaki bölgenin seleye sürtündüğünün farkına varıyorum. Kıvranıyorum, kalçalarımı yukarı doğru eğiyorum, böylece kıkımın üzerinde daha fazla oturuyorum ve hassas kısımlarımın üzerinde daha az oturuyorum.

Arkamdaki adam şaşkınlıkla boğuk bir of çekti ve çok geç fark ettim ki bu hareket beni ona amaçladığımdan daha sıkı bir şekilde yasladı.

Arkamda bir şey sertleşiyor, sert bir et sütunu.

Kıpırdamadan durmaya çalışıyorum, gerçekten. Ama eyer çıplak mahrem yerlerimi acıtıyor ve orada kanayan çiğ et parçaları istemiyorum - bu yüzden çok dikkatli bir şekilde pozisyonumu tekrar ayarlıyorum.

Beni esir alanın vücudu daha da sertleşiyor ve "Kıpırdamayı kes" diye hırlıyor.

"Elimde değil. Eyer canımı yakıyor çünkü - çünkü onunla aramda hiçbir şey yok."

"Sen en kötü mahkûm türüsün," diye homurdandı. "Zayıf, muhtaç, sürekli şikayet eden." Sonra daha yüksek sesle, hayal kırıklığıyla sertleşen bir tonda, "Dur!" diye sesleniyor.

Şirket dururken Deep-Voice deri tarafı aşağı gelecek şekilde seleye bir kürk daha seriyor. Tekrar oturduğumuzda, yolculuk çok daha rahat -belki de biraz fazla rahat. Kürk çok yumuşak ve hassaslaşmış tenimi en gayrimeşru şekilde gıdıklıyor.

Hava hala soğuk ama neredeyse hiç rüzgar yok ve yağmur da yağmıyor. Güneş ince bir bulut perdesinin ardından parlıyor, benim hissettiğim kadar solgun ve solgun görünüyor. Ailem gitmeden önce beni evde yatakta tutan ateşim sanırım geri dönüyor. Vücuduma yayılan sıcaklığın ve ardından gelen buz gibi titremenin tek açıklaması bu.

Yine de bundan bahsetmeye cesaret edemiyorum.

Dağların eteklerinin ötesinde, şurasında burasında kırmızı çizgiler bulunan beyaz, geniş, engebeli bir uzanır. Kızıl ve kardan oluşan geniş alan neredeyse

Görebildiğim kadarıyla, bir ormanın lekeli çizgisini seçebildiğimi düşündüğüm ufkun en ucuna kadar.

"Burası Bloodsalt," diye mırıldanıyorum huşu içinde. "Hiçbir şeyin yetişmediği tuz ve kırmızı kil tarlaları. Topraklarımızı istemenize şaşmamalı. Burası korkunç bir yer."

"Senin toprağın mı?" diye homurdandı beni esir alan kişi. "Babanın arazisi nesiller önce benim halkımın arazisiydi."

"Hayır, değildi." Kaşlarımı çattım. "Halkım üç yüz yıldır, Cesur Ashring vadimizi keşfettiğinden beri bölgemizde yaşıyor."

Tutsağım homurdanıyor. "Cesur Ashring mi? Benim halkım ona Kanlı Ashring der." Kendi dilinde birkaç kelime daha saydıktan sonra tercüme ediyor. "Solace'ın Felaketi, Işığın Kovucusu anlamına geliyor. Bizi evimizden kovdu."

"Bu doğru olamaz. Halkımız buraya geldiğinde bu vadide kimse yaşamıyordu. Burası atalarımız tarafından kehanet edilen evimizdi-"

Derin Ses'in avucu ağzımı kapatıyor. Burnumdan keskin bir nefes alıyorum, kokusunu derin derin içime çekiyorum - ter, deri ve koyu baharat, Joss'un yemeğinin üzerine serpmeyi sevdiği kızgın biberler gibi.

"Ağzını kapat, küçük aptal." Sıcak nefesi kulağımın girişinde geziniyor. "Yoksa seni susturmak için içine bir şey koyarım."

Panikten diken diken oluyor, çünkü şaka mı yapıyor yoksa -Başka bir şey.

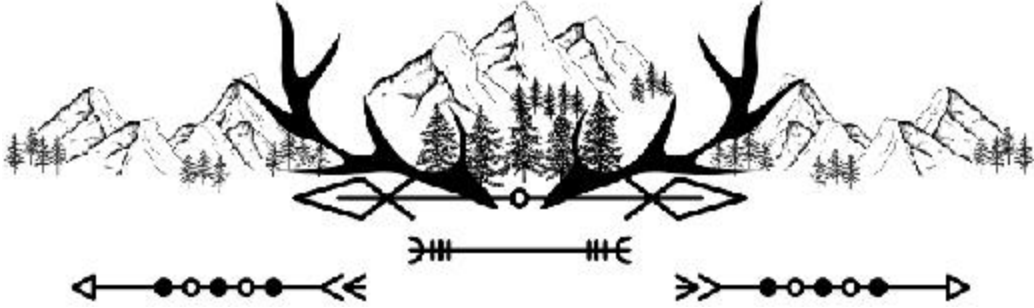
Mola vermek için durduğumuzda, geçici konuşma enerjim dağılmıştı ve ben üşümüş et, ateş ve acıdan oluşan gevşek bir paçavradan biraz daha fazlasıydım. İç baldırlarım ve dizlerim sürtünüyor. Kaburgalarım ve karnım, beni odamdan çıkaran kabadayının zırhına çarpmaktan hâlâ acıyor. Bacaklarımın arasındaki bölge ağrıyor ve hassaslaşıyor ve kendimi tekrar rahatlatmam gerekiyor. Bu da yetmezmiş gibi karnım açlıktan çukurlaşmış ve ağrıyor.

Ama dinlenecek, saklanacak ya da kaçacak hiçbir yer yok. Tüm ova kırmızı kille kaplı ve tuz tabakasıyla kaplanmış. Öğretmenim bana bu ıssız bölgenin, güçlerinin kontrolünü kaybeden bir büyücünün eseri olduğunu söyledi; ama bundan yüksek sesle bahsetmedim. Muhtemelen beni esir alan kişinin de bu hikâyenin alternatif bir versiyonu vardır.

Deep-Voice beni attan indirdiğinde, toz halindeki tuz kabuğunun içine çöküyorum. Kar gibi, ufalanmış ama tanecikli. Başım dönerek parmağımla alttaki kıpkırmızı kile kadar bir çizgi çiziyorum.

Üzerime kocaman bir gölge düşüyor. "Ayağa kalk," diyor Derin Ses.

Yukarı bakıyorum ve ilk defa beni kaçıran adamı net bir şekilde görebiliyorum.

Beni esir alan kişi devasa, bunu zaten biliyordum ama kollarının genişliğini ve gövdesinin hantal duvarını güneş ışığında görmek içimi sulandırıyor. Bacakları deri kaplı ağaç gövdeleri gibi. Çözülmüş tuniğinin aralığından göğsü kas yığınlarıyla kabarıyor.

Bu devasa savaşçıdan kaçış yok.

Uzun sarı saçlarla çerçevelemiş kalın, güçlü bir boynun üzerinde yüzü var - sert, çekik elmacık kemikleri ve bir dağ uçurumu kadar keskin bir çene. Sanırım gözleri yeşil. Düz kara kaşlarının altından bana bakıyorlar.

", " dedi. "Sen bir sıçan değilsin. Sen bir faresin." "Ve bu... daha mı kötü?"

Alay ediyor, dudakları kıvrılıyor.

Sonra birkaç adım uzaklaşıyor ve hafifçe dönüyor. Pantolonunun bağcıklarını çözerken, aletini çıkarırken ve tuzun üzerine işlemeye başlarken onu profilden görebiliyorum.

Utanarak başımı başka yöne çeviriyorum. Akıncılardan bazıları da açıkça tuvaletlerini yapıyorlar ve savaşçıların hepsinin erkek olmadığını fark ediyorum. İçlerinden birkaçı kadın. Bir tanesi çömelip ustaca ve umursamazca işiyor, erkekler gibi uzuvlarını göstermekten korkmuyor.

Pantolonunu tekrar yerine çekip bana bakıyor. Kürk şapkasının altından birkaç uzun sarı örgü omuzlarına dökülüyor. Yaklaştıkça, örgülerin arasına örülmüş sert ve beyaz bir şeyin parçalarını fark ediyorum. Bunlar küçük kemikler mi?

"Ben Zeha," diyor.

"Ixiana," diye cevap verdim. "Ama sen bunu biliyordun."

Başını sallıyor. "İstersen senin için bir duvar olabilirim." Pelerinini bir kalkan gibi açıyor.

Neredeyse ona teşekkür edeceğim, çünkü bu minnettar olduğum bir iyilik - ama sonra dilimi ısıyorum çünkü ailemin kalesine yapılan saldırıya yardım etti. Halkıma saldırdı, muhtemelen bazılarını öldürdü. Babamın topraklarından bir şeyler çaldı. Ve beni kaçırıyor.

Ona minnet borcum yok.

Dün geceye göre daha zayıfım ve işimi halletmek biraz daha zor. İşim bittiğinde Zeha tek kelime etmeden uzaklaşıyor. Bulduğum yerden biraz uzaklaşıp yere yığılıyorum, zihnim acıdan bulanıklaşıyor.

Bu bir kabus. Kabus olmasını ne kadar isterdim. Normalde geceliklerimin üzerine kalın, dolgulu bir sabahlık giymeden asla odamdan dışarı çıkmazken ve kale duvarlarının ötesine ince bir sabahlık ve onun altında birkaç kat elbise olmadan asla geçmezken, evimden çalındı. Nefis kokulu bitkisel sabunlarla dolu bir helada bedensel ihtiyaçlarımı gidermeye alışkınım. Hiç tanımadığım bir adama karşı baskı görmedim.

Ve şimdi neredeyse çıplağım, yetersiz giysim kalçalarım kadar sıyrılmış, kendi çişimden birkaç adım ötede tuzun içinde yatarken sırayla donuyor ve yanıyorum. Saçlarım karmakarışık ve her yerim ağrıyor.

Ateş ve ağrının iyi bir yanı varsa, o da kaderim hakkında gerçekten panik yapamamış olmamdır. Sadece daha iyi hissetmek istiyorum. Varlığımın tüm gücüyle alıştığım fiziksel rahatlığı arzuluyorum ve beni güvenli ve keyifli olan her şeyden uzaklaştıran adamdan *nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum*.

Zeha geri dönüyor ve bana bir şey uzatıyor - kuru, taneli, ekmek gibi bir şey, buruşuk meyvelerle süslenmiş.

Gördüğüm manzara karşısında neredeyse öğürecektim. "Hayır," diye mırıldanıyorum.

Gözlerini kısarak bir bileğini alnıma bastırıyor. Aniden ayağa kalktı ve "Cronan!" diye seslendi.

Deep-Voice adım atıyor.

"Ödülün hasta," diyor Zeha. "Ateşi var ve nefes alış veriş sesinden hoşlanmıyorum. Bir yeri yaralı mı?"

"Bir şeylerden bahsetti." Sanki zayıflığımın her zerresini küçümsüyormuş gibi bana bakarken kelimeleri adeta fişkirtiyor. "Bu kızın nesi var böyle? Hiç bu kadar dayanıksız bir hurda görmemiştim.

et parçası. Onu geri istemeyecekler, değersiz biri. Büyük olanı almalıydık."

"Büyük olana ulaşamadık," diyor Zeha sakince. "İnsanlarımızdan büyük kayıplar vermeden olmaz."

"Ben değersiz değilim," diye fısıldıyorum.

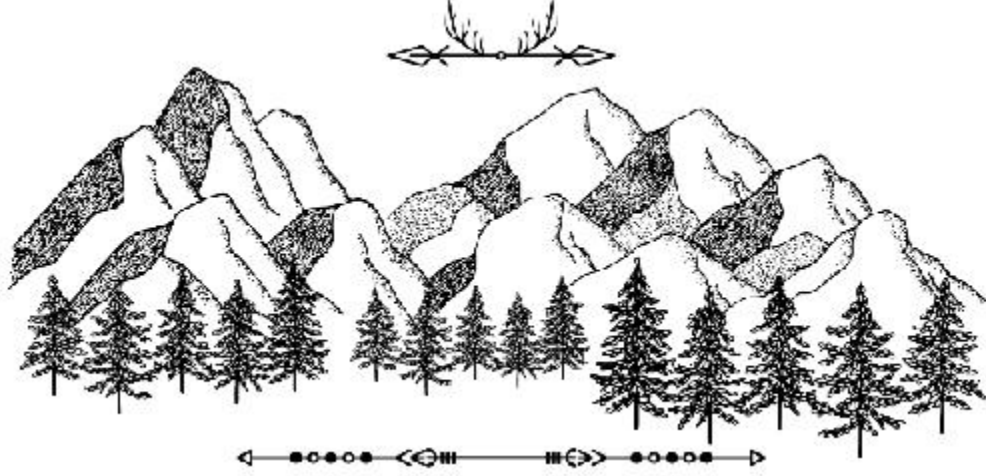
Cronan çömeldi. "Bana değerini söyle."

Yüzü gözlerimin önünde bulanıklaşıyor ve konuşmaya çalıştığım da sadece düzensiz bir nefes çıkıyor.

"Düşündüğüm gibi." Ayağa kalkar ve Zeha ile konuşur. "Diğerleri yetişene kadar burada bekleyeceğiz. Şaşırtma saldırısında kayıp olup olmadığını bilmek istiyorum."

Düşüncelerim dönüp duruyor, neden değerli olduğuma dair nedenler bulmaya çalışıyorum, neden ailem dışında herhangi biri için değerli olduğuma dair. Belki de onlar için çok değerli bile değilimdir. Belki de beni sadece mecbur oldukları için seviyorlardır.

Belki beni geri istemezler.

Kendimi batarken, sonsuz maviliğin içine düşerken, omurgam kıvrılırken ve uzuvlarım gevşerken, yavaşça ışıktan uzaklaşıp daha soğuk, daha derin bir mavi olan daha karanlık, daha ıssız bir yere doğru sürüklenirken hissedebiliyorum.

Sanırım ölüyor olabilirim.

Düşündüğüm kadar acıtmıyor ama çok yalnızım. Etrafımdaki ve altımdaki uçsuz bucaksız hiçliğin muazzamlığı ruhumu küçültüyor ve *ben*, bütün, hoş, ilginç ve *insan* yerine, kozmik boşlukta çırpınan bir hurda, bir leke, bir ışık zerresiyim.

Ve sonra çığ, kaba ve sinir bozucu bir erkek sesi bilincimi tırmalıyor. "Omurga var mı sende? Savaşma isteğin var mı? Yoksa sadece zayıf küçük bir fare misin?"

Savaşmak istemiyorum. İnsanların, hatta ailemin bile fark etmediği şey, hayatımın her günü savaştığım. Normal görünmek için herkesten daha fazla mücadele ediyorum, çünkü vücudum her zaman benimle savaşıyor. Birbiri ardına gelen hastalıklara yenik düşmediğim zamanlarda, nefesimin daraldığı dönemler boyunca mücadele ediyorum ya da midem aniden her yiyeceğin korkunç kramplara neden olduğuna karar verdiği için bağırsaklarım ağrıyor.

Kavgaya etmekten yoruldum.

Prens Havil ile güvenli ve emniyetli bir geleceğim olduğunu düşünüyordum. Sessiz, keyifli, iyi bakılan ve muhtemelen sevilen bir hayat sürebilir, ara sıra gerçekleşen mahkeme etkinlikleri dışında benden çok az önemli talepte bulunulabilirdi. Bu gelecek belki de

Gitti. Öyle olmasa bile, onu bu karanlık ve mistik mavilikte yukarı doğru mücadele edecek kadar çok istediğimden emin değilim.

Ama o ses... o ısrarcı, gıcırtılı, gür ses...

"Kendini bundan kurtar, küçük fare. Bana dişlerin olduğunu göster. Isır ve tırmala."

Uçup gidebilirdim, bilincimin dağılmasına izin verebilirdim. Ama o sesin çakılları ölümümün huzurunu bozuyor, ölümcül sakinliği dalgalarla parçalıyor. Hırslayarak karşılık veriyorum ve mücadele etmeye başlıyorum.

Bir şey bana doğru dönüyor, altın dallar etrafımda dolanıyor ve bana yardım ediyor, beni iyileştiriyor. Parıldayan ipler, beni yüzeye geri çekiyor.

Gözlerim parlıyor.

Önce, birbirine sıkıca dikilmiş ve dikişleri boyunca mumsu bir şeyle kaplanmış kösele derilerden oluşan eğimli bir çatı görüyorum.

Sonra bir adamın yüzü var; siyah akik gibi bir deri ve altınla beneklenmiş koyu renk gözler. Ben izledikçe altın rengi kayboluyor. Belki de hayal ettim.

"O geri döndü," diyor yüz. "Bunun için bana borçlusun, Savaş Lordu."

"Eğer yaşarsa sana ödeyecek çok param olacak." Bu Deep-Voice, Savaş Lordu. Zeha ona Cronan derdi.

Tabii ki beni hayata döndürmeye çalışıyordu çünkü fidye istiyordu. Babamın ve nişanlımın sağ salım dönmem için yüklü bir meblağ ödeyeceğini umuyor.

"Sırf sana inat kendimi ölüme terk etmeliydim," diye mırıldanıyorum.

"İşini iyi yaptın," diyor Savaş Lordu şifacıya. "Bir dahaki sefere kadar."

Yanımdaki adam uzaklaşıyor, görüş alanımdan çıkıyor. Kısa bir soğuk esintisi ve bir ışık parlaması, ardından çadırın kapağı kapanırken bir tokat sesi -Çünkü ben oradayım, bir çadırdayım, boğazıma kadar battaniye ve kürklere gömülüym. Hava sıcak, neredeyse çok sıcak. Çadırda ateş yanıyor olmalı, çünkü kubbeye benzeyen çatıdaki dairesel bir delikten ince bir duman izi kayboluyor.

Yavaşça, deneysel olarak, kollarımı kürklerden kurtarıyorum. Omuzlarım çıplak, Tanrım, tamamen çıplağım.

Birkaç adım ötede, fiçı büyüklüğündeki kollarını dağ gibi göğsünün üzerinde kavuşturmuş duran Savaş Lordu'yla göz göze geliyorum. Belden yukarısı çıplak ve fiziğinin ihtişamı kelimelerimi bir süreliğine alıyor.

an. O kaslı gövdenin her vadisi ve sırtı bir erkek topografyası harikasıdır.

Ağzım açık kaldı ve hemen kapattım.

, istemeden de olsa, Prens Havil'in yumuşak ve ince fiziğiyle karşımda duran vahşiyi karşılaştırıyorum. Havil çekici. Medeni ve kibar. Bu hantal savaşçı beni korkutuyor ve itiyor. Ona hiç hayran değilim. Neden ona bakmayı bırakamıyorum?

"Tam bir baş , küçük fare," diyor. "Güzel."

Kürklerin içine daha da yerleşiyorum.

"Neredeyse ölüyordun. Bir şifacı çağırmak zorunda kaldım."

Omuz silkiyorum, bu da onu çileden çıkarıyor gibi görünüyor. Tek bir büyük adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kafatasımın arkasındaki bir avuç saçı kavrayarak yüzümü kendisine yaklaştırıyor. "Ölmek yok," diye homurdanıyor.

"Benden fidye almayı planladığın için mi?"

"Birden fazla fidye türü var," diyor. "Ne fiyat alabileceğimize bakacağız. Para, toprak, halkımdan çalınanlar için kefareet."

Nefesi, tuzlu bir kokuyla karışık ağır bir alkol tınısı taşıyor.

-En son ne yediyse. Midem açlıktan çalkalanıyor. Kısmen açlıktan, kısmen de o devasa göğsün genişliği bana çok yakın olduğu için başım dönüyor ve birlikte ata bindiğimizde teninin ne kadar pürüzsüz ve sıcak olduğunu hatırlamadan edemiyorum.

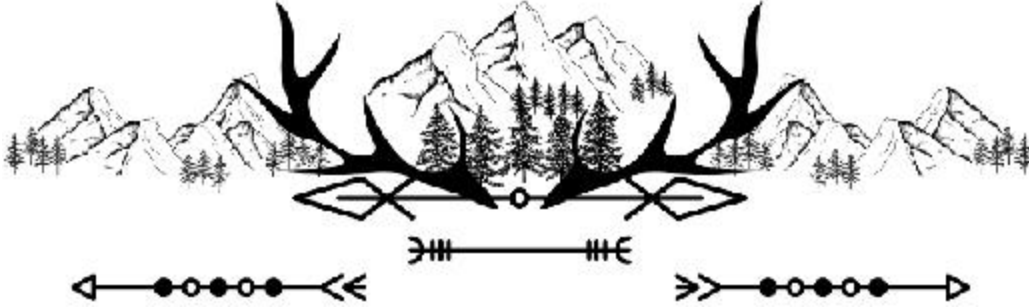
Pürüzsüz, sıcak ten umurumda olduğundan değil. Kaşlarımı çatarak çenesindeki iki küçük yara izine ve boğazındaki daha büyük bir yara izine odaklanıyorum. Göğüslerinde ve kollarında daha silik yara izleri var. Savaş izleri. Bir savaşçının ganimetleri.

"Nişanlım sadece üçüncü prens ve babamın sunabileceği çok az şey var," diyorum. "İstediginizi veremeyebilirler."

Beni daha da yakına çekerken nefes nefese kaldım.

Kılıfından bir bıçak çıkarıyor ve ucunu çenemin köşesinin altına yerleştiriyor. "Seni şimdi öldürmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadım, titreyerek. "Hayır. Lütfen yapma."

Savaş Lordu'nun dişleri kenetlenmiş ve açılmış. Güzel, acımasız yüzü neredeyse benimkine degecek. "Beni çok kızdırıyorsun," diye fısıldıyor. "Senin zayıflığın. Acınacak haldesin. Şu anda bile ölümle cesurca yüzleşmek yerine hayatın için yalvarıyorsun."

"Beni kurtarmak için bir şifacı çağırdın," diye nefes alıyorum. "Onca zahmetten sonra beni öldürmek aptallık olurdu. Ve beni geri çağıran sen değil miydin?"

Yeşil gözleri genişliyor. "Seni geri mi çağırdı?"

"Benimle konuştuğunu duydum. Ben batarken. Neden beni sadece öldürmek için geri çağırdın?"

Başımın arkasındaki eli gevşeyip saçlarımı serbest bırakıyor ve bıçak boğazımdan çıkıyor. Geri çekiliyor, sanki iki başım çıkmış gibi bana bakıyor.

"Dinlen." Kelimeyi bir küfür gibi havlıyor ve çadırdan dışarı fırlıyor.

Ne tuhaf bir kabadayı. Belki de sadece ölüm rüyamda onun sesini hayal etmişimdir. Adamla daha yeni tanışmıştım. Neden zihnimin beni geri sürüklemek için uydurduğu ses onun sesi olsun ki? Neden iyi kalpli annemin, sadık babamın, kardeşlerimden birinin ya da hatta Joss'un sesi olmasın? Düşündüm de, Joss ve bu kabadayı mükemmel bir ikili olabilirlerdi; ikisi de aynı kavgacı tavra ve zayıflığımı aynı şekilde küçümsemeye sahip savaşçılar.

Çadırın kapağı açılıp tekrar kapanıyor ama içeri giren kimseyi görmüyorum. Kendimi kürklerin arasında biraz daha yukarı itip etrafa bakıyorum. "Orada kimse var mı?"

Bir şey hareket ediyor - kocaman ve tüylü, siyah ve beyaz çizgili bir şey - devasa bir kaplan, araba tekerleği büyüklüğünde bir kafası var. Ağzı hafifçe açık, uzun dişleri ve pembe dili görünüyor. Mavi gözlerini bana kırıştırtıyor.

Çılgılık atarak muhteşem canavardan kaçmaya çalışıyorum. Tereddüt ediyor; sonra omuz kaslarını gererek benimle birlikte yatağa sığıyor ve battaniyenin üzerine yığılıyor.

Savaş lordu içeri daldığında, yatağın köşesinde çırılçıplak durmuş, kediden kaçmaya çalışıyordum.

Gözlerini devirir. "Kaja!" diye kaplana çıkışır. "Defol.

Şimdi." Kaplan dudaklarını geriye kıvrır ve ona hırlar.

"Kaja." Savaş lordunun sesi derinleşiyor ve daha uzun, daha baskın görünüyor. "Dışarı."

Hâlâ hırlayan kaplan akıcı bir şekilde ayağa kalkıyor ve yataktan sıçrayarak efendisine kötü kötü bakarak çadırdan dışarı çıkıyor.

Savaş lordu bana bakıyor. Bakışları karmakarışık saçlarımdan çıplak göğsüme, oradan karnıma ve kalçalarıma, oradan da ayaklarıma kadar iniyor.

"Senden kötü bir eş olur," diyor. "Pardon?"

"Kalçaların. Bebekler için çok dar. Ve göğüslerin çok küçük. Hepiniz çok küçüksünüz." İleriye doğru adım atıyor ve kocaman elini kaburgalarımın üzerine rahatça koyuyor. Tenim bu yabancı dokunuşla titriyor. "Burada çürüklerin vardı ama artık yoklar. Şifacı işini iyi yapmış."

Eli aşağıya, belimin kıvrımına doğru iniyor. Başparmağı göbeğimi sıyrırken, parmakları neredeyse omurgama kadar dolanıyor.

Karnıma bakıyor, başını yana eğmiş. Deneysel olarak iki eliyle belimi kavriyor, sanki tamamen çevreleyip çevreleyemeyeceğini merak ediyormuş gibi. Parmakları ne kadar uzun olursa olsun, bunu tam olarak başaramıyor.

Zihnim titrek bir his girdabında. Korkuyor muyum, utanıyor muyum ya da başka bir şey mi söyleyemiyorum.

Aramızdaki havada fısıltılı bir gerilim titreşiyor - ben, yatakta çıplak ve savunmasız duruyorum ve o, belimi tutuyor, büyülenmiş bir adam gibi vücuduma bakıyor.

"Habercim bugün babanla konuşacak ve taleplerimi iletecek," diyor başparmaklarını tenimde gezdirerek. "Yakında buradan gitmiş olacaksın."

"Burası neresi?" Girişimde

bulundum. "Bir kamp."

"Halkınızın kasabaları var mı?"

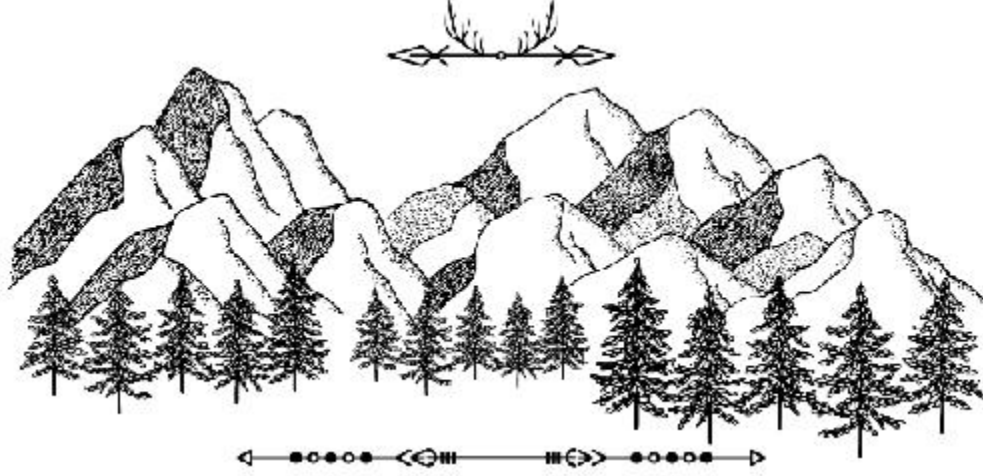
"Daha kuzeydeki yerleşimler. Sökülebilen ve başka bir yere taşınabilen localar." Şimdi çok küçük göğüslerime bakıyor ve biraz eğiliyor

Daha yakın. İlgüdüsel olarak bedenim tepki veriyor, omurgamda zar zor algılanabilen bir kavis, ona doğru hafif bir sallanma.

Anında kavrayışı sıkılaşıyor ve ağzını göğsüme koyabileceğini düşündüğüm göz kamaştırıcı, dehşet verici bir an oluyor ama bunun yerine beni geriye, battaniyelerin üzerine fırlatıyor. "Sana yiyecek göndereceğim. Ve kıyafet."

Battaniyelerden birini üzerime çekiyorum. "Nişanlım güzel olduğumu düşünüyor," diye fırlatıyorum ona.

"Ha." Ve o tek iğneleyici kahkahasıyla, dışarı çıkar.

Kısa bir süre sonra, alnında narin beyaz kabartmalar olan kemikli, koyu tenli bir kız, bir koluna birkaç giysi dolanmış halde bir tepsi taşıyarak çadıra girer. Kolları ve bacakları kürklerle kaplıdır; bileklerini, ön kollarını ve dirseklerini deri kayışlar sarmaktadır. Tozlukları yumuşak koyu deridir ve alındaki gibi sembollerle işlenmiştir. Kıvrıkcık siyah saçları aralıklarla bantlanmış ve Zeha'nın örgüleri gibi kemikle düğümlenmiştir.

"Neden saçına kemik takıyorsun?" diye sordum.

"*Jäkel*'i uzak tutmak için," diye cevap veriyor. "Üzerinizde ölüm kokusu alırlarsa, sizin için gelmezler. Taze şeyleri, canlı şeyleri tercih ederler. Bak, Savaş Lordu senin için bana biraz kemik de verdi." Bir elini cebine daldırıyor ve küçük kemik parçalarıyla dolu cebini çıkarıyor.

Çekiniyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

"Eğer kemikleri takmazsan, *jäkel* seni alır."

"Savaş Lordu kemik takmaz." Uzun sarı saçlarında böyle bir parça gördüğümü hatırlamıyorum.

"Altına giyiyor." Kulağının arkasına, ensesine doğru uzanıyor. "Hepimiz takıyoruz."

Jäkel'in bir tür kötü ruh olduğunu ve muhtemelen gerçek olmadığını tahmin ediyorum ama başımla onaylıyorum. Battaniyeye sarınmış halde, kızın getirdiği yiyecekleri belli belirsiz kemirirken, belime kadar uzanan budaklı saçlarımı taramasına izin veriyorum. "Bunun içinde süt var mı?" Kremalı çorba kâsesine dokunarak soruyorum.

"Misk öküzü sütü," diyor.

"Onu yiyemem. Beni hasta eder."

Kıkırdıyor. "Savaş Lordu senin zor biri olduğunu söyledi."

"Bu benim zorluğum değil. Vücudum sadece küçük parçalar halinde sütü kaldırabilir, unlu mamullerdeki gibi. Yiyecek başka bir şey yok mu?"

"Şu anda olmaz," diyor. "Ama giyindiğinde ve saçın yapıldığında, Savaş Lordu'ndan başka bir şey isteyebilirsin." Sanki bunun neden olacağı sahneyi tahmin ediyormuş gibi bir başka bastırılmış kıkırdama.

Biraz ekmek ve kuru meyve yemeyi başarıyorum ve çorbadan sebze ve patates parçaları koparıyorum ama suyu içmiyorum.

Kızın işi bittiğinde, saçlarım özenle ilmeklenmiş ve örülmüş, oraya buraya düğümlenmiş kemik parçaları var. Ayna yok, ama saçımı nazikçe okşuyorum. Her zamanki halimden çok farklı görünüyor olmalıyım. Esir Ixiana ile özgür Ixiana arasındaki fark, kalın kırmızı yün, gri kürkler ve yumuşak kahverengi deriler giydiğimde daha da açılıyor. Meşe palamudu gibi parlak, sert deriden bir korse belimi ve kaburgalarımı sabitliyor. Kırmızı yün ve ipeksi gri kürk omuzlarımı kaplıyor ve kürk astarlı botlar ayaklarımı sarıyor.

Onlardan biri gibi görünmekten nefret ediyorum ama nihayet sıcak, beslenmiş ve rahatım ve şifacı sayesinde uzun zamandır olmadığım kadar güçlü hissediyorum. Bu etkinin geçici olduğunu biliyorum; ailem daha önce de benim için şifacılar tutmuştu ve onlar ateşimi düşürüp yaralarımı onarabilseler de vücudumu kalıcı olarak onaracak kadar derinlere inemiyorlardı.

Şimdilik kendimi iyi hissediyorum. Bu da sağlığım tekrar bozulmadan bir at çalıp kaçmam gerektiği anlamına geliyor.

Kız tabaklarımı alıp gittiğinde çadırın kapağını onun için kenara çekiyorum ve bu fırsatı kolaçan etmek için kullanıyorum. Birkaç çadır, iki ateş ve altında üç iri yarı atın tepinip homurdandığı, nefeslerinin soğukta buharlaştığı derme çatma bir barınak görüyorum.

Artık Bloodsalt'ta olmadığımızı fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Birkaç huş ağacının ve kırmızı damarlarla çevrili siyah ağaçların bulunduğu bir ormandayız. Tepemizdeki yapraklar iskelet gibi, yarı saydam ve renksiz, tıpkı gövdeleri gibi perdeli kırmızı damarları var. Tepede gökyüzü, batmakta olan güneşin pembe çizgileriyle lekelenmiş, akşamüstünün koyulaşan grisi.

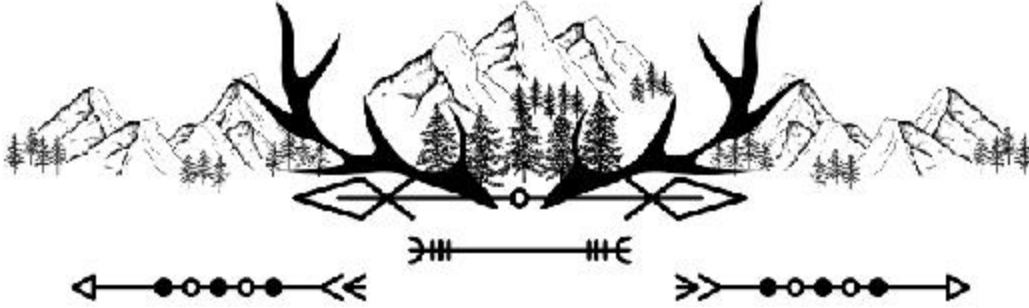
Çadırımı koruyan kimse yok. Muhtemelen kaçamayacak kadar zayıf ve aptal olduğumu düşünüyorlar.

Açıklıktan rahatça çıkıyorum ve çadırın dışına doğru ilerliyorum. *Onlardan* biri gibi görünüyorum. Tek yapmam gereken aitmişim gibi davranmak.

kampta dolaşıyor olması gerekiyordu.

Akıncılar akşam yemeklerinin tadını çıkarıyor. Ateşin etrafında kümelenmişler, konuşuyor, geçiriyor ve çorbalarını höpürdetiyorlar. Bir avuç savaşçı daha var gibi görünüyor, muhtemelen Savaş Lordu'nun bahsettiği şaşırtma grubundan. Birlikte seyahat ettiğim bir düzine kabadayıyı yakalamış olmalılar.

Savaş Lordu'nu hiçbir yerde göremiyorum.

Gelişigüzel iki çadırın arasında yürüyorum ve sonra atların barınağına arkadan yaklaşıp kadar sinsice ikincisinin yanından geçiyorum. Huş ağacı direkleri ve yapraklı dallardan oluşan bir kafes, büyük tüylü hayvanların başlarına ancak yetecek kadar yüksek. Samanla doldurulmuş, sopalardan yapılmış geçici bir yalaktan gürültüyle bir şeyler atıştırıyorlar.

Bu atlar tek başıma, özellikle de eysiz binemeyeceğim kadar büyük ve onları donatmak için ne zamanım ne de becerim var. Hayatımda bir ya da iki at eyerlemişliğim var ama seyisimizden bunu benim için yapmasını istemek çok daha kolay. Şimdi keşke bu çabayı daha sık gösterseydim diyorum.

Bu akıncıların üçten fazla atı olduğunu biliyorum. Diğerleri nerede?

Ağaçların arasına bakarak açıklığı tarıyorum. Sonunda onları görüyorum, kısa bir mesafe ötede, aceleyle inşa edilmiş bir ağılın içinde. Ağılın direklerine hayvan kafatasları yapıştırılmış. Hayali *jäkel*'i uzak tutmak için bir başka batıl inanç, şüphesiz.

Ağaçların arasından süzülerek muhafazaya gidiyorum ve idare edebileceğim kadar küçük görünen bir at seçiyorum - aslında bir midilliden fazla değil, ama iş görür.

Dikkatlice derme çatma çitin direkleri arasından kayıyorum ve elimi uzatarak midilliye yaklaşıyorum. "Buraya gel kızım," diye mırıldandım. "Gel hadi."

Midilli bana yaklaşıyor, meraklı, muhtemelen bir ödül bekliyor. Onu bariyere yaklaştırarak geri çekiliyorum. Sonra çit direklerinden birine basıp kendimi onun sırtına fırlatıyorum.

Direk hafif bir gümbürtüyle düşer - bu çit pek sağlam yapılmamıştır. Midilli titrer ve bir of çeker ama sıçramaz.

Yelesinden iki avuç tutarak onu şimdi daha alçak olan çitlere doğru itiyorum. "Git," diye tıslıyorum. Ama homurdanarak geri çekiliyor. Çit hâlâ üzerinden geçemeyeceği kadar yüksek.

Isırıcı soğuğa rağmen yeni kıyafetlerimin altında terliyorum. Geçen her saniye, yağmacıların kaçışımı fark edebilecekleri bir başka an demek. Midilliyi çeviriyorum, çitlere saldırmak için uygun bir alan bulana kadar onu tırısı kaldırıyorum. Sonra yanlarını tekmeliyorum ve sonunda koşmaya başlıyor. O da ben de hafif ve ufak tefeğiz ve çitin üzerinden kolayca geçiyoruz.

Biz dörtnala uzaklaşırken arkamızdan bir kişneme sesi geliyor ve onlara yolu gösterdiğimiz için akıncıların diğer atlarının kaçtığını düşünerek sırttmaktan kendimi alamıyorum. Hayvanlarını bu garip kızıl ormanın her yerinde kovalamak zorunda kalması Savaş Lordu'nun işine gelirdi.

Arkamdan bağırırlar yükseliyor ve midillinin boynuna doğru eğilip bacaklarımı büküyor ve dizlerimi sıkıca bastırıyorum. Gün batımından geriye ne tarafın güney olduğunu söyleyecek kadar gün batımı kalmıştı, ben de güneş sağımda olacak şekilde o yöne doğru ilerledim.

Joss bu işte daha iyi olabilirdi. At sürmede, kaçmada daha iyiydi - muhtemelen en başta kaçırılmasına izin vermezdi.

Umarım onu tekrar görürüm, böylece bana bunu daha iyi nasıl halledebileceğimi anlatabilir.

Midillim ormana alışkın olmalı, çünkü hafifçe koşuyor, devrilmiş ağaçların ve yolumuzdaki diğer döküntülerin üzerinden kolayca atlıyor. İleride ağaçlar seyreliyor ve ötesinde soluk, düz bir alan var. Bloodsalt. Ben bayginken oradan geçmiş olmalıyız ama kamp kurup şifacıyı çağırmadan önce ormanda fazla ilerleyememiştik.

Ne kadar baygın kaldım? Saatler mi? Günler mi? Savaş Lordu babamın fidyeye talebini bugün aldığını söyledi; ailem yakalandığımı ne zamandır biliyordu? Ve Savaş Lordu bu kadar uzaktan serbest bırakılmamın şartlarını nasıl iletmeyi planlıyor?

Arkamdan daha fazla bağırış ve toynak sesleri geliyor. Arkama baktığımda takipçilerimi henüz göremiyorum ama daha büyük atları var ve araziye benden daha iyi biliyorlar. Beni çabucak yakalayacaklar.

Kalbim sıkışıyor.

Belki de ben fareyimdir. Kediler tarafından kovalanan, onlardan kaçamayan fare.

Ama bir fare en iyi ne yapar?

Saklanır.

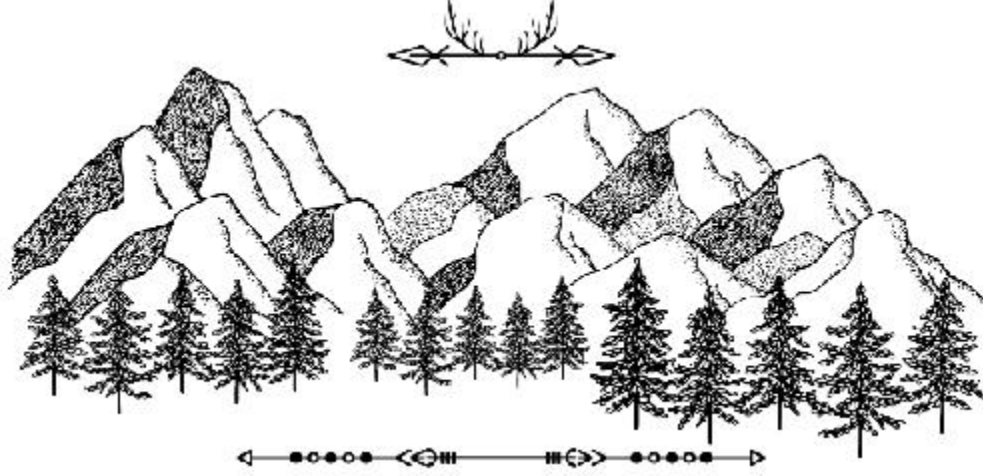
Ormanın kenarına geliyorum ve Bloodsalt ileride yayılıyor, pembe bir gün batımı ışıltısıyla renklenmiş kar beyazı.

Midillimin yelesini sertçe çekiştiriyorum. Bir itiraz çılgılığı attı, ama kayarak durdu.

Kendimi fırlatıyorum ve kışına olabildiğince sert bir şaplak atıyorum. Tekrar kişneyerek ileriye, ağaçların son saçaklarına ve Bloodsalt'ın düzlüklerine doğru hücum ediyor. Yana doğru eğilip çalılıkların arasında koşturuyorum, gövdelerden kaçıp dalların altına giriyorum.

Şansımız yaver giderse, akıncılar midilliyi takip edecek ve yaklaşıp kadar onun binicisiz olduğunu fark etmeyeceklerdir. Bu arada ben de saklanacak bir yer bulacağım ve geceleyin, beni görmelerinin daha zor olduğu bir zamanda Kanlısalt'ı geçeceğim.

Kusurlu bir plan ama elimdeki tek plan bu.

Bir sırtı tırmanıp tekrar aşağı iniyorum, bir hendeğin üzerinden ve kırmızı lekeli kayaların etrafından dolanıyorum. Gölgeler derinleşiyor, gece ormanın siyah sütunları arasına giderek kalınlaşan perdeler halinde düşüyor.

Botum ölü yapraklara takılıyor ve neredeyse baş aşağı dar bir vadiye düşüyorum. Başım kenarına yapışmadan yürüyebileceğim kadar derin, bu yüzden saklanacak bir yer bulacağımı umarak vadiye doğru kayıyorum. Saatlerdir koşuyormuşum gibi geliyor ve çok çalışmaktan ciğerlerim ağrıyor. Boğazımdaki belli belirsiz gıdıklanmayı hissedebiliyorum, genellikle nefes alma ataklarımdan birinin öncesinde gelen kuru kaşıntı hissi. Durup dinlenmem gerek.

Vadinin çamurlu dibi alçalıyor ve kayaların arasında sığ, yarı donmuş bir havuz buluyorum. Parmaklarımı yüzeyindeki buz tabakasına daldırıp dudaklarımı ve dilimi ıslatıyorum ama bu garip ormanda sudan fazla içmeye cesaret edemiyorum.

Sendeleyerek ilerlerken saçlarımdaki örgüleri ve kemikleri tarıyor, Savaş Lordu'na ve onun haydutlarına zihinsel olarak lanet okuyorum. Hırsızlar ve haydutlar, hepsi, halkımın evini ele geçirebilmek için tarihi yeniden yazıyorlar. Saçmalık. Son kemik parçasını elimden geldiğince sert bir şekilde fırlatıyorum ve yaprakların arasına düşmeden önce bir ağaca çarpıyor.

Neredeyse hiç ışık yok. Geceyi hiç dışarıda, tek başıma, bir ormanda geçirmemiştım.

At biniyor, koşuyor ve tırmanıyordum, bu yüzden yavaşlayana kadar soğuğu hissetmedim. Şimdi derilerimden ve kürklerimden süzülüyor, derime sızıyor, kemiklerime kadar işliyor. Parmaklarım acıyor.

Hiçbir yere saklanamıyorum. Hareket etmeyi bırakamam. Eğer durursam, donarım.

Bloodsalt'a geri dönüp karanlıkta geçmeye çalışmalıyım. Ama güneş kayboldu ve artık hangi yönün güney olduğunu bilmiyorum.

Tanrım, ben ne yaptım? Kampta kalmalıydım. Şifacı olayım ya da olmayayım, kuzey ormanında barınaksız ve ateşsiz bir geceyi atlatacak kadar güçlü değilim. Ve Kanlısalt'ı boydan boya tek başıma yürüyemem. Bunu başarsam bile, buraya gelmek için kullandığımız dağ geçidini bulabileceğimden şüpheliyim.

Ne düşünüyordum ki?

Tiz, zayıf bir çığlık ağaçların arasında uzaktan yankılanıyor. Bu insanlık dışı bir ses; kudurmuş bir arzunun manik, keskin çığlığı.

Tüylerim diken diken oluyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Başka bir çığlık, çok daha yakından. Ve bir üçüncüsü.

Bir şey beni avlıyor, Savaş Lordu'ndan daha kötü bir şey.

Karanlıkta neredeyse kör bir şekilde vadinin zemininde telaşla tökezliyorum. Ellerim büyük bir ağacın kalın köklerinin üzerinde geziniyor. Yarı hıçkırıklarla onların arasında sürünüyorum, kökler benimle gelen şey arasında bir kafes oluştursun diye kendimi onların arkasına sıkıştırıyorum.

Keskin bir çığlık, sonunda tizleşiyor, üç kez tekrarlanıyor. Çok gürültülü, benden sadece birkaç adım ötede. Kendimi bir topun içine sokuyorum ve vadinin toprak duvarına yaslanıyorum.

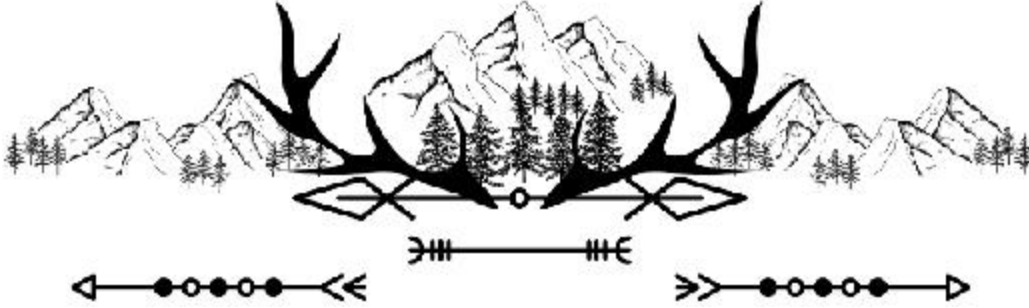
Çıtırtı, çıtırtı, ölü yapraklarda yumuşak adımlar, sinsice yaklaşıyor. İnsan ayaklarından daha hafif. Bunlar pençeler ve ne zaman yaprak yerine kayaya konsalar, pençelerin belirgin bir törpüsü var.

Yaratık bir tür tatmin olmuş yırtıcı mırıltı gibi bir ses çıkarır ve dört lavanta rengi göz karanlıkta göz kırpar. Keskin, dar gözler, yarı gözbebekleri var. Ait oldukları bedeni göremiyorum ama sinsice ilerlerken ve beklerken adımlarının değişimini duyabiliyorum.

Neden saldırmıyor? Burada sinir bozucu bir gerilim içinde oturmaktansa çabucak ölmeyi tercih ederim. Bu gidişle, kalbimin çılgınca çarpması ve ciğerlerimin sıkışması beni canavardan önce öldürecek.

Tekrar tıslıyor, üç kez ve ormanın farklı yerlerinden iki çığlık daha cevap veriyor. Yaratık arkadaşlarını bekliyor, beni kısıtıyor.

Onlar gelene kadar burada kalacağım. Ve sonra beni öldürecekler.

O anda bulutlar aydan uzaklaştı ve tam zamanında bana sonumu göstermek için mavi bir ışık selini serbest bıraktı. Dişli bir burnu olan şık, siyah bir kafa; dişler yaratığın çenesinin yanından aşağı doğru kıvrılıyor ve bir diğeri yukarı doğru çıkıntı yapıyor, neredeyse parlayan çift lavanta gözlerine değene kadar içe doğru kıvrılıyor. Boynuzları kafatasından fışkırıyor ama bir geyiğinki gibi zarif değiller; eğri büğrü, çatlak ve asimetrikler. Kaba siyah kürkü yaratığın boynundan ve omuzlarından vahşi bir şekilde filizleniyor ve bacakları yanlış bükülüyor - çok fazla yerde bükülüyor, eklemli ve titriyor, bana doğru aksıyor ve cırcırlanıyor.

Dua etmem, genelde etmem. Bölgeindeki kiliselere katılım çok az ve bağışlar da az, ya da annem öyle söylüyor. O da sadıklardan biri. En sevdiği iki tanrı, koruma ve teselli tanrıçası [Hlín](#) ve sessiz tanrı [Hœnir](#). Canavar yetersiz kök ağının diğer tarafında adımlarken onlara fısıldıyorum.

Diğer iki canavar çığlık atıyor ve tekrar çığlık atıyor, daha da yaklaşıyorlar. Neredeyse geldiler, etime duydukları arzuyla çıldırmak üzereler.

O an kristalleşiyor. Her şeyin aşırı farkındayım -havayı hayalet puflarla dolduran nefesim, köklerin çiğ toprak kokusu, tanecikli dokuları. Yaprakların, dalların ve çamurun dağılması, avuçlarımın altında pürüzlü. Dizlerim göğsüme yakın, kürkleri ve kumaşı tenime bastırıyor. Yaratığın mavi-siyah kürkü, boynuzlarında ve dişlerinde ayın parıltısı. Pençeli ayağının altında bir dal kırılıyor.

Bu benim son anım. Ölümüne o kadar yakınım ki, ona dokunabilirim.

Sessizce boşluğa gömülmeyi tercih ederdim. O zaman da bir yerlerde var olurum ama şimdi bu yaratıkla yüzleşirken

Sadece bedenimi değil, ruhumu da paralayacağına dair korkunç bir his. Bu başka bir şey, by ve lanetlerden oluşan bir canavar.

Etrafa saçılan yaprakların telaşı ve hırıltılı bir sesle diğer iki canavar vadiye doğru kayarak arkadaşlarının yanına gelir. enelerinden köpüklü köpükler fişkırırken, oflayıp pufluyorlar.

Birbirlerine ciyak ciyak bağırıyor ve şekilsiz bacakları bükülmüş, emelmiş, sıçramaya hazır bir halde sinsice yaklaşıyorlar.

Sonra dev bir fiğr dereye atlıyor, botları yere sertçe vuruyor, göğsünden derin bir kükreme yükseliyor. Elinde devasa bir kılıç var, tek bir şey için tasarlanmış dev bir bıçağı olan büyük, hantal bir silah; katliam.

şok içimde patlıyor, parlak ve felç edici. Savaş Lordu.

Yaratıklar dönüyor, zayıf bedenleri onun ortaya çıkışından duydukları hoşnutsuzluğu haykırırken kabarıyor. Başları bana doğru dönüyor, burun delikleri açılıyor - benim kokumu onunkinden daha çok seviyorlar. Ama onu görmezden , çünkü dev kılıcıyla onlara saldırıyor ve tekrar böğürüyor.

Engellenmiş arzunun çığlıklarıyla kendilerini ona doğru fırlatıyorlar. Devasa kılıcın savrululuşundan kaçarken, dişleriyle kollarını ve omuzlarını tırmıklıyorlar. Peneleriyle bileklerindeki bileklikleri ve çıplak göğsünün ortasındaki göğüs zırhını tırmalıyorlar. İçlerinden biri sağ omzundaki zırhı yakalıyor ve etine ulaşmaya çalışarak kemiriyor.

Kükrer ve mücadele eder, birini bacağından kavrar ve kenara fırlatır. Ama sonra tek dizinin üzerine çöküyor, diğer iki iblis ise vücudunun üzerine çullanıp yüzüne saldırıyor.

Düşmanım olması umurumda değil. Bu adam  canavarla tek başına savaşırken sinmeyeceğim.

Saklandığım kovuktaki orman kalıntılarını telaşla arıyorum. Parmaklarım kalın bir dala takılıyor. Kökleri iterek dışarı çıkıyorum ve bir canavarın kafasına sağlam bir darbe indiriyorum.

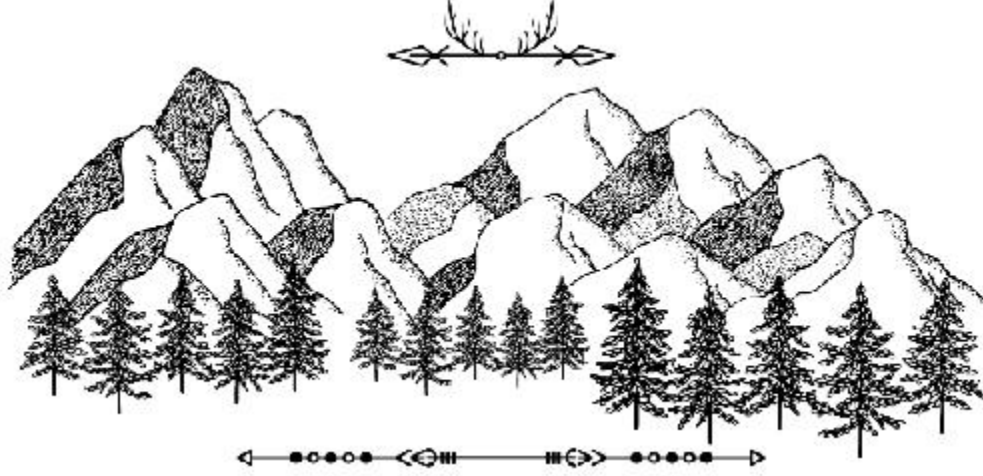
En azından ben öyle yapmaya çalışıyorum. Ama sopayı savururken, savaşan bedenlerin oluşturduğu düğüm aniden kenara çekiliyor ve sonunda Savaş Lordu'nun çenesine vuruyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "ok özür dilerim."

Bana hırılıyor ve gırtlaktan gelen bir kükremeye kılıcını yaratıklardan birinin karnına saplıyor. Mor balık kusarak yalpalıyor ve sıvı asidik bir tıslamayla koluna sıçrarken adam sarsılarak yoldan çekiliyor. ile

Derisi hâlâ buğuluyken kılıcını yaratığın karnından çekip çıkarır ve ikinci bir canavarın boynuna saplar.

Ama sonra üçüncüsü sırt üstü yatıyor, çenesi geniş, ensesine doğru eğilmiş.

İnce bir çıglıkla tekrar ileri atılıyorum ve bu sefer Savaş Lordu'nun boynunu ısıramadan canavara vurmayı başarıyorum. Yaratık feryat ederek etrafımda dönüyor ve üzerime atlayarak beni yere düşürüyor. Sıcak pençeler etimi kavuruyor. Sopayı canavarın çenelerinin arasına sokup geldiğince sertçe itiyorum, o ise bana yaklaşmak için tahtayı kemirmeye çalışıyor. Mide bulandırıcı bir çatırtı duyuyorum ve canavarın alt çenesi aniden gevşiyor, gevşek ve kırık bir şekilde sarkıyor.

Uluyarak üzerimden atlıyor ve vadinin kenarına tırmanıyor. Acı dolu iniltisi ormanın içinde kayboluyor.

Titreyerek dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. Savaş Lordu ay ışığının altında duruyor, kılıcında koyu kırmızı kan parlıyor. Hırpalanmış ve kanlar içinde, asit kusmuğunun isabet ettiği kolundan dumanlar çıkıyor. Gece esintisiyle hafifçe savrulan saçları bembeyaz parlıyor.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Hayatımı kurtaran gümüş rengi savaşıya bakarken kalbimde merak uyandıran bir yumuşaklık yayılıyor.

Sonra bana doğru yaklaştı ve saçlarımdan tutarak beni ayağa kaldırdı.

İtiraz ediyorum. "Saçımı tutmayı bırak, seni zalim şeytan!" "Affedersiniz, Majesteleri," diye bağılıyor. "Benden istediğiniz başka bir yer var mı? onun yerine seni tutayım mı?"

Nabzım hızlandı ama "O şeyler de neydi?" diye nefes nefese kalmayı başardım.

"*Jäkel*. Et yiyiciler, ruh yutucuları. Kemikleri senin takıyor olman gerekiyordu." Kalın parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve eli saçlarıma dolanıyor. "Tanrılar, neden terbiyeli olamadın? Şimdi seni bağlamak zorunda kalacağım. Jili de örgülerini tekrar düzeltmek zorunda kalacak."

Hâlâ saçımı çekiştiriyor, ben de kurtulmasına yardım etmek için arkasına uzanıyorum. Karmakarışık saçlarımla uğraşırken ince parmaklarım onun kocaman parmaklarına değiyor.

"İşte bu yüzden halkımın kadınları saçları bu kadar uzadığında serbest bırakmazlar. Örgü olmayınca saçlar dağılıp düğümleniyor. Seninki gibi saçlara alışık değilim. Yumuşak, kır çiçeklerinin ipeği gibi." Alçak sesle, sert ve isteksiz konuşuyor. "Saçını tutuyorum çünkü verdiği his hoşuma gidiyor."

Parmaklarım duraklıyor, onunkini çıkarmanın yarısında. Karnımda kıvrımlı, heyecan verici bir his dolaşıyor.

"Senin saçların da uzun," diye mırıldanıyorum. Onun saçları omuz hizasında, benimkiler ise belime kadar uzanıyor ama söylediğim saçma sapan sözlerin hiçbir önemi yok. Önemli olan aramızdaki havanın ağırlığı, zonklayan çekim, göğsümle onunki arasında gerilen kordonlar.

"Seninki çok daha yumuşak." Sesi hâlâ derin ama acı verecek kadar nazik. Sesi bir saniye sonra onu öfkелendirmiş gibi görünüyor ve zalim bir sarsıntıyla elini çekip kurtarıyor.

Kafa derim boyunca acı fişkırıyor. "Ah! Seni azgın piç."

"Bunu cezanın ilk kısmı olarak düşün." "İkinci kısmı ne?"

Üzerimde yükseliyor, fareye karşı dağ gibi, titriyorum ama öfkeli bakışlarını tutuyorum.

"Seni nasıl cezalandırmak *istediğimi* biliyorum." Sesi canlı taş ve göllerin karanlığı, derin ve soğuk. "Başka herhangi bir savaş esirini cezalandırdığım gibi - seni çırlıçıplak soyup o güzel tenin yıldızların arasındaki gece göğü gibi mavi ve mor olana kadar döveceğim. Ama sen esir alınmış bir savaşçı değilsin ve buna dayanamayacak kadar zayıfsın."

Dayaktan bahsediş biçimi açık ve sert, ama içinde şiirsellik de var. "Beni dövmek mi istiyorsun?" Fısıldıyorum.

"Hayır."

"Ama az önce dedin ki-"

"Buna dayanamayacağını söyledim. Benimle gel, aptal kız, başka *jäkeller* bizi bulmadan." Bir elini koluma doladı ve yürümeye başladı, sonra tökezledi ve gerçek bir acı çılgılığıyla beni bıraktı.

"*Faen*," diye bağırıyor. Sanırım bu onun dilinde bir küfür.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

Bana ters ters bakıyor ve ben irkiliyorum. Aptalca bir soru; kolundaki asit yanıklarından bahsetmiyorum bile, bir düzine farklı yaradan kanaması var. "Bir şey yok," diye homurdanıyor. Ama bir adım daha attığında tekrar "*Faen*" diyor ve sağ uyluğundaki kalın deriyi çekiştirerek ayırıyor. Pençeler tarafından yarılmış ve koyu kan sızıyor. Yarayı araştırdıkça daha fazla kan fışkırıyor.

"Dürtmeyi bırak," diyorum içim burkularak. "Daha da kötüleştiriyorsun. Atın nerede?"

"Vadinin hemen dışında. Onu burada, o yaratıklarla birlikte riske atmak istemedim."

"Çok nazıksın. Bana tam olarak nerede olduğunu söyleyin, ben de gidip onu alıp size getireyim."

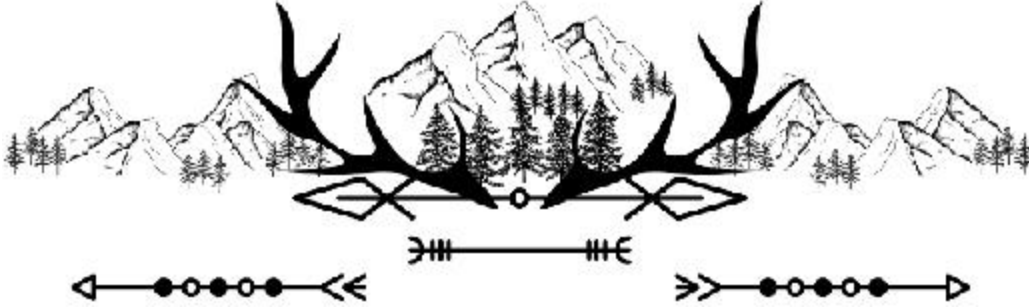
Avucunu yaraya bastırıyor, dişlerinin arasından bir inilti çıkıyor. Ama gözleri benimkileri bulduğunda, içlerinde güvensizlik kaynıyor.

Tabii ya. Atı çalıp onu burada kanlar içinde bırakacağımdan korkuyor.

Dış

arı. Ne güzel bir fikir.

"Geri geleceğim," dedim ona, en geniş gözlü, en masum bakışımla. idare edebilir. "Fare dersini aldı. Burada tek başıma hayatta kalamam ve eve de tek başıma dönemem. Artık kaçmak yok, sadece kampa dönüp uyumak istiyorum. Ne de olsa hayatımı kurtardın. Bunu sana borçluyum."

Bir anlık tereddüitten sonra Savaş Lordu başını salladı, görünüşe göre bana güvenmeye karar vermişti. "Şu tarafa doğru yirmi adım kadar yürü, vadinin sol tarafına tırman ve on ya da on iki adım daha dümdüz ormana doğru yürü. Atımı eğilmiş büyük ağaca bağlı olarak bulacaksın."

Belindeki kemerlerden birini çıkarır ve kalçasına dolayarak yaranın hemen üzerinde sıkar.

Tereddüt ediyormuş gibi yapıyorum, kafam karışıyor. "Yani doğuya yürüyorum ve sonra-" "Hayır, doğuya değil. Kuzeye. Şu tarafa."

"Oh." Kirpiklerimi kırıştıyorum, içten içe seviniyorum çünkü az önce bana ihtiyacım olan talimatları verdi. "Acele edeceğim."

Talimatlarına uyarak uçurum boyunca yürüyorum, kıyıya tırmanıyorum ve atın yerini tespit ediyorum. Devasa aygır başını sallıyor ve bana kötü niyetle bakıyor.

"Şşş, sus," diye mırıldanıyorum. "Beni hatırladın mı? Seni daha önce Savaş Lordu'yla birlikte sürmüştüm. Efendin yaralandı. Seni ona götürüyorum."

At sakinleşene kadar sessizce konuşarak yaklaşıyorum. Sonra yakındaki bir dala basıyorum ve nefes nefese, çırpınarak eyerin üzerine çıkmayı başarıyorum.

Ve gülüyorum çünkü artık eyerlenmiş ve hazır bir atım var. Bu at beni Bloodsalt'tan dağlara götürebilir. Savaş Lordu bir hendekte etkisiz hale getirildi, bu yüzden beni takip edemez.

Uzanıp düğümlenmiş dizginleri daldan çözüyorum. Sonra onları kaldırıp atı ileri doğru itiyorum. Beni üzerinden atmadan itaat ediyor.

Savaş Lordu'nun onu alt ettiğimi bilmesini istediğim için, aşağıya bakıp onu orada eğilmiş olarak görene kadar vadinin kenarı boyunca at sürüyorum.

derenin duvarına karşı. Yukarı bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Yüzüme ukala bir gülümseme yayılmasına izin veriyorum -sık sık kullanmadığım bir gülümseme, çünkü benden çok Joss'a aitmiş gibi hissettiriyor. Ama bu durumda, uyuyor.

"Git," diyorum ata, bacaklarımı sıkarak ve öne doğru eğilip dizginleri kaldırarak. Hemen cevap veriyor, ağaçların arasından ilerleyerek sahibinden uzaklaşıyor.

Savaş Lordu soğuk karanlıkta, öldürdüğü hayvanların leşleri arasında kan kaybından ölecek. Bir hayvan gibi, bir hırsız ve bir katil gibi ölecek.

Beni kurtardığı için ona borçlu değilim. En beni çalmasaydı, kurtarılmaya ihtiyacım olmazdı.

Karanlık ormanın içinden, güney yönünde ilerliyoruz. Ağaçların arasından çıkınca hızımızı artırabileceğiz. Ama at günlerdir çok zorlanıyor - ailemin kalesine kadar gidip geri dönüyor, de iki kişi taşıyor. Devrilmemesi için biraz ağırdan almam gerekecek. Belki eve döndüğümde onu müstakbel kocama verebilirim. Prens Havil böyle muhteşem bir hayvanı takdir ederdi ve Savaş Lordu'nun ödüllü aygırını alay ettiği prene vermenin tatmin edici bir adaleti olurdu.

Evet, ben de öyle yapacağım. Bu atı Havil'e vereceğim. Ama önce Kanlısalt'ı geçip dağların üzerinden ya da içinden bir yol bulmalıyım. Babamın her geçitte karakolları var, sadece birini bulmam gerek, oradaki muhafızlar bana yardım edecektir.

Kendi başıma hiç bu kadar akıllıca ya da cesurca bir şey yapmamıştım ve bu muhteşem bir his. Keskin soğuk özgürlükten derin bir nefes alıyorum ve ciğerlerim spazm geçirince hemen pişman oluyorum. Eğiliyorum, kontrolsüzce öksürüyorum, o kadar sert öksürüyorum ki hiç hava ememiyorum. Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyor.

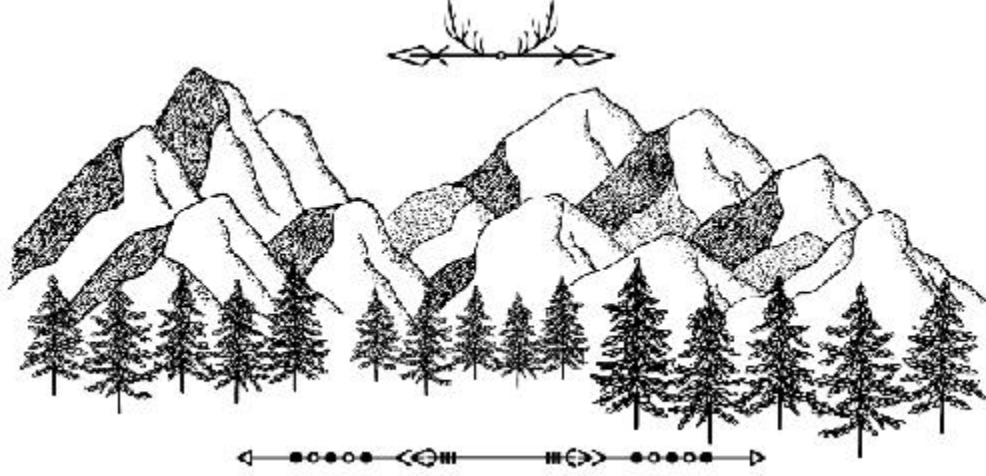
Umutsuzca dizginleri kavırıyorum ve çenemi göğsüme doğru çekmeye, boğazımı açmaya ve burun deliklerimden yavaşça nefes almaya odaklanıyorum. Bu nöbetlerimde hassas bir ayırım var; ya kendiliğinden hafıflıyor ya da solunum yolum kapanıp kadar çok daha kötüleşiyor. Birkaç kez neredeyse ölüyordum. Ama genellikle annem ya da hizmetçiler göğsüme ve burun deliklerime özel bir bitkisel ovma uygulamak ve şifacının bölgemizdeki son turunda bize verdiği şişeden iki nefes sihirli buğu vermek için oradalar.

Bu sefer benden başka kimse yok, ürkütücü damarlı ağaçlar, iskelet yapraklar ve Savaş Lordu'nun atından başka bir şey yok.

Şans eseri ya da tanrıların müdahalesiyle nöbetim geçiyor ve tekrar nefes alabiliyorum. Tam atı daha hızlı gitmesi için teşvik etmek üzereydim ki, uzaklardan gelen bir ıslık geceyi delip geçiyor.

Aygır hemen başını kaldırıyor, kışnıyor ve geri dönerek ormanın içinden vadiye doğru ilerliyor. Onu çağıran efendisine doğru.

"*Faen*," diye tükürdüm.

Savaş Lordu, ben sırtında huysuzca kamburlaşırken, at vadinin kenarından aşağı doğru ilerlerken bekliyor.

Savaş Lordu, "Sana sözünü tutman ve yardımına geri dönmen için bir şans verdim," dedi. "Dönmedin."

"Yani bu bir test miydi?"

"Sana güvenip güvenemeyeceğimi görmek için, evet. Zaten güvenemeyeceğimden şüpheleniyordum. Geldiğin yere bak, hırsızların ve dolandırıcıların ülkesi." Ay ışığında dişleri parlayarak alay ediyor. Topallayarak ata yaklaşır ve büyük kılıcı eyerin arkasındaki halkaya takar. Sonra bir sürü *faen* ve homurtuyla kendini yukarı kaldırıp arkama yerleşiyor. Arkam onun bacaklarının arasına düzgünce yerleşene kadar ikimiz de kendimizi ayarlarken garip bir an yaşıyoruz. Sonra at hareket etmeye başlıyor, Savaş Lordu inip ormana doğru devam edebileceğimiz bir yer bulana kadar vadi boyunca takırdayarak ilerliyor.

"Adamların nerede?" Ben soruyorum.

"Birkaçına midilliyi getirmelerini söyledim ve izinizi bulduğumda geri kalanını kampa geri gönderdim. Bir fareyi yakalamak için onların yardımına ihtiyacım yoktu."

"Canavarlara yardım etmek için etrafta olmamaları çok kötü," diye çıkıştım ona. "*Benim* yardımına ihtiyacın vardı. Bu canını sıkmış olmalı."

Homurdanıyor. "Biraz yardım. Yüzüme vurdun."

Dağınık çenesindeki koyu renkli morluğu görene kadar etrafımda dönüyorum. Sonra kendi kendime gülümseyerek tekrar öne doğru bakıyorum. "Evet. Sana vurdum."

yüz." Memnuniyetle küçük bir kıpırdanma yapıyorum. "Hareket etmeyi bırak."

Sırf onu kızdırmak için tekrar yer değiştiriyorum.

Ve arkama doğru sertleşiyor, tıpkı dağın yamacından aşağı inerken olduğu gibi pantolonunun içinden belirgin bir sertlik hissediyorum.

Joss ve hizmetçiler sayesinde bu sertliğin tam olarak ne olduğunu biliyorum ve bu sefer korkudan ve soğuktan aklımı kaçırarak kadar değil, onu görmezden gelebiliyorum.

Benden nefret ediyor ama vücudu iradesi dışında bana tepki veriyor. Elimde bir güç parçası var ve neredeyse kaçıp geri çağrılmanın utancından sonra, onu kullanmaktan çok mutluyum. Fare de kediyle oynayabilir.

Kalbim göğsümde sıcak ve ağır bir şekilde çarpıyor, çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım - daha önce hiç bir erkeği baştan çıkarmamıştım. Prens Havil ve ben birbirimize çok güzel öpücükler verdik; ikimizi de nefessiz, sıcak ve arzulu bırakan öpücükler. Ama bu farklı. Bu beni evimden çalan zırhlı, acımasız savaşçı. Ve ben, istemediği halde ona karşı konulmaz hisler yaşatan yumuşak, zayıf bir şeyim.

Kıvranıyor ve kıcımı kasıklarına sürterek kıvranıyorum. Kendi pantolonumun ve onunkinin içinden bile, sertlikteki ve çevredeki artışı, onun o kısmının ince seğirme gerginliğini hissediyorum.

"Dur," diyor kısık sesle. "Böyle hareket ettiğinde kalçamdaki ağrı daha da artıyor."

Doğru, hareket ettiğimde kalçasındaki kayışın kaydığını hissettim. Ama ben de ona acı çektirmekten çekinmiyorum. Ne de olsa ondan nefret ediyorum. Kaçış planlarımı bozdu.

Ona karşı vahşice kıpırdanıyorum ve o da soluk soluğa kalıyor; bunun acı mı yoksa zevk mi olduğunu anlayamıyorum. Belki ikisi de.

Kocaman eli boynuma dolanıyor ve nefes yolumu tehdit edecek kadar sıkıyor. "Dur, yoksa seni arkamda götürürüm."

Ama ben tedbirin, uysal itaatin ötesindeyim. Son zamanlarda pek çok kez neredeyse ölüyordum ve o ölümcül anların dehşeti içimde kaynayan bir öfkeyle patlıyor. Küfredip bırakana kadar tırnaklarımla elini yırtıyorum. Kolunun tamamı vücuduma çarpıp kollarımı sabitlemeden ve hareketsiz bırakmadan önce bir anlık özgürlüğüm var.

"Orospu," diye tıslıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye karşılık verdim, sesim gözyaşlarıyla doluydu.

"Senden daha çok nefret ediyorum."

Bedenimi onunkine srtyorum.

Eğilip kulak mememi büyük dişlerinin arasına alıyor ve sinirlerim boyunca bir uyarı acısı seli gönderecek kadar sert ısırıyor. Donup kalıyorum, ısırıp koparacak diye dm kopuyor.

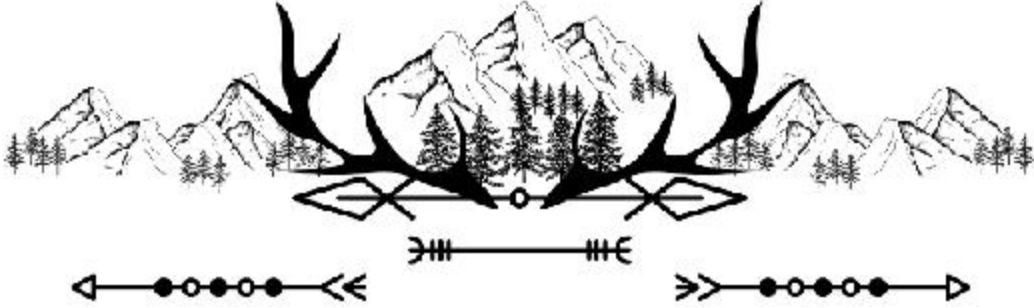
Ağır nefesleri kulağıma doluyor, acı ve arzu yoğun bir nefes ritminde birbirine karışıyor. Birden bu ritmi yansıttığımı, onunla birlikte nefes alıp verdiğimi, birbirimize kilitlendiğimizi, nefretle bağlandığımızı fark ediyorum.

Savaş Lordu'nun dişleri kulak mememi bırakıyor ama dudakları orada kalıyor, kulağımı okşuyor. Bir dakika sonra derin bir nefes alıyor, sanki saçlarımı kokluyormuş gibi. Sonra eyerinde tekrar doğruldu.

Uyluklarımın arasındaki yarıktan narin bir ıslaklık sızıyor. Atın sırtına yayılmış bacaklarımla onları birbirine bastıramıyorum ya da bu konuda bir şey yapamıyorum. Basınç için çaresizim, o kadar çaresizim ki neredeyse öne doğru kayıyorum ve gbeğimi eyerin kulpuna bastırıyorum.

Gözlerim Savaş Lordu'nun dizginleri tutan iri eline takılıyor. Kalın parmakları kanlı ve morarmış. O morarmış elin bacaklarımın arasına yerleştiğini hayal ediyorum, o büyük parmaklardan biri-

Kendimi kısa tutuyorum, şımartmak üzere olduğum fanteziden dehşete kapılıyorum.

Kampa döndüğümüzde neredeyse herkes ya çadırlarda ya da ateşin yanındaki battaniyelerde çoktan uyumuştur. İki adam ve Zeha tetikte, dönüşümüzü bekliyorlar.

Zeha aceleyle Savaş Lordu'nun atının yanına gider. "Yaralanmışsın. Şifacıyı çağırayım mı?"

"Hayır," diye gürlüyor. "Kendi başıma iyileşebilirim."

Pantolonunun paçasını tamamen ıslatmış olan kana bakarak sert bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyor. "Şifacıyı çağırıyorum."

"Endişelenmeyi bırak."

"Ben endişelenmezsem kim endişelenecek?" Adam attan indiğinde, kadın onun yanağını öper.

İçimde bir şeyler sıkışıyor - farkındalık, öfke, kayıp duygusu - Joss'u antrenman yaparken izlediğimde, sağlıklı ve güçlü vücudu kılıç, mızrak ya da balta kullanma dansında kusursuzca hareket ederken hissettiğim duygunun aynısı.

Kıskançlık.

Ama yine de kıskançlık olamaz, çünkü Savaş Lordu'ndan çok nefret ediyorum ve onu öpecek ya da ondan öpücük alacak biri olmayı asla istemem.

"Şifacıyı çağır o zaman." Savaş Lordu el sallayarak onu uzaklaştırır. "Çadırıma gelsin."

"Dinleneceğine söz ver," diyor Zeha.

"Önce ilgilenmem gereken bir şey var." Savaş Lordu bana kötücül bir bakış attı. Önce bana, sonra yere sertçe işaret ediyor. "Yere yat, fare."

Sertçe bir bacağımı eyerin üzerinden sallıyorum ve yere kayıyorum. Bacaklarım yorgunluktan neredeyse bükülüyor, ama dik durmayı başarıyorum ve gözlerinde kısa bir onay parlamasıyla ödüllendiriliyorum.

Ya da belki de hayal ettim, çünkü hemen ardından beni ensemden kavradı ve şifacının benimle ilgilendiği çadıra doğru götürdü. İlerlerken topallıyor ama duraklayan adımları ondan yayılan vahşi baskınlık fırtınasını azaltmıyor. Boynumu kavrayışının gücü beni titretiyor ve içimi boşaltıyor. O el beni kolayca öldürebilirdi. Belki de onunla oynamamalıydım.

Çadıra girdiğimizde, Savaş Lordu beni ortadaki direğe doğru itiyor. "Orada dur."

Ben sessizce itaat ederken o bir köşeye çekilip çantasından birkaç zincir çıkarıyor. "Şimdiye kadar sana bir mahkûmdan çok bir misafir gibi davrandım," diyor. "Bu gece bu değişecek."

Kısa bir an için çadırın kapağına baktım ve kaçmak istedim. Beni kendisi takip edemezdi. Belki muhafızlardan kaçabilirdim-

Ama tam o anda, kocaman tüylü bir kafa çadıra dalar. Bu beyaz kaplan, burnunu içeri sokmuş, kibirli bir şekilde girmek için izin istiyor.

"Şimdi olmaz, Kaja," diyor Savaş Lordu. "Dışarıda uzan kızım."

Göğsünde alçak bir çapakla, kaplan dışarı çekiliyor. Muhtemelen şimdi çıkışın önünde yatıyor, kaçışıma bir engel daha.

Savaş Lordu zinciri direğin etrafına bağladıktan sonra bacağımı yakalıyor, botumu ve kürklü pantolonumu bir kenara iterek ince beyaz bir ayak bileğini ortaya çıkarıyor. Parmakları oradaki narin kemiklerin üzerinden hafifçe geçiyor, sonra kendini silkeleyip kelepçeyi yerine oturtuyor.

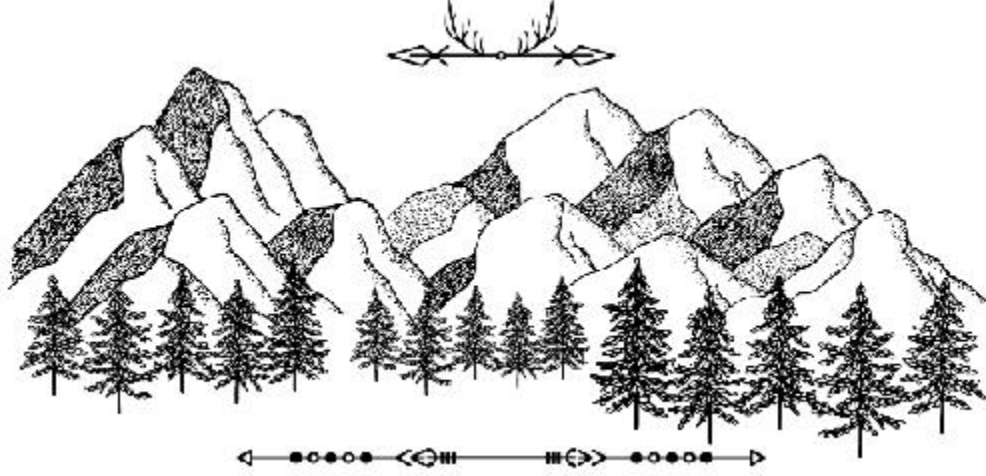
Yükseliyor, sonsuz uzunlukta ve genişlikte, beni etten, kemikten, kürkten ve altın sarısı saçlardan oluşan iri bir duvar gibi direğe yaslıyor. Gözlerimin içine bakabilmek için hafifçe eğiliyor. "Şimdi kaçmaya çalış, küçük fare," diye mırıldanıyor, nefesi dudaklarımda geziniyor.

Bir an için ağızlarımız birbirine o kadar yakın duruyor ki nefes alamıyorum. Dayanılmaz bir karıncalanma dudaklarımı hassaslaştırıyor; dudaklarıma onunkilere dokunma arzusu. Hayır, dokunmak değil, ezmek. Ağzını benimkiyle çürütmek istiyorum. Kulağımı ısırıldığı gibi dudağımı ısırmasını istiyorum.

Ancak bölge liderlerinin yumuşak narin kızlarının böyle vahşi gizli özlemleri yoktur. Bu yüzden direğe yaslanıp yüzümü başka tarafa çevirdim.

Köşedeki yatağa doğru ilerliyor, daha önce yattığım yatağa. Sonra acı dolu bir iniltiyle zırhını ve teçhizatını çıkarmaya başlar.

Bir soylunun hakkıyla, bu çadırın benim olduğunu düşündüm. Ama tabii ki değil. Onun ve burada uyumayı planlıyor.

Savaş Lordu'nun tüm derileri, kürkleri ve zırhı çıkarıldığında, sırtının düğümlenmiş kaslarını tam olarak görebiliyorum, derisinin altında yuvarlanıyor ve kayıyor. Botlarını çıkarıyor ve sonra harap olmuş, kanlı pantolonunu çıkarıyor.

Arkası mükemmel kıvrımlı, ellerim için yalvaran iki sert et küresi. Her yerine dokunmak istiyorum-

Dönüyor, kan lekeli pantolonunu kasıklarının önünde tutuyor ve gözüme çarpıyor. Bakışlarımı hızla kaçırıyorum ama o kıkırdıyor. "Daha önce çıplak bir adam gördün, değil mi fare?"

Cevap vermiyorum. Erkeklerin parçalarını görmüştüm, evet ama bir kerede bütün çıplak bir erkeği hiç görmemiştim.

Dikkatle ona tekrar bakıyorum, bu kez kalçasındaki derin yaraya, gövdesindeki ve kollarındaki kesiklere bakıyorum. "Kötü yaralanmışsın. Seni sarması için bir hizmetçi çağırmalısın."

"Hizmetçim yok."

"Ama sen bir Savaş Lordu'sun, bir lidersin."

"Ve ben kendime dikkat ederek liderlik ederim. Ama bu gece bir istisna yapacağım. Yaralarımı temizleyecek ve saracaksın." Pantolonu bir kenara fırlatıp yatağın kenarına oturuyor ve battaniyenin bir kısmını mahrem yerlerinin üzerine çekiyor. "Orada su, sabun ve bezler var. Getir onları."

Yutkunarak gösterdiği metal sürahiye ve leğene doğru yürüyorum. Ben hareket ettikçe uzun zincir şingirdiyor. Malzemeleri ona yaklaştırdığı üzerine koyuyorum.

küçük sabun kabı ve temiz bezlerle birlikte yatağın yanında yere bıraktı.

"Başlamadan önce," dedi, "şu çantadaki şişeyi bana getir." O çadırın uzak köşesini işaret ediyor.

doğru keskin bir bakış fırlatarak çantaya gidiyorum ve şişeyi bulana kadar içinde avlanıyorum. İçinden sıvı akıyor.

Ona doğru yürümeye başladığımda, "Dur." diye emretti. Tereddüt ediyorum, ona bakıyorum.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, fare," diyor yumuşak bir sesle. "Ve sürünerek

Ben.

" İçimden keskin bir öfke dalgası geçiyor. "Hayır."

"Yap yoksa bu gece iki ayağını da zincire vururum, ellerini de." Dudaklarımı birbirine kenetleyerek şişeyi korsemın üst kısmına sokuyorum,

kürklerin arasında. Çadırın zemini bir çeşit dokuma hasırla kaplı, yani en azından toprakta sürtünmeyeceğim.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve Savaş Lordu'na doğru ilerlemeye başlıyorum. "Daha yavaş," diyor. "Ve bana bak."

Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve ona duyduğum nefretin her zerresini bakışlarıma zorlayarak yavaşça süzülüyorum. Kendi gözleri benimkilere yeşil alevler saçıyor ve çenesi sıkıca kenetlenmiş olsa da dudakları usulca aralanıyor.

"Ne kadar iyi bir fare," diye fısıldıyor ben ona yaklaşırken. Uzanarak çenemi kavırıyor ve başparmağı alt dudağımda geziniyor. Teninde tuzlu kan var ve beni bıraktığında ağzımda tadını alabiliyorum.

Yatağa uzanıyor, dev gibi bir adam, aletini örten battaniye parçası dışında bana tamamen çıplak görünüyor. Bir avucunu kısa bir süreliğine oraya bastırıyor ve şakağındaki bir kas esniyor. Sonra şöyle diyor: "Benimle ilgilen, fare. Şişedekinden biraz alarak başla, kesiklerin üzerine dök. Şifacı gecikirse, bu sıvı enfeksiyonu önleyecektir. Daha sonra yaraları su ve sabunla temizle."

"Bu benim cezam mı?" Şişenin tıpasını açarak mırıldanıyorum. "Senin canını yaktığından daha çok benim canımı yakacak."

Göğüs kafesinde bir kesik seçiyorum ve üzerine birkaç damla sıvı damlatıyorum. Dişlerinin arasından tıslıyor, gözleri kırışıyor ve tüm güzel vücudu geriliyor. Her yara için biraz daha yakıcı sıvıyla ona işkence ederken kendi tenim karıncalanıyor, gizli yerlerime zevk damlaları yayılıyor.

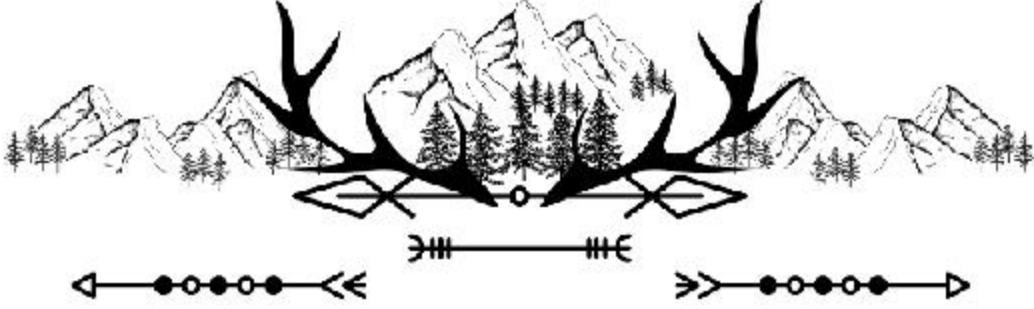
"Bundan zevk alıyorsun," diye homurdanıyor.

"Çok fazla," diyorum usulca, uyluğundaki yaranın üzerine bolca dökerek.

Acı içinde böğürüyor, bir yastık kapıyor ve kendi çığlığını ona bastırıyor. Karın kasları gergin, sert ve şişkin. Düşünmeden, tamamen içgüdüsel olarak, nasıl hissettirdiklerini görmek için elimi üzerlerine koyuyorum.

Sıcak ve pürüzsüz, tıpkı yolculuk sırasında beni çıplak göğsünde ısıtırken hissettiği gibi. Teni şaşırtıcı derecede yumuşak, ama altında çok fazla güç var. Parmaklarım kalçalarının arasındaki altın sarısı saç tellerine kadar iniyor. Burada iki eğimli kas çıkıntısı var, sanki vücudunun kendisi yolumu gösteriyormuş, bana rehberlik ediyormuş gibi aşağı doğru açılı.

Ve ben büyülenmişim, dikkatim dağılmış, düşünmüyorum, sadece hissediyorum ve istiyorum.

Savaş Lordu'nun üzerine örttüğü battaniyenin altında belirgin bir yumru var. Bana yine tepki veriyor, dokunmamı istiyor, can atıyor.

Kıpırdamadan yatıyor, yastığı kavıyor, ama bana bakmıyor - çadırın çatısına bakıyor, çenesi gergin ve gözleri öfke dolu.

Elimi karnından çekip onun yerine uyluğunun iç kısmına koyuyorum. Kalçaları istemsizce seğiriyor.

Parmaklarım biraz daha yukarı kayıyor.

"Başladığın işi bitir," diyor kalın bir sesle.

Bitirmem için ne demek istediğinden emin değilim ama bu sözler beni aptalca transımdan çıkarıyor. Bezlerden birini alıp yaralarını metodik bir şekilde, dürüst olmam gerekirse bazen biraz da hoyratça yıkamaya başlıyorum. Ben çalışırken Zeha kafasını çadırın içine sokuyor, ama sadece başını sallıyor ve sanki onunla ilgilenildiğinden memnunmuş gibi tekrar dışarı çıkıyor.

"O senin sevgilin mi?" Ben soruyorum.

"Abla," diye yanıtlıyor. "Çok fazla endişeleniyor." Kalbimdeki bir düğüm hafifliyor.

"Şu anda sevgilim yok," diyor. "Bunun için zamanım yok." "Çünkü fare yakalamakla çok meşgulsün."

"Sen bir amaç için bir araçsın. Oynamak zorunda olduğum oyunun bir parçasısın. Seni benden kurtarmak için, ailen ve müstakbel kocan istediğim şeyi teslim etmeli." Fahiş bir meblağın ve bilmediğim bir arazinin adını veriyor. "Tabii ki o arazi sadece başlangıç. Hepsini geri alana kadar tatmin olmayacağım."

"Ve siz de halkımı nesillerdir sahip oldukları evlerinden mi çıkaracaksınız?"

"Buraya ilk biz geldik."

"Diyelim ki sana inanıyorum. Bu yıllar önceydi. Geri adım atmak ve mülkünüzü geri almak için neden bu kadar beklediniz?"

"Çok zayıf kaldık," diyor. "Güçlü görünebiliriz ama bunun nedeni bu çorak topraklarda hayatta kalmak için güçlü olmak zorunda olmamız. Aramızdaki en zayıflar yok olur ve değerli olanlar hayatta kalır." Yüzünü başka yöne çeviriyor, çenesi çalışıyor.

Gözlerimi ona diktim. "Birini kaybettin."

"Zayıf biri," diye tükürüyor. "Çok zayıf. Senin gibi acınası."

"Kimdi o?"

Cevap vermeden çadır duvarına bakıyor.

"Anlat bana." Koluna bir bandaj doladım ve sıkıca bağladım - belki biraz fazla sıkı. Homurdanıyor ve sitemle bandajdan bana bakıyor.

"Bana söylersen gevşetirim."

"Benim acım pazarlık edilecek şey değil," diye . "Benimki de öyle, ama yine de buradayız."

Bana bakıyor ve altın rengi kirpiklerinin kalınlığını, uçlarında nasıl koyulaştıklarını fark ediyorum. Yeşil gözlerinin ortası bulanık, altın-kahverengi bir halka. Benden çok daha yaşlı olamaz, ama gözlerinin köşelerinde küçük çizgiler var, gökyüzüne bakmaktan, güneş ışığının kar ya da tuz üzerindeki parlak yansımaya direnmekten doğmuş.

"Küçük kardeşim," diyor sessizce. "O da seninki gibi bir bedenle doğdu; küçük ve hafif. Farklıydı. Omurgası, bacakları, ciğerleri, hiçbirisi doğru çalışmıyordu. Şifacı denedi. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Sadece dokuz yaşına kadar yaşayabildi."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Daha az sert, daha az sefil, daha iyi yiyeceklerin, daha fazla şifacının ve tıbbi kaynakların olduğu bir yerde yaşasaydık, belki daha uzun süre hayatta kalabilirdi."

"Bunu bu yüzden yapıyorsun. Onun için."

"Onun için değil. O öldü. Bunu onun gibi başkaları için yapıyorum."

"Ve benimle konuştuğunuzda, ben ölmek üzereyken - kardeşiniz yüzünden bana acıdınız."

Kendini oturma pozisyonuna çekiyor, her hareketinde tedirginlik titreşiyor. "Seninle konuştuğumu duymadın."

"Ama ben yaptım."

"Hayır, yapamazsın!" diye haykırıyor. "Bu imkânsız, çünkü bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedim. Sadece zihnimde." Gözleri öfkeli bir inkârla dolu, çaresiz ve panik içinde bana bakıyor.

Şok içinde ağzım açık kaldı.

Bana söylediklerini *zihninde mi* duydum?

Bu ne anlama geliyor?

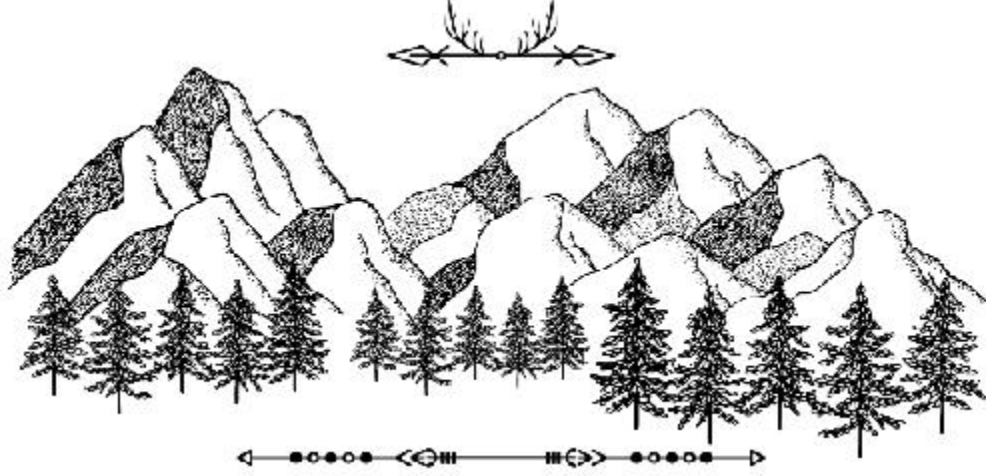
Ben cevap veremedim Zeha çadıra tekrar girdi. "Şifacı için bir şahin gönderdim. Bir şeyler yiyip içmelisin Cronan. Çok kan kaybettin."

Kardeşiyle birlikte yatağın üzerine bir tepsi koyuyor ve bana da bir kâse uzatıyor. Çilekle karıştırılmış bir çeşit tahıl lapası.

"Sütle değil, suyla yapılmış" diyor Zeha. "Jili bana senin sütü midene indiremediğini söyledi."

"Evet," diye cevap verdim. "Teşekkür ."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve Savaş Lordu'nun küçük kardeşinin de onun kardeşi olduğunu hatırlıyorum.

Savaş Lordu ve ben yemeğimizi bitirdikten sonra, kürklerine gömülüp uykuya dalmadan önce başıma bir battaniye atıyor. Ateş kısık yanıyor ama çadırın içinde ısınmak için yeterli. Battaniyemle birlikte hasırların üzerine kıvrılıyorum. Pütürlü bir yatak ve sabah kemiklerim ağrıyacak ama o kadar yorgunum ki umurumda bile değil.

Şifacının gelişi beni uyandırdı. Ben tekrar uykuya dalıp çıkarken o sessizce Savaş Lordu'nun kalçasına ve koluna bakıyor.

Şifacı gittiğinde, Savaş Lordu yataktan kalkıyor, hâlâ tamamen çıplak. Uyuyormuş gibi yapıyorum, sürekli nefes alıyorum ama kirpiklerimin perdesinden onu sinsice izliyorum. Yolculuk yaparken tuza işediğinde sikini bir an görmüştüm, bu gece de göz ucuyla baktım ama şimdi tamamen görüyorum. Boynum kadar kalın olduğunu söylerken abartıyordu ama yine de etkileyici.

Yarı uyarılmış durumda ve ben kesik gözlerle onu izlerken, bana yaklaşıyor ve kısa bir süre avuçlayarak uzunluğunu okşuyor. Ardından yumuşak bir küfür savuruyor ve çadırın kenarındaki heybeleri karıştırıp giysiler bulup onları giyiyor. Sonra hışımla dışarı çıkıyor, ağır adımları geri çekiliyor.

Nereye gidiyor? Soğuk ormanda kendine dokunacak mı? Bunu yaparken beni düşünecek mi? Titreyen arzu bacaklarımın arasındaki dikişin izini sürüyor ve parmaklarımı pantolonumun içine sokup çok kötü bir şekilde ilgilenilmesi gereken noktayı daire içine alıyorum. Battaniyemin altında saklanıyorum ama cesaret edemiyorum.

kendimi genişçe açıp istediğim gibi özgürce oynuyorum. Savaş Lordu'nun beni yatağa sürüklediğini, yüzüstü yatırdığını ve pantolonumu yırttığını hayal ederek bedenimi zevke doğru teşvik ederek hızlı ve çılgınca çalışıyorum. Kocaman bir elini başımın arkasına yerleştirip beni tuttuğunu hayal ediyorum.

Çadırın kapağı açılıyor ve ben elimi uzatıyorum. Çok hızlıydı; hareket Savaş Lordu'nun gözüne çarptı ve ifadesi değişti. Ne yaptığımdan şüpheleniyor mu?

Beyaz kaplan onu çadıra kadar takip eder. "Tuvaletini yapman gerek," diyor Savaş Lordu. "Kaçmaman için Kaja ve ben seninle geleceğiz."

Zincirimin kilidini açıyor ve büyük bir elini enseme koyarak beni şafağın soğuk ışığına doğru yönlendiriyor. Üzerimde hala önceki geceden kalma kıyafetlerim ve ayakkabılarım var, bu yüzden buz gibi havanın ısırtığı o kadar acı vermiyor. Yine de her zaman burada yaşamayı hayal edemiyorum.

"Her zaman bu kadar soğuk mudur?" Beni ağaçların arasından geçirirken soruyorum. "Neredeyse her zaman." Duruyor. "Burası. Buraya işeyip sıçabilirsin." Kaba sözler karşısında irkildim. "Arkanı dön."

"Neden? Vücudunu zaten gördüm."

"Ama beni o pis şeyleri yaparken ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Halkım ve ben bunu birbirimizin yanında her zaman yapıyoruz. Burada yaşamanın bir parçası. Savaşın bir parçası."

"Yani beni halkınızdan uzak tutmak için buraya getirdiniz, ama izlemek ister misin?" . "İğrençsin."

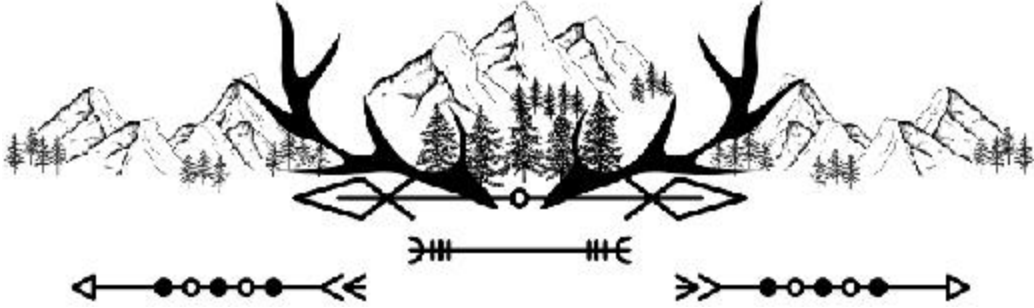
"İzlemek *istemiyorum*," diye homurdanıyor. "Ama *ben-faen*, *Kaja-sen* onu izle." Birkaç adım uzaklaşıyor ve sonra durup arkasını dönüyor.

Ben tuvaletimi yapıp kar ve yapraklarla temizlik yaparken beyaz kaplan bana kayıtsızca bakıyor. İdeal değil. Tuvaletim olmasını tercih ederdim.

Savaş Lordu beni çadıra geri götürdüğünde ellerimi yıkıyorum ve sonra tekrar zincirlenmeye hazır bir şekilde direğe geri dönüyorum.

Ama sanki aklına çok iyi bir fikir gelmiş gibi bana sırtması hoşuma gitmiyor.

"Bugün burada babandan gelecek haberi bekleyeceğiz," diyor. "Ve sanırım, biz beklerken, seni cezalandıracağım."

Savaş Lordu biraz yulaf lapası içmeme izin veriyor ve beni tekrar dışarı çıkarmadan önce Jili'ye saçlarımı kemiklerle örmesini emrediyor. Jili'yi gördüğüme sevindim ama kamptaki rolünün ne olduğundan emin değilim. Sert ve sıırım gibi ama diğerlerinin savaş gücüne sahip gibi görünmüyor. Ve kara gözleri neşeli, masum bir ışıkla parlıyor. Savaş Lordu'nun çadırdaki uğursuz varlığı yüzünden benimle konuşmuyor ama örgüleri tekrar yaptığı için teşekkür ettiğimde gülümsüyor.

Her zamanki gibi, diğer savaşçılar bana düşmanca bir ilgiyle bakıyorlardı. -Tam olarak tehditkâr değiller ama dost canlısı da değiller. Bazıları yemek yiyor, diğerleri dövüşüyor ve diğerleri de parlak, soğuk havada yıkanıyorlar. Acaba Savaş Lordu'nu, yıkanabilmem için birinin benim için su ısıtması konusunda ikna edebilir miyim? Muhtemelen dudak büküp bunu kendim yapmamı söyleyecektir. Tabii ki "cezamdan" sonra muhtemelen beni tekrar zincirleyecek, bu yüzden suyu kendim ısıtmak bir seçenek bile olmayacak. Bir küveti doldurmak için gereken süre boyunca ağır su kaplarını kaldırıp taşıyabileceğimden değil, eğer etrafta bir tane bile varsa, ki bu pek olası görünmüyor-

"Fare." Savaş Lordu birkaç adım ileride, kırmızı damarlı ağaçların arasında duruyor. Sabırsızlık yakışıklı yüzünü gerginleştiriyor ama sabah ışığının berrak altın rengi yüz hatlarını da yıkayarak yumuşatıyor. Ben yemek yerken saçlarını örmüştü ve örülmüş bukleler filtrelenmiş güneş ışınlarını en dikkat dağıtıcı şekilde yakalıyordu. Onu ilk gördüğümde sinekkaydı tıraş olmuştu ama şimdi çenesi boyunca uzanan sarı kıllar, ona verdiğim yarayı kısmen gizliyor. Şifacı uyluğundaki yarayı onarırken bu yarayı neden düzeltmedi?

"Yüzün hâlâ morarmış," diyorum.

"Ona söyledim. Sana güvenmemem gerektiğini hatırlatmak için."

Uzun boylu figürünün üzerine mavi gölgeler düşüyor - bu ormanın tuhaf ağaçlarının oluşturduğu gölgeler.

"Nereye gidiyoruz?" Ben

soruyorum. "Çok uzak değil."

"Bana zarar verecek misin?"

Bana doğru geri yürüyor, her adımında yerdeki hafif kar tozunda bıraktığı izleri derinleştiriyor. Çenemi avucunun içine alıyor, dün gece yaptığı gibi başparmağıyla alt dudağımı çekiştiriyor. "Evet," diyor sessizce. "Canını yakacağım."

Kendime rağmen titriyorum, etim ve kemiklerim ürperiyor, geri tepiyor. "Lütfen yapma. Bir daha kaçmaya çalışmayacağım."

"Sana güvenmem, küçük fare. Sözünü tutmadın ve atımı çalmaya çalıştın. Eğer başka bir savaşçı bana bunları yapsaydı, onu öldürürdüm. Şimdi yürü, yoksa seni gideceğimiz yere kadar süründüreceğim."

Titreyerek, kamptan o kadar uzaklaşana kadar onu takip ediyorum ki kampı göremiyorum, dizginlerin şakırtısını ve kaba, neşeli sesleri duyamıyorum.

Benim için gerçekten korkunç bir şey planlıyor olmalı ve halkının buna tank olmasını istemiyor.

Savaş Lordu geniş bir açıklığın kenarında geziniyor. "Ortada durun ve gözlerinizi kapatın."

Sertçe yutkunarak itaat ediyorum. Görüşüm karardığında, kar serpiştirilmiş ormanın taze kokusuna, iskelet yaprakların fısıldayan törpüsüne, yanağımdaki esintinin buz gibi nefesine odaklanıyorum.

Sonra iri bir kol boğazıma çarpıyor ve kocaman bir avuç belimi kavıyor. Savaş Lordu beni arkamdan kafamdan yakaladı. Donup kaldım, dehşete kapıldım ve tutuşunun gücünden heyecanlandım. Gözlerim açıldı.

Savaş Lordu kulağıma homurdanıyor. "Kendini savunmak, düşmanının zayıf noktalarını ona karşı kullanmaktır. Bazen güç bile bir zayıflık olabilir. Bir adamı o kadar cesur yapabilir ki dikkatli olmayı unutabilir. Şimdi bana bu tutuştan nasıl kurtulacağını göster."

"Bekle," diye nefes nefese kaldım. "Bana öğretmeye mi çalışıyorsun-"

Eli belimden ayrılıyor ve ağızma sertçe vuruyor. "Göster

Ben.

" Onun etkisiz bir şekilde yalpalıyorum.

"Gücün sana yardım etmeyecek, çünkü hiç gücün yok. Benim zayıflığımı bul puan," diyor.

Kafamı geriye doğru çarpmaya çalışıyorum ama kafatasımın yüzüne çarpması için çok uzun. Sonunda başımı göğüs kemiğine çarpıyorum ve acı ve hayal kırıklığıyla ciyakladığımda kıkırdıyor.

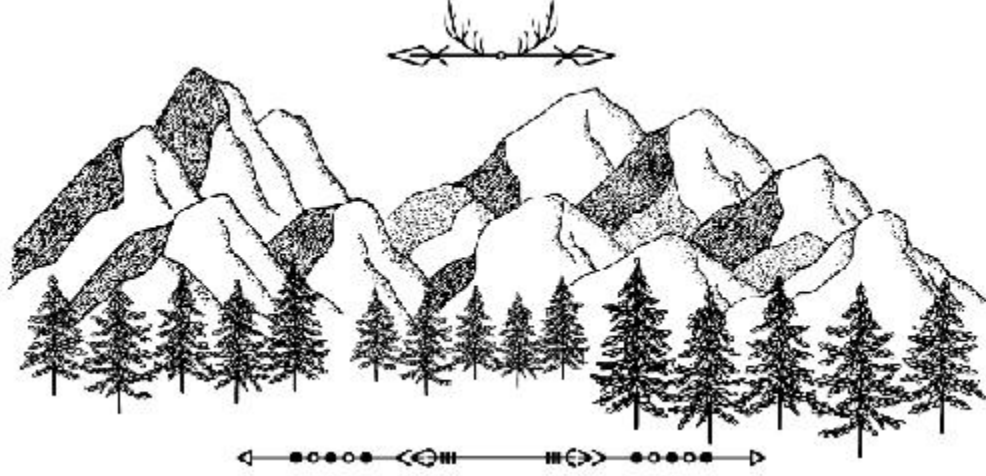
Sonra topuğumla yukarı, kasıklarına doğru tekme atmayı deniyorum.

"İyi bir düşünce," diyor. "Ama şimdi denge bozuldu, gördün mü?" Ben hâlâ ona tekme atarken beni bırakıyor. Sallandım ve karın içine yuvarlandım. Bir anda üzerime çıktı, devasa gövdesi benimkinin üzerinde duruyordu, beni hapsedmişti. "Ve şimdi seni kıstırdım. Dirseğini karnıma ya da yan tarafıma vurmak için kullanmalıydın. Ayrıca başını dirseğime doğru çevirmeli ve sonra çeneni eğip aşağı doğru kıvranmalısın. Vur, döndür, eğil."

"Ve bu işe yarayacak mı?"

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Hayır. Benim gibi birine karşı olmaz." "O zaman neden deneyeyim ki?"

Ayağa sıçrayarak, "Yine" dedi.

Aynı tutuşu birkaç kez daha deniyoruz ve ben pek başarılı olamıyorum. Bir keresinde kasıklarına hafif bir darbe indirmeyi başarıyorum, ama o sadece alaycı bir ses tonuyla "Mm, gıdıklandım," diyor.

Bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Neden bana kendimi savunmayı öğretsin ki? Amacı ne olursa olsun, eğitim tamamen etkisiz, çünkü onun gibi bir vahşiye karşı hiç şansım yok. Belki de planı budur - daha itaatkâr olabilmem için cesaretimi kırmak ve moralimi bozmak.

Geri çekiliyor, aramızdaki mesafeyi açıyor, sonra beni tepeden tırnağa incelerken adım atıyor. Pelerin ya da palto giymiyor ve bol gömleğinin önü açık, devasa köprücük kemiklerini ve kaya gibi göğüslerini gösteriyor.

Savaş Lordu kemerinin arkasından devasa bir hançer çıkarıyor. Avuç içim kadar geniş, pırıl pırıl jilet gibi kenarları ve keskin bir ucu var. Kabzası bir şahin başı gibi karmaşık bir şekilde oyulmuş.

Silahı rahatça çeviriyor ve bıçağından tutarak bana doğru uzatıyor. "Bana bununla saldır. Beni öldürmeye çalış."

"Ne?" Ellerimi göğsümde kavuşturarak siniyorum. "Silahsızsın."

Gülüyor, saçları ya da güneşin kendisi kadar zengin altın rengi bir ses. Kalbimde bir zevk titremesi hissediyorum.

"Onunla bana dokunabileceğini mi sanıyorsun?" diye alay ediyor. "Al şunu."

Bıçağı nazikçe kabul ediyorum, bıçağın büyüklüğü, doku ve organları yok etme gücü karşısında dehşete düşüyorum. Keskin kenarı, dökmek için bilenmiş

bol miktarda insan kanı. "Bıçakları ya da herhangi bir silahı gerçekten sevmem."

Homurdanıyor. "Ne yüz­süz bir ayrıcalık. Ne tür bir dünyada yaşadığını sanıyorsun, Fare? Güvenli bir dünyada mı? Hayır. Mallarını almaya geldiğimde, evlerini yaktığımda halkının sinip sızlandığını mı sanıyorsun? Hayır, lanet olsun, *savaşıyorlar*. Direnirler. Öyleyse savaş benimle."

Öne doğru sert bir adım atıyor ve ben yutkunarak geri çekiliyorum. Gözleri isyankâr bir açlık ve fethetme arzusuyla parlıyor. İçimde yeni bir korku oluşuyor.

"Annem, adamlarınızın bazen kadınlarımıza tecavüz ettiğini söylüyor," diye fısıldıyorum.

Ağzı geriliyor. "Kuzeyin tek savaş lordu ben değilim ve tüm akıncı gruplarını da ben kontrol etmiyorum. Kadınları bu şekilde ele geçirmiyorum ama bu birçok ordu tarafından nesillerdir uygulanan bir savaş taktiğidir. Toprağın yanı sıra bedeni de istila etme eylemi düşmanın ruhunu daha çabuk kırar."

"Korkunç bir şey."

"Evet. Savaş korkunçtur. Kayıp korkunçtur. Halkımın köklerinden sökülüp kendi topraklarından sürülmesi korkunçtu. Babanın adamlarının halkımı yakaladıklarında onları parçalamaları ve ölmek üzere olan bedenlerini karakol kulelerine asmaları korkunç."

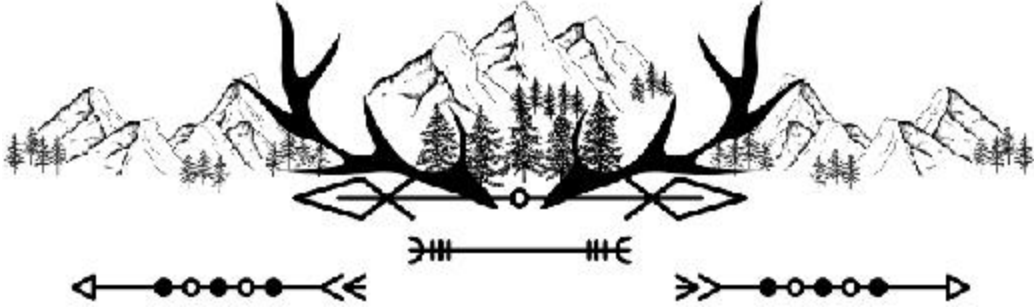
"Ama siz dehşeti sürdürüyorsunuz," diyorum titreyen dudaklarımın arasından. "Onu kucaklıyor ve ona ilham veriyorsunuz."

Elimdeki bıçağı göğsüne bastırana kadar ilerliyor ve başımın arkasındaki örgüleri çekiştirerek yüzümü yukarı kaldırmaya zorluyor. "Halkımın hakkı olan miras için öldürmek yerine pazarlık edebilmek için seni yanıma aldım."

"Demek barışçıl davranıyorsun." Bir kahkahaya boğuluyorum.

"Asla." Bu kelimeyi yüzüme hırlayarak söylüyor. "Senin türünden biriyle asla huzur içinde olamayacağım. Sana baktığımda kan ve acı görüyorum. Halkımın uzun kışlar boyunca açlıktan öldüğünü, hırsızlar atalarımızın topraklarının cömertliğinin tadını çıkarırken soğukta öldüğünü görüyorum. Sana baktığımda," diye tıslıyor, ağzı neredeyse benimkine degecek, "ölmeyi hak eden bir düşman görüyorum."

Nefesim kısa ve çılgınca, bana bakarken kocaman göğsü öfkeyle kabarıyor. Gözleri bir kez dudaklarıma kayıyor ve sonra kükreyerek beni geriye doğru savuruyor. "yakacağım fare," diye ben kendimi toparlarken. "Senden her şeyini alacağım. Durdur beni."

Savaş Lordu saldırdığında, bıçakla umutsuzca çırpınıyorum. Ön kolu bileğime çarpıyor ve silah elimden uçup gidiyor.

"Yine mi," diye tersledi. "Al şunu."

Bir panik çılgılığıyla, hançerin kabzasını kavrayana kadar karda debeleniyorum. Yarı donmuş parmaklarım için çok büyük ama şikayet etmeye vaktim yok, çünkü o etrafımda dönüyor, saldırmaya hazır bir kaplan gibi. Hançeri saplıyorum ve o beni tekrar engelliyor, ön kolumu morartıyor.

"Senin kemiklerin taştan," diye itiraz ediyorum.

"Tekrar. Bu sefer bana gel." Kıpırdamadan duruyor, elleri iki yanında, göğsü açık ve savunmasız. "Sana saldırmayacağım, sadece savunacağım."

Belki bunu yapabilirim. Temkinli bir şekilde ona doğru ilerliyorum, onun dövüş tarzını taklit etmeye çalışıyorum. Sonra çılgınca saldırıyorum, bıçağım havada savruluyor.

Sarsıcı bir güç dirseğime çarpıyor ve bir avuç içi göğsüme kısa bir süre çarparak beni geriye, karın içine doğru uçuruyor.

"Körü körüne saldırma," diyor. "Benim hayati bir parçamı hedef almalısın. Hedefini seç ve bir amaç uğruna saldır."

Dişlerimi sıkarak ayağa kalkıyorum. Savaş eğitiminden nefret edeceğimi hep biliyordum. Joss'un neden bu kadar hoşuna gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sanki vücudunu cezalandırmayı seviyor gibi. Kardeşlerim eğitimlerini bir yaşam biçimi, bir gereklilik olarak kabul ediyorlar ama kız kardeşimiz gibi zevk almıyorlar.

Ben kardeşim değilim. Bunu yapamam.

"Ne bekliyorsunuz? Hedefinizi seçin ve üzerime gelin," diye ısrar ediyor Savaş Lordu.

Başımı salladım. "Yine kolumu inciteceksin." "Fare. Saldır bana."

"Hayır. Bundan hoşlanmıyorum. Eğitimden hiç hoşlanmadım. Ben bir savaşçı değilim ve beni bir savaşçıya dönüştüremezsiniz. Neden istediğinden de emin değilim."

"Bana karşı mı geliyorsun?"

Alt dudağımı hafifçe hançeri karın içine bırakıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

Yüzü kararıyor. "Ya saldırır ve cezayı kabul edersin ya da hemen şimdi sikimi ağzına alırsın."

bir şok kapladı. "." "Beni test etmek ister misin?"

Ağzımın içine girdiğini, iki iri eliyle başımı kavradığını, zevkle inlediğini hayal ediyorum - hoşlanacağımı hiç düşünmediğim bir görüntü. Ama bedenimin derinliklerindeki eriyen sıcaklık, kendimi sandığım kadar iyi tanımadığımı kanıtı.

Yine de onun için dizlerimin üzerine çökmeye hazır değilim. "Hasta piç," diye tıslıyorum. Bıçağı alıp ona doğru koşuyorum. Bu sefer bıçağı saplayacakmış gibi yapıyorum ve sonra eğilip başka bir noktaya nişan alıyorum.

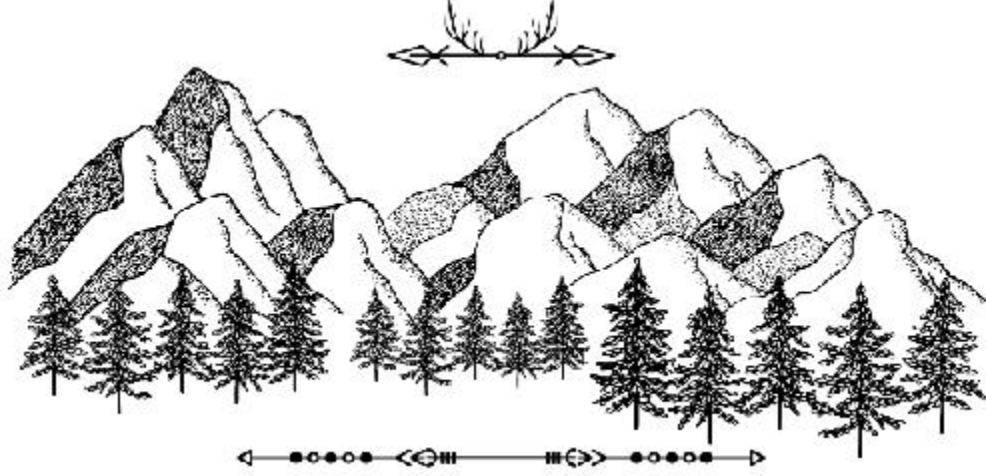
Bileğimi kolayca yakalıyor. "Bir hile girişimi. Güzel. Tekrar dene."

Ona tekrar tekrar saldırıp gardını aşmaya çalışıyorum. Bıçağı olan benim, bu yüzden kolay olmalı ama beni avucuyla, ön koluyla, hatta diziyle engellemeye her zaman hazır.

Yorgun, terli ve nefes nefese geri çekilip korsemi ve üst kat kürklerimi çıkarıyorum. Şimdi üzerimde sadece kırmızı yünden kalın, kabarık gömleğim, deri pantolonum ve botlarım var. Burnum soğuk ama yanaklarım fiziksel aktiviteden dolayı yanıyor.

Savaş Lordu gözlerinde garip bir ışık ve ağzının kenarında bir seğirme ile beni izliyor. "Sana tekrar saldıracağım. Ve bu sefer durmayacağım. Tehdit gerçek, anlıyor musun? Beni durdurmazsan sana istediğimi yapacağım."

Göğsümden ürpertici bir heyecan geçiyor ve kalbim daha hızlı bir ritim tutturuyor. Ciğerlerimin henüz iflas etmemiş olması bir mucize.

Ben ayaklarımın üzerinde zıplarken Savaş Lordu önce beni takip ediyor, hançerim hazır. Sonra saldırıyor. Kaçmaya çalışıyorum ama yeterince hızlı değilim. Yere savrulduğunda kemiklerimin ezici bir etkisi ve ağırlığının morarması oluyor. Elimdeki hançeri çekip almaya çalışıyor ama direniyorum, kasığına bir diz atıyorum ve yüzüne doğru bağıyorum. Dişlerim burnunun hemen yanında kırılıyor.

"Güzel, fare. Çok iyi," diye mırıldanıyor. "Ellerini nasıl bağladığımı görüyor musun? Eğer yapabilirsen bileklerini bük. Ellerini küçült ve dışarı çıkarmaya çalış. Serbest kalırken dikkatimi dağıtmak için ne yaparsan yap, bana tükür, beni ısır, alnıma seninkiyle vur."

"Bu beni senden daha çok incitecek."

Sırıttırıyor ve ağırlığının daha fazlasını üzerime bırakıyor. "Doğru."

Soğuk zemin omurgama yapışıyor ve göğsü ön tarafıma baskı yapıyor. Pantolonundaki belli belirsiz yumru kalçalarımın arasındaki çukura sürtünüyor, iç gıcıklayıcı bir sürtünme. Yine sertleşti, yakınlığımdan tahrik oldu ve tanrılar yardımcım olsun, ben de öyleyim. Ama ben de öfkeliyim, çünkü bana öğretiyor gibi görüldüğü şey, ne kadar mücadele edersem edeyim tamamen çaresiz olduğum.

"Denemiyorsun bile," diyor. "Ne faydası var ki?"

Savaş Lordu yer değiştirip üzerime geliyor, dizlerini kalçalarımın iki yanına dayıyor. Kollarımı tutup başımın üzerine atıyor, ikisini de sol eliyle kavrayıp karlı çimlere doğru itiyor. "Demek sen

Vazgeçmek mi?" Serbest eli belimde geziniyor, kalın nasırlı parmakları gömleğimin altından geçip sıcak tenimi okşuyor. "Beni durdurmayacak mısın?"

Göğsümün kıvrımını okşarken keskin bir nefes alıyorum. Kavrıldığı bileklerimi büküyorum. Sağ elim hâlâ bıçağı kavıyor ama parmaklarımı aşağıya doğru kıvrılabilmek için silahı bırakıyorum ve onun elinden kurtuluyorum. Tam bir elimi dışarı çıkarmayı başarmışken, sağ avucu göğsümden ayrılıp bacaklarımın arasına giriyor ve sıkıca kavıyor. Kıpırdamadan duruyorum, vücudumu saran ısıya karşı çaresizim.

"Eğer istersem bu benim," diye fısıldıyor. Parmakları kumaşın üzerinden üzerime doğru esniyor.

Benden yumuşak bir inilti kaçıyor. Bu korkudan çok arzu, ama o bunu dehşet olarak algılıyor gibi görünüyor, çünkü iç çekiyor ve üzerimden kalkıp tekrar yükseliyor.

"Başarısız oldun," diyor. "Bir elini serbest bıraktın ama bıçağı geri alamadın. Haklısın. Sana bir şey öğretmeye çalışmak anlamsız. Sende irade yok, yürek gücü yok. Kendini ölüme terk edeceksin ya da senden daha güçlü biri tarafından sahiplenileceksin."

Arkasını dönüyor ve pelerinini bıraktığı yere doğru yürüyor. Terlemiyor ve bu beni çileden çıkarıyor. Ona hiç zorluk çıkarmadım. O kendini zorlamak zorunda bile kalmadı, bense terden sıırıslıklam oldum, nefes nefese kaldım, öyle ki ayağa kalktığımda eğilip soluklanmak için duraklamak zorunda kalıyorum.

Nefes darlığı aklıma çok kötü bir düşünce getiriyor.

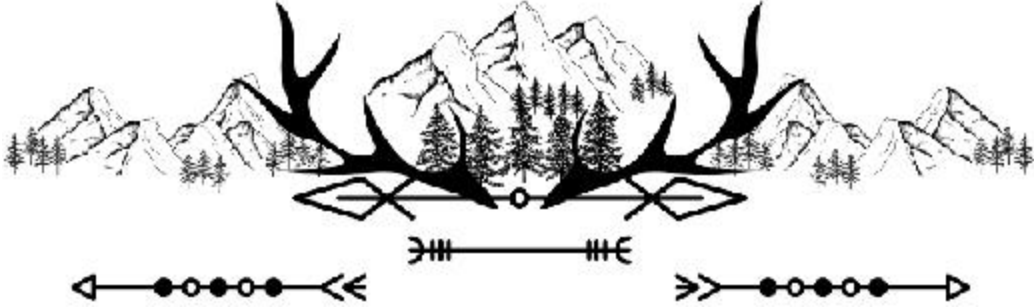
Düzensiz bir şekilde nefes almaya başlıyorum, genellikle nefes krizi sırasında yaptığım kesik kesik solumaları taklit ediyorum. Savaş Lordu'ndan sendeleyerek uzaklaşıyorum, gözlerim panikle kocaman açılıyor. Bu tehlikeli bir oyun çünkü atak belirtilerini taklit etmek onları tetikleyebilir ama onu alt etmeye çalışmaktan kendimi alamıyorum. Beni zor durumda görürse, bana yardım etmeye çalışacaktır. Ben onun rehinesiyim, onun ödölüyüm. Bana canlı ihtiyacı var.

"Bu da ne?" diyor Savaş Lordu, kaşlarını çatarak bana bakarken.

Bıçağı bırakıp boğazımı tutuyorum, hala nefes almak için mücadele ediyormuş gibi yapıyorum. Sonra karlı çimlerin üzerine yığılıyorum, bıçak kolayca erişebileceğim şekilde kalçamın altına saplanıyor. Boğazımı ve göğsümü tırmalıyorum. Sonra titreyen, yalvaran bir elimi Savaş Lordu'na doğru uzatıyorum.

Şaşırmış ve telaşlanmış görünüyor. Bir kalp atışından sonra bana doğru koşuyor ve iri yarı bir kolunu sırtıma dayıyor. "Ne oldu? Nefes alamıyor musun?" diye sordu. "Sakin ol, fare. Rahatlamaya çalış." Diğer eli karnıma yerleştiriyor, hafif bir baskı yapıyor.

Bıçağı kalçamın altından çıkardım ve boynuna doğru sapladım.

Neredeyse bıçağı boğazına saplayacaktım. Yapabilirdim, çünkü beni durdurmuyor - elleri beni nazikçe tutmakla meşgul.

Hançerin ucu boynunda, tam nabzının attığı yerde küçük bir çizgi kesiyor.

Savaş Lordu donuyor.

Ne hissettiğini biliyorum - dayanılmaz bir netlik, Ölümün kristalleşmiş yakınlığı.

Avucu karnımdan ayrılıyor ve kocaman, sıcak parmakları ince, soğuk parmaklarıma dolanıyor. Hançeri yavaşça aşağıya, boğazından uzaklaştırıyor.

Ve bunu yapmasına izin verdim.

"Seni küçük kötü yalancı," diye nefes alıyor.

Onu ben öldürmedim. Neden öldürmedim?

Kalbim beni kıştırdığı ve o kocaman elini bacaklarımdan arasına sıkıştırdığı zamankinden bile daha hızlı atıyor. Gözlerinde yeni bir bakış var - ihanetin acısıyla kenarlı merak ve saygı.

"Hiç onurun var mı?" diye soruyor.

"Tamamen yalan değildi," diyorum ona düşüncesizce. "Nefes alma sorunlarım var. Bazen o kadar kötü oluyor ki bayılıyorum. Evdeki şifacımız benim için özel bir tonik yaptı - damıtılmış otlar ve büyüyle aşılınmış maden suyu. Ağzıma attığım iki nefes boğazımı ve ciğerlerimi gevşetiyor." Kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum. "Ama sağlıklı ciğerler için spazmlara ve öğürmeye neden olur. Bir keresinde kardeşlerimden biri denemişti ve her yeri hasta olmuştu."

Savaş Lordu bana sert bir bakış attı, dikkatini dağıtma çabamdan hiç hoşlanmamıştı. "Beni kandırdın, fare."

"Üzgün değilim."

"Onur savaşçılar içindir," diyor. "Ama her türlü onur kuralından üstün olan bir yasa vardır ve o da hayatta kalmaktır. Sen yapman gerekeni yaptın. Ama aynı zamanda beni yenmek için son şansını da mahvettin, çünkü bu numaraya bir daha kanmayacağım. Şansın varken beni öldürmeliydin."

Kan lekeli karların üzerine yığılmış koca bedeninin görüntüsü zihnimde canlanıyor. Yakışıklı yüzünü hayal ediyorum, sürekli hareketsiz ve yeşil gözleri boş.

"Sen zayıfsın," diye devam ediyor, kolunu sırtımdan çekip hançeri gevşek elimden alarak. "Yalan söyleyebilen ama öldüremeyen küçük, miyavlayan yumuşak bir şeysin. Sonuna kadar gitmeye istekli olmadığın sürece numaran seni hiçbir yere götürmez."

"Canlı olmanı tercih ederim," diye mırıldandım.

Ben hâlâ çimlerin üzerinde otururken o ayakta duruyor. Boyu beni cüceleştiriyor, mavi gölgesi beni içine alıyor.

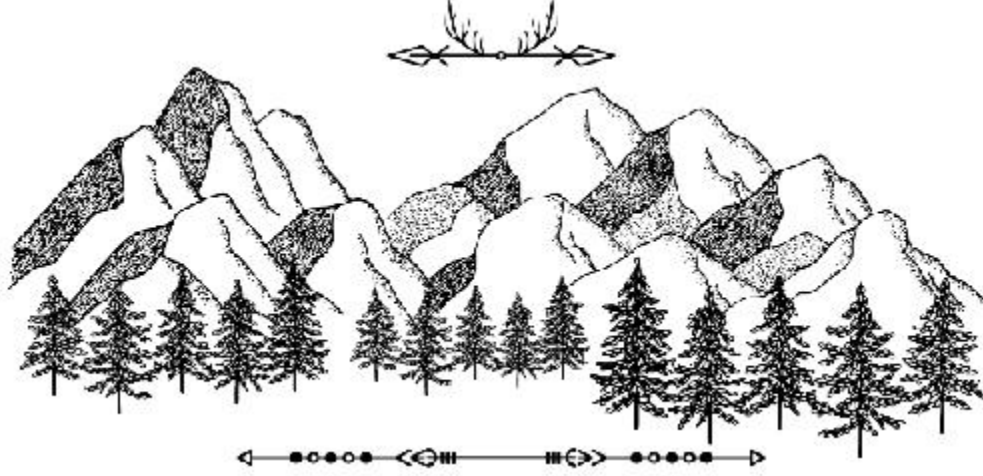
"Neden?" diye soruyor sessizce. "Halkınıza ne yaptığımı ve ne yapmayı planladığımı biliyorsunuz."

"Siz sadece 'savaş lordları ve akıncılar' olduğunuzda, sizden nefret etmek daha kolaydı," diyorum sessizce. "Kınamak ve hor görmek daha kolaydı. Ama artık yüzleriniz ve aileleriniz var. Acılarınız ve bir geçmişiniz var. Sizi görüyorum ve sizin gözlerinizden kendimi görüyorum. Yani hayır, ölmenizi dileyemem. Ve kesinlikle sizi kendim de öldüremem."

Hareket etmiyor ya da konuşmuyor. Uzun bir süre sonra ona bakıyorum ama gözlerinde kabaran duyguyu okuyamadan gürleyen bir hırıltı ve çizgili bir kürk parıltısı dikkatimi çekiyor. Kaja, Zeha'nın eşliğinde açıklığa doğru ilerliyor. Zeha, sol bileğini saran deri bir bileklikte, kırmızı ve siyah tüylerle beneklenmiş kar beyazı güzel bir şahin taşıyor.

"İşte buradasın," diyor Zeha. "Kızın babasından bir cevap aldık. Beklediğimiz gibi habercimizi esir aldılar ama kar şahinimi bununla geri göndermesine izin verdiler." Üzerinde küçük deri kayışlar olan küçük bir tüp uzatıyor.

Babamdan bir mesaj. Bu da demek oluyor , fidyemi ödemek için ayarlamalar yapıyor ve yakında tekrar evimde, eşyalarımınla birlikte rahat odamda ve güzel, büyük bir küvetin olduğu kendi mahzenimde olacağım. Vücudum heves ve yorgunluğun karışımıyla titriyor.

Savaş Lordu tüpü alır ve mesajı çıkarmaya çalışır, ancak içinde sıkışmıştır ve şiddetle sallasa bile düşmez.

Ayağa kalktım, arkamdaki karları temizledim. "Bana bırak."

Homurdanarak tüpü bana uzattı. İki parmağımı içeri sokup küçük bir kâğıt parçasını çıkardım. "Sanırım okuyabiliyorsun?" Kibarca söylüyorum. "Yoksa senin için ben mi okuyayım?"

"Tabii ki okuyabilirim," diye hırlayarak kâğıdı kapar. Zeha'nın yanına gidip mesajı onun da görebileceği şekilde tutuyor. İsmen lider olabilir ama onu yakın bir ortak olarak gördüğü çok açık.

"Eee?" Onlar konuşmayınca ben söylüyorum. "Eve ne zaman gidebilirim?"

Savaş Lordu'nun yeşil gözleri kâğıdın kenarından benimkilerle buluşuyor. "Yapamazsın."

Bacaklarım titriyor. "Ne?"

"Ailen ve Prens Havil fiyatımı reddettiler ve karşı bir teklifte de bulunmadılar. Bu da seni benim ellerime bıraktıkları anlamına geliyor." Mesajı buruşturup Zeha'ya döndü. "Onu aramak için dağlara arama ekipleri gönderebilirler. Kampı toplayıp eve dönmeliyiz. Yeterince uzağa çekildiğimizde, vahşi doğanın ve *jäkel*'in bizim için düşmanlarımızın icabına bakacağına güvenebiliriz."

"Peki onunla ne yapacağız?" diye soruyor kız kardeşi.

"Bekleyeceğiz," diyor. "Onu bulamayacaklarını ve geri vermeyeceğimi anladıklarında pazarlık yapmaya razı olabilirler. Ve eğer yapmazlarsa, ben yapacağım

ne konuştuğumuzu."

"Cronan." Zeha bir elini onun koluna koyuyor. Giydiği kürk ve deriyle bile kaslarının benimkilerden çok daha büyük olduğunu söyleyebilirim; yine de onunki gibi güçlü bir yapı bile Savaş Lordu'nun yanında küçük görünüyor. "Bunu yapmana izin veremem."

Beni öldürmekten mi bahsediyor? Zeha canımı bağışlamak mı istiyor?

"Sadece bir hayat bağın var," diye devam ediyor alçak sesle. "Kendini düşmanımızın kızına bağlayarak bu mutluluğu feda etmene izin vermeyeceğim."

"Yaşam bağı mı?" Titriyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Savaş Lordu bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Eğer baban ve prens hayatın için benimle pazarlık yapmayı reddederse, seni karım olarak alacağım. Halkımız arasında yaşam bağı kutsaldır ve sadece çok nadir durumlarda koparılabilir. Bu bağ bir Kanlısalt Şaman'ı tarafından örüldüğünde, ruhlarımızı birbirine bağlayacaktır. Ve sen benim karım olduğunda, baban beni tanımak zorunda kalacak."

"Böyle bir bağ genellikle en derin aşk türüne mahsustur," diyor Zeha. "İnsanlarımız istedikleri kişiyle çiftleşebilir, aynı yatağı paylaşabilir, çocuk sahibi olabilirler ama birbirlerinin düşünce seslerini eter aracılığıyla duyana kadar yaşam bağı kurmazlar."

"Eter mi?" Diye soruyorum ama Savaş Lordu sertçe, "Yeter. Kampı toplama emrini vereceğim. Zeha, kız seninle geliyor."

Adım adım uzaklaşıyor ve ben peşinden koşup devasa omuzlarını pençelemek ve bana bakmasını sağlamak, beni bırakması için onu *zorlamak* istiyorum. Canını yakmak istiyorum - elimde bir silah olsaydı onu şimdi öldürebilirdim sanırım.

Ama ben sadece titreyerek duruyorum, gözlerimden yaşlar akıyor çünkü ailem onun taleplerini reddetti. Reddettiler. Özgürlüğüm için ödeme yapmayacaklar.

Belki de Savaş Lordu çok fazla şey istedi. Ama karşı teklif bile göndermediler.

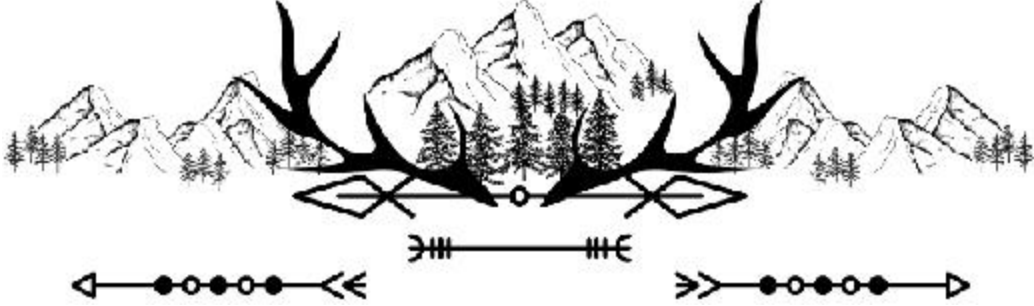
Savaş Lordu'nun pençesinde Joss ya da kardeşlerimden biri olsaydı, o zaman ödeme yaparlar mıydı? Üç kardeşim onların *yararlı* çocukları, sağlıklı olanları. Belki de ben kabul edilebilir bir kaybım.

Düşündükleri şeyin bu olamayacağını biliyorum. Beni sevdiklerini biliyorum - babamın endişeli acısını ve annemin yakalanmamdan duyduğu öfkeli ıstırapı hayal edebiliyorum. Ama şu anda onlardan o kadar uzağım ki, beni terk etmeleri, beni terk etmeleri fikri bana derinden gerçekmiş gibi geliyor. Beni terk ediyorlardı.

Hayatım boyunca, fark etmediklerinde, istemediklerinde bile arkamda kaldılar.

Ağlamadan duramıyorum. Çok yorgunum-uykusuzluk, başarısız kaçış girişimleri, Savaş Lordu'nun cezalandırma versiyonu ve şimdi de *bu*. Bu reddedilme, bu kırılmış umut. Buna dayanamıyorum ve Zeha şahin tüylerini okşayarak beklerken sessizce ellerimin içine hıçkırıyorum. Bana ağlamayı kesmemi söylemiyor ya da beni acele ettirmiyor. Sadece ben yeterince ağlayana kadar bekliyor.

Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken, Kaja ağırlığını kaval kemiklerime vuruyor ve sonra ayaklarımın karşısındaki kara yerleşiyor. Bu da beni daha da çok hıçkırmaya itiyor. Onun dev bir katil canavar olduğu gerçeğine aldırmadan yere çöküyorum ve yüzümü kalın kürküne gömüyorum.

Tekrar sakinleştüğimde, Zeha kavga sırasında çıkardığım ödünç kıyafetleri almama izin veriyor ve kampa dönmeden önce çalılıklarda tuvaletimi yapmama izin veriyor. Bileklerimi önümde birbirine bağladıktan sonra fazladan bir pelerini omuzlarıma örtüyor ve bağcıklarını boynumda düğümlüyor. "Gideceğimiz yer buradan daha soğuk olacak," diyor.

"Çok nazıksınız," diyorum ona.

Gülümsüyor ve güneş ışığında cildinde küçük beyaz yaralar görüyorum - daha önce fark etmediğim yaralar. Sanki uzun zaman önce yüzünde bir şeyin milyonlarca küçük parçası patlamış gibi. "Zalim olmam gerekene kadar kibarım."

Yayılan kampın ne kadar hızlı bir şekilde bohçalara doldurulduğuna, eyerlerin arkasına ve savaşçıların sırtlarına bağlandığına hayret ediyorum. Bir saat içinde ayrılmaya hazırız ve atlar, Savaş Lordu'nun önderliğinde ağaçların arasına doğru diziliyor.

Zeha'yla binmek daha rahat - onun eyerinde ekstra dolgu var. Ama Savaş Lordu'yla at sürmekten daha az heyecan verici ve onun huzurunda olmanın telaşlı belirsizliğini özlüyorum.

Bir süre sonra Zeha'ya aklımı kurcalayan soruyu sormaya cesaret ediyorum. "Az önce bazı çiftlerin birbirlerinin seslerini eter aracılığıyla duyabildiğini söylerken ne demek istedin?"

"Bloodsalt ve ötesindeki kuzey topraklarının hikâyelerini duymuşsunuzdur," diyor. "Tüm bu toprakların bir kadının kontrol edilemeyen büyüünün artçı etkileri yüzünden nasıl zarar gördüğünü. Efsanelerin doğru olup olmadığından emin değilim. Halkımızın çok azı büyücü olarak doğar ve içimizden biri yetenekli olduğunda, bu yetenek genellikle iyileştirmeye ilgilidir. Ancak başka şekillerde de sihirli bir şekilde duyarlıyız. Bu topraklarla bir bağla doğarız."

Bloodsalt'ın kırılması gerçekleşmek üzere, patlamadan kurtulmak için tam zamanında. Ormanda kötülüğün musallat olabileceği yerleri ayırt edebiliriz, bu yüzden çadırlarımızı başka bir yere kurmamız gerektiğini biliriz. Ve klanımdaki insanların her biri bilinçsizken ya da uykudayken ruh eşlerinin, hayat arkadaşlarının düşünce-seslerini duyabilir. Çoğu insan için bu ses zayıf ve uzaktır ve tahmin edilemeyen zamanlarda gerçekleşir. Diğerleri içinse bu konuşma şu anda seninle yaptığım konuşma kadar nettir."

Kalbim daha çok çarpıyor.

"İki insan birbirlerini eter aracılığıyla duyabildiklerini keşfettiklerinde, bu ruhlarının çoktan bağlandığının bir işaretidir. Ölüm onları ayırana kadar bir çift olmaları gerekir ve bu yüzden bir Kanlısalt Şamanı tarafından bir yaşam bağı kurulmasını talep ederler."

"Diğer ruhların eter aracılığıyla iletişim kurduğu zamanlar oluyor mu?" diye sordum. "Elbette bu her zaman bir hayat arkadaşı bağı ya da senin söylediğin şey anlamına gelmez. İstisnalar olmalı."

"Şimdiye kadar hiç duymadım."

Ölürken duyduğum sesi hatırlıyorum, net, hırçın ve sinir bozucu. *Omurga var mı sende? Savaşma isteğin var mı? Yoksa sadece zayıf küçük bir fare misin? Kendini bu durumdan kurtar. Bana dişlerin olduğunu göster. Isır ve tırmala.*

Bu yüzden Savaş Lordu'na o liminal yerde onun sesini duyabildiğimi söylediğimde büyük bir şokla tepki verdi. Benimle konuştuğunda bilincim eterdeydi. Ve ben onu duydum.

Ama ben onun klanından değilim. Burada doğmadım.

"Klanlarınızdan birine mensup olmayan iki kişi arasında böyle bir konuşma olabilir mi?" Girişimde bulunuyorum. "Mesela biri Bloodsalt'tan ya da ötesinden biri de başka bir yerden olsaydı, yine de eter aracılığıyla konuşabilirler miydi? Ve bu ne anlama gelir?"

Zeha avucunu hafifçe belime dayamış, ben konuşurken elini sıkıyor. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Yalan söylemeyi düşünüyorum ama gerçeği öğrenmek için çaresizim.

"Ölürken onu duydum," diye mırıldandım. "Savaş Lordu. Benimle konuştu ve ben karanlıktan geri döndüm."

"Bu mümkün değil. Eter konuşması sadece hayat arkadaşları arasında, klanlarımızın insanları arasında gerçekleşir." Bıkkın bir şekilde oflayıp pufluyor. "Bunu ona söyledin mi?"

"Evet. Bundan çok rahatsız olmuş görünüyordu."

"Tabii ki yaptı, çünkü bu iğrenç ve imkânsız." Dişlerini sıkarak konuşuyor. "Seninle yattı mı? Sana dokundu mu?"

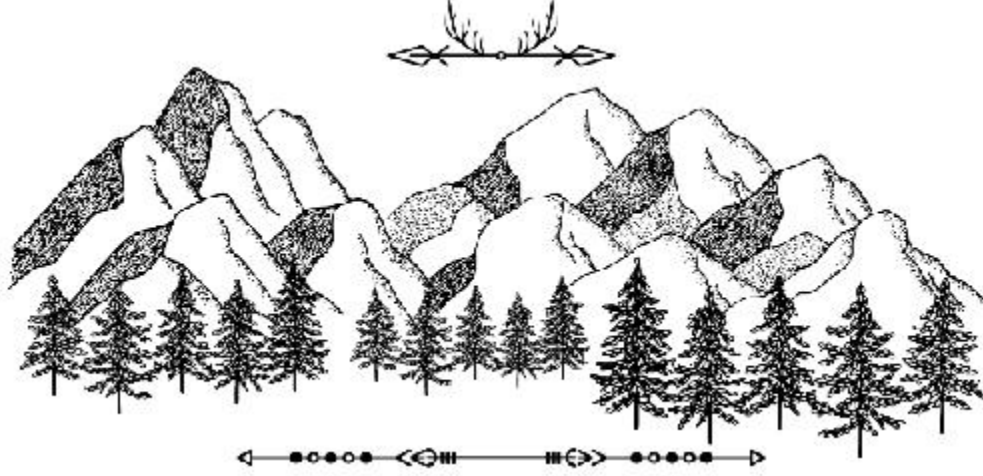
"Hayır, biraz da."

"*Faen*," diye yemin ediyor. "Bunu beklemiyordum. O bunun için yaratılmadı. O senin için değil, anlıyor musun? Halkımızın gururlu kızlarından biriyle evlenecek, ölümcül düşmanlarımızın korkak, yapmacık çocuğuyla değil."

"Güzel," diye tükürdüm. "Sefil bir barbar klanının iri yarı, grotesk piçiyile evlenmek istemiyorum."

"O zaman anlaştık. Sen ve ben onun bu çılgın fikrini, bir pazarlık yapılmazsa seninle evlenme planını gerçekleştirmesini engelleyeceğiz." Zeha sesini alçalttı. "Prensiniz Havil'e değiştirilmiş bir teklifle bir mesaj daha göndereceğim. Bakalım kabul edecek mi? Kardeşime bundan bahsetme, anladın mı?"

"Ona söylemeyeceğim," diye söz veriyorum. "Güven bana, eve gitmek istiyorum."

Ormanın içlerine doğru ilerledikçe ağaçlar değişmeye başlıyor. Artık gövdelerini saran kırmızı damarlar yok; bunun yerine, kabuk ve dallar boyunca buzlu kristaller kümeleniyor. Çoğu beyaz parlıyor ama bazılarında kanlı, pembemsi bir renk var.

Çalılıklar da bembeyaz ama dondan değil; garip bitkilerin yaprakları, taç yaprakları ve kabukları sanki buz hücrelerine işlemiş gibi solgun. Savaş Lordu'nun atının yanında volta atan Kaja'nın büyük formu dışında görünürde ne bir böcek ne de bir hayvan var.

Bir süre sonra topluluktaki savaşçılardan biri boğazından kısık bir sesle mırıldanmaya başlar; sessiz, donmuş ormanda yankılanan sürekli bir inleme sesidir bu. Bir başka savaşçı, vokal bir davul ritmi gibi, kesik kesik bir sesle katılır. Her biri farklı bir ritim ve perdede olan daha fazla binici seslerini ekliyor, ta ki orman zengin, vahşi seslerin mükemmel bir şekilde senkronize edilmiş korusuyla dolana kadar. Arkamda atın üzerinde Zeha şarkıya yumuşak bir feryat katıyor. Jili bile katılıyor; onun genç sesi, birlikte at sürdüğü kadın savaşçının cızırtılı notalarına yüksek bir kontrpuan oluşturuyor. İkisinin ten rengi ve yüz hatları birbirine benziyor. Akraba olabilirler, bu da bu kadar genç birinin bu toplulukta bulunmasını kısmen açıklıyor.

Akıncıların vahşi şarkısı karşısında tüylerim ürperiyor ve korkunç bir zevkle geriliyor. İçimde, derinlerde bir yerde, temkinli bir şekilde vahşi bir parçam dışarı çıkıp müziğe katılmak, ritme kendi gırtlaktan ilahimle katkıda bulunmak istiyor. Ama bunu bastırıyorum, atın üzerinde sessizce oturuyorum.

Şarkılar bir saat kadar devam ediyor ve sonra yavaş yavaş sessizliğe gömülüyor. Donmuş bir göl ya da tarladan geçiyoruz - hangisi olduğunu söyleyemiyorum - ve başka bir ormana giriyoruz, daha kalın bir ormana, uzun, ince, birbirine yakın ağaçların olduğu, soluk sütunlar gibi, en tepelerinde dantelli beyaz dallardan oluşan bir taç dışında çıplak, yüksek tepeler.

"Hazır ol ve yap," diye sesleniyor Savaş Lordu. Eyerinde dönüyor ve yolculuğumuza başladığımızdan beri ilk kez bana bakıyor. Ya da belki kız kardeşine bakıyor. Bir elini kaldırıp işaret ediyor, Zeha da bineğini ileri sürüp onunkinin yanına getiriyor. Ağaçların arasında birden fazla atın geçebileceği kadar geniş bir alan olmadığı için doğrudan yanına gidemiyoruz ama yakınında duruyoruz.

Savaş Lordu alçak bir sesle, "Bu ormanı buz-wyrm'ler istila etmiş," diyor. Yine bana doğru bakmıyor ama Zeha bölgeyi zaten bildiği için benimle konuşuyor olmalı. "Sürüler genellikle gün boyunca ormanın doğu kenarına yakın ağaç tepelerinde kalırlar, bu yüzden güvende olmalıyız."

"Buz-wyrm'ler nedir?" Ben soruyorum.

"Tanrılara dua et, asla öğrenmeyesin."

"Bu pek bir cevap sayılmaz," diye homurdanıyorum. "Bana söylemeyeceksen neden onlardan bahsediyorsun ki-"

Ama parıldayan, çınlayan bir ses beni böldü ve Savaş Lordu geniş bir elini kaldırdı, yüzü endişeyle gerildi.

O korkuyor. Ve bu, uyarısından daha fazla, yüzümdeki kanı kurutuyor ve ruhumun çukuruna buz gönderiyor.

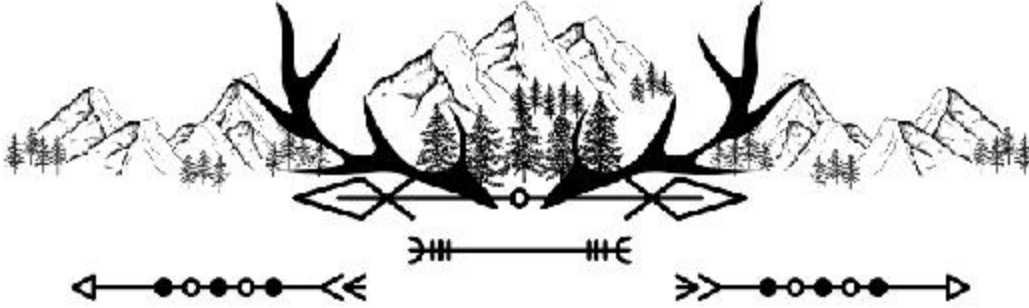
Bir başka çınlama sesi dalgası ve Savaş Lordu bağırıyor, "Silahlar! Çiftler halinde dağılın ve açık alana doğru koşun!"

Savaşçı grubu hemen ona itaat ediyor, ikişerli gruplara ayrılıyor ve ağaç labirentinde hızla ilerliyor. Zeha atımızı dörtmala koşturuyor ve kısarak bir o yana bir bu yana savrulup sütun gibi gövdelerden kaçarken kendimi sabitlemek için yelesine ve eyerine tutunuyorum.

İleride, ormanın içinde zikzaklar çizen birkaç gümüşü beyaz çizgi, atların başlarına paralel olarak yaklaşıyor. Atlılardan birine çarpıyorlar ve adam bir çığlıkla yere düşüyor. Düşen adamın yanından geçerken Zeha acı dolu bir çığlık atıyor ama durmuyor. Adamın kanı çoktan beyaz yaprakların üzerine sıçramış. Ne ona ne de yırtık boğazından kan kusarak yan yatan atına yardım .

Yanlarından geçerken, yılan balıkları gibi ince, parıldayan yaratıklara, inci gibi, yanardöner pulları ve minik yüzgeçleri olan güzel şeylere bir an için gözüm takılıyor.

cesetler. Yere düşmüş cesetlerin etrafına dolanır, inanılmaz bir hızla hareket eder, keser ve ısırırlar.

Savaş Lordu büyük kılıcını çıkarmış, tek eliyle kullanırken diğer yumruğuyla dizginleri kavıyor. Başını çevirip her tarafı izlerken sarı örgüleri kırışıyor, arkasına bakıyor. "Daha hızlı!" diye kükrüyor.

Ama atlar bu birbirine yakın ağaçların arasında koşamazlar. Sağıma baktığımda daha fazla buz-wyrm'in parıldayan şekillerini görüyorum. Göz hizamda yaklaşıyorlar, ince gövdelerde kıvranıyorlar ve kendilerini ağaçtan ağaca fırlatıyorlar. Havada sıçradıklarında yüzgeçleri parlıyor ve bir an için süzülüyorlar. Güneşin ince ışınları inci gibi pullarında parlıyor.

"Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyorlar?" Nefes nefese kaldım.

"Bu yolu seçmemeliydik," diye mırıldanıyor Zeha. "Dizginleri tut. Siz onları tutun, kısarak kendi kendine yol gösterecektir."

İtaat ediyorum. Zeha'nın vücudu kayıyor ve sağ tarafımda uzun bir bıçağın parıltısı beliriyor. O keskin silahı bu kadar yakınımda sallaması fikri beni heyecanlandırmıyor ama onun becerisine güvenmek zorundayım.

Buz-wyrm'ler ağaçtan ağaca bize doğru yılan gibi kıvrılıyor ve sonra bir tanesi kendini doğrudan dörtnala koşan kısrağımıza doğru fırlatıyor. Zeha wyrm'i düzgünce kesiyor, sonra bir diğerini daha saldıramadan kenara fırlatıyor. Üçüncüsü korumasından kurtulup doğruca bana doğru geliyor; saf ölümcül güzellikte bir çizgi, gül gibi bir ağzı var ama taç yaprakları yerine üst üste binmiş jilet gibi dişleri var.

Çılgılık atarak yaklaşan yaratığa yumruk atıp onu uzaklaştırıyorum. Birkaç dişi eklemelerimi parçalıyor; yüzümü ya da boğazımı parçalamasından iyidir.

Artık etrafımızdalar, gövdelerden düşen yılan balığı benzeri vücutların ısıltılı telaşı, havada çırpınıyor, yere düşmeden önce etimizi koparıyor ve tekrar denemek için ağaçlara geri dönüyorlar.

İnanılmaz derecede hızlılar. Zeha çığlık atıyor ve neredeyse silahını düşürüyor, ama toparlanıyor ve kesmeye devam ediyor.

Buz yılanlarından biri doğruca göğsüme dalıyor, kürklere yapışıp onları kemiriyor, sanki kalbime giden bir yol açmak istiyormuş gibi oyuluyor.

Bir çığlık atarak buz-sarısını bedeninin etrafından kavırıyorum ve dişleri derimi yakarken onu çekip kurtarıyorum. Onu çılgınca uzağa fırlatıyorum ve iki arkadaşına çarpıp onları da havaya savuruyor.

Gözlerim yakınımnda at süren şekle odaklanıyor: Savaş Lordu. Ne yaptığımı gördü ve bir anlığına da olsa gözlerindeki onayın tadını çıkarıyorum.

Ama konuşacak zaman yok. Dişlek, inci gibi bir yılanbalığı sürüsü aramızda çırpınıyor, parıldıyor, şaklıyor, onu görmemi engelliyor. Kaja'nın havaya sıçradığını, hırladığını ve kıvrıldığını, pençeleriyle yılanları bir kenara ittiğini bir anlığına yakalıyorum.

Zeha kısırağına bağılıyor, daha fazla hız için yalvarıyor. Panik içinde kişneyen at, Zeha kılıcını önce sağıma, sonra soluma savururken gövdelerin arasından daha da hızlı koşmaya başlıyor. Wyrmlerden biri atın boynunu sıyrarak geçiyor ve uzun bir kesik açıyor. Dizginleri bir elime geçirip avucumu yaranın üzerine bastırarak kan akışını durdurmaya çalışıyorum. Parmaklarımın arasında ılık ılık akıyor.

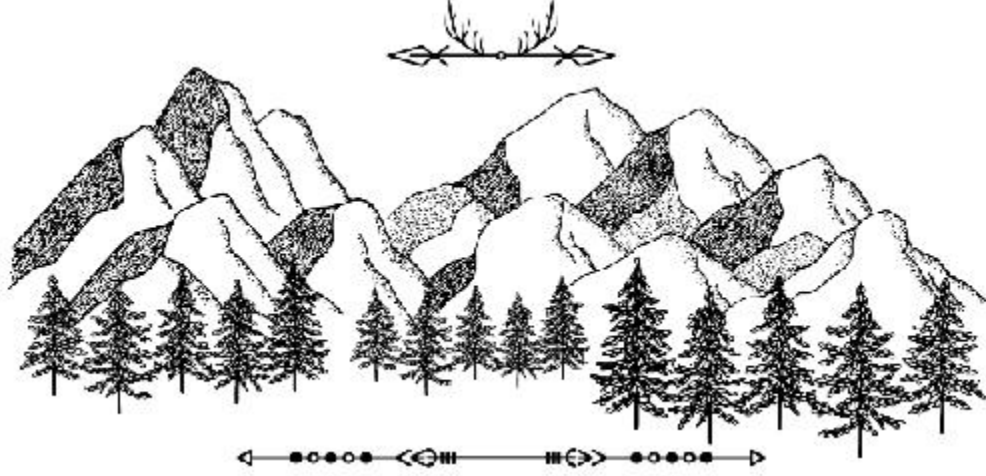
Küçük dişler omzumu tırmıklıyor ve keskin bir kuyruk elmacık kemiğimi çiziyor.

Ve sonra ağaçlardan çıkıp açık arazide gürleyerek ilerliyoruz. Geriye dönüp baktığımda, buz-wyrm' birkaçı kendilerini çılgınca bize doğru fırlatıyor, ancak çoğu yetersiz kalıyor, soluk zeminde kıvranıyor, kırmızı kili ortaya çıkarmak için beyaz tuz tabakasını aşındırıyor.

"Bloodsalt mı?" Yüksek sesle merak ediyorum. "Onu geride bıraktığımızı sanıyordum."

"Bloodsalt'ın en büyük bölümü dağların yakınında," diyor Zeha, atın böğründeki son buz yılanını atarken. "Ama bu topraklarda daha küçük şeritler de var. Büyülü yozlaşma Kuzey'in içlerine kadar uzanıyor."

Bölüğümüzdeki savaşçıların çoğu ileride toplandı ve birkaçı da arkamızdaki ormandan fırlayarak hayatta kalanların oluşturduğu kümeye katıldı.

Savaş Lordu, yanında Kaja olduğu halde grubun etrafında dolanıyor, gözleri bir yüzden diğerine kayıyor. Jili'nin hâlâ kadın savaşçıyla birlikte at sırtında olduğunu görünce rahatlayarak nefes veriyorum.

"Bir kişi kaybetti," diyor Savaş Lordu.

Diğerleri de buna karşılık olarak gırtlaktan gelen bir inilti, alçak ve karışık bir keder sesi çıkarıyor. Kalp atışlarım zaten hızlı ve bu garip, kederli ses beni neredeyse paniğe sürüklüyor.

Savaş Lordu Zeha ve bana doğru at sürüyor, gözleri kanlı avucumun hala kısırağın boynuna bastığı yere takılıyor.

"Etrafindan dolaşmalıydık," diyor Zeha.

"Fazladan bir buçuk gün sürerdi."

"Ve bu kazanılan zaman Belwyn'in hayatına değer miydi?" diyor sertçe.

"Evet, çünkü bu bizi onun türünün ulaşamayacağı bir yere götürüyor." Savaş Lordu başını bana doğru salladı. "O artık güvende. Ona ulaşamazlar. Elimizde kozumuz var."

"Henüz kullanamadığınız kaldıraç."

"Onu bulup kurtaramadıklarında, pazarlık yapmaya hazır olacaklar" diyor.

Zeha başını sallar. "Her klanın kaderine sen karar veremezsin. Eve vardığımızda, diğer savaş lordlarını bir konseye çağırmalısın. Bu pazarlıkta onların da söz hakkı olmalı."

"Neden?" diye çıkışır. "Tek umursadıkları hırsızlar ve haydutlar olarak yaşamak, terör ve şiddet yaratmak. Bundan zevk alıyorlar. Değişim istemiyorlar. Onu fidye için tuttukları gibi öldürürler de."

"Bazıları senin gibi düşünüyor," diye yanıtlıyor Zeha. "Ve eğer dağların güneyindeki bir toprak parçası için pazarlık yapacaksan, klanlar arasında müttefiklere ihtiyacın olacak, yoksa elde ettiğin toprağı elinde tutamazsın. Ailesinin size herhangi bir mülk vereceğinden değil ama vermeleri durumunda yanınızda birkaç savaş lorduna daha ihtiyacınız olacak."

Kardeşlerin arasında sıkışıp kaldım, sohbetten kaçamıyorum, bu yüzden kendimi küçültmeye çalışıyorum. Buz kurtlarının dişleri yüzünden yüzüm, göğsüm ve omzum yanıyor ama ben daha çok at için endişeleniyorum. Başı aşağı sarkıyor ve her nefeste yanları titriyor. Efor sarf etmekten neredeyse buharlaşıyor. Her geçen saniye daha fazla kanı dışarı pompalanıyor, yaraya o kadar sert bastırmama rağmen kolum titriyor.

Savaş Lordu atından inip yaklaşıp omuzlarından uzun bir atkı çıkarır ve belindeki kemerlerden birini çözer. Eşarbi ve kemeri atın boynuna dolamaya başlar.

"Yöntemlerimle ilgili sorularınız bekleyebilir," diyor Zeha'ya sessizce. "Eve gitmemiz gerek. Eğer şahinlerinden herhangi birini çağırabilirsen ve diğer savaş lordlarını köyümüze çağırmak istersen, seni durdurmayacağım."

"Onlarla buluşacak mısın?" Zeha diyor ki.

"Evet. Artık elini oynatabilirsin, fare."

Parmaklarımı kaldırıyorum ve o da hemen atkıyla atın yarasını sarıyor ve kemeri sıkıca bağlıyor.

"İkinizi birden taşıyamayacak kadar zayıf," diyor. "Benimle geleceksin, fare."

Attan kayıyorum ve bacaklarım hemen çöküyor. Dehşet beni güçsüz bıraktı. Kanlı ellerim kabuk bağlamış tuzun içine batıyor.

Savaş Lordu bir dizinin üzerine çöküyor, yüzümü avuçluyor ve başparmağını çizik elmacık kemiğimde gezdiriyor. Sonra parmakları göğsüme doğru kayıyor; kürk ve deri üzerinde kemirilmiş bir delik var.

Tüm giysileri bir kenara çekip göğüs kemiğimin üzerindeki küçük diş izlerini inceliyor. "Çok derin değil," diyor. "Zar zor kanıyor."

Ama elini göğsümden çekmiyor.

Zeha atından indi ve kısırağıyla ilgilenmek ve şahinlerini çağırmak için kenara çekildi. Partimizdeki diğer kişiler kendi yaralarıyla meşgul görünüyorlar. Çünkü

Bir an için Savaş Lordu ve ben yalnız kaldık, gözlenmedik.

Parmak uçları göğsümün iç kıvrımında geziniyor. Nefesimi hırıltılı bir şekilde içime çekiyorum, onu izliyorum, bu geçici dokunuşla içimde yuvarlanan zevkin yoğunluğu karşısında titriyorum.

Parmakları daha derine, kürkün kenarının altına giriyor, meme ucumu sıyrıyor. İhtiyaçtan sert ve sıkı. Yüzünün rengi sarı saçlarının üzerinde yükseliyor.

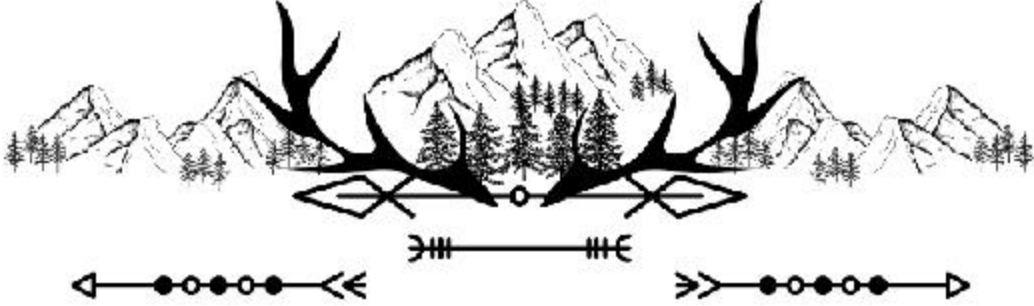
"O haklı," diye fısıldıyor. "Bizi ormanın o kısmına götürmekle aptallık ettim. Ölebilirdin."

Yutkunup nefesimi , göğsüm parmaklarına çarpıyor.

"Bazen geçiş kolaydır," diye devam ediyor. "Görünürde bir sürü yoktur. Ama bu sefer-" İç geçiriyor ve kıyafetlerimi yeniden düzenliyor, sonra da koca gövdesini açıp boyunun ölçüsünü alıyor. Üstümde yükseliyor ve beni kaldırmayı, kendine karşı ezmesi için duyduğum açlıkla titriyorum.

Vücudum onu arzuluyor ve nedenini bilmiyorum. O benim düşmanım, halkımın katili. Onun gibiler bölgemin sınırları boyunca hayatları ve köyleri yok etti.

Onu istememeliyim. Ve kesinlikle onunla tekrar ata binme fikri beni çok heyecanlandırmamalı.

Savaş Lordu bu sefer beni arkasına bindirdi. Sanırım ölen savaşçısının yasını tutması gerekirken vücudunun bana verdiği tepkiyle uğraşmak istemiyor. Ama kollarımı beline dolayarak sırtına yaslanmamın ikimiz için de daha az cezbedici olduğundan emin değilim.

Güneş batıyor ve gökyüzü bir çürük gibi koyu mavimsi mor bir renge bürünüyor. Gevrek beyaz yıldızlar kemerli genişlikte parıldıyor. Yine de Savaş Lordu durma çağrısı yapmıyor. Gece için durmadan önce Bloodsalt'ın bu kısmını geçmeye niyetli görünüyor.

Beyaz kaplan Kaja kaçtı ve adam onu geri çağırıyor. Belki de evcil hayvanı olmaktan çok, yarı vahşi, istediği gibi dolaşmasına izin verilen ara sıra ortağıdır.

Vücudum ağrıyor, yaralarım sızlıyor ve o kadar yorgunum ki her an attan düşebileceğimi düşünüyorum. Ve hava soğuk; derin, karanlık, kemiklerimi çatlatan bir soğuk.

"Daha ne kadar sürecek?" Onun pelerinli sırtına karşı inliyorum.

"Bloodsalt'ın bu kısmı istikrarsız," diyor. "Burada duramayız." "Nasıl uçucu?"

"Bazen patlayarak açılır."

"Deprem gibi mi?"

"Sıvı kil patlaması gibi. Bir kan gayzeri gibi. Ve sonra, çöktükçe, her şey onunla birlikte aşağı çekilir ve delik kapanır. Şurayı görüyor musun?" Tuzun yarısını gizlediği dallanan bir yarayı gösteriyor. "Bu yakın zamandaki bir patlamadan."

"Bloodsalt'ın güvenli ya da en azından sabit olduğunu sanıyordum. Madem bu kadar tehlikeli, neden üzerinden at sürüyorsunuz?"

"Çünkü başka seçeneğimiz yok. Çünkü bize verilen dünya burası; harabeye dönmüş, yozlaşmış büyüyle bozulmuş bir toprak."

"Buraya sürülmen benim halkımın suçu," diye mırıldanıyorum. Uzuvarım zayıflıyor, gevşiyor, onun için güçlü olmayı, dayanmayı, ona güçlü olabileceğimi göstermeyi ne kadar umutsuzca istesem de-

Kollarım belinden düşüyor ve neredeyse kayıyordum ama o geriye uzanıp beni sabitliyor.

"Çok üşüyorum, yorgunum ve susadım," diye inliyorum.

"*Faen*," diye ısırıyor. Ve sonra ilerideki diğerlerine seslenir. "Devam edin. Biz takip edeceğiz."

Onu sorgulamıyorlar ama Zeha soğuk kasvetin içinden geriye bakıyor, gözleri şüphayle keskinleşiyor.

Savaş Lordu durdu ve atından indi. Heybelerinden birinden yassı bir şişe çıkarıp bana uzatıyor. "İç."

Hevesle yutkunuyorum ve sonra hafif bir çığlık atıyorum, çünkü içindeki sıvı su değil. Ağzımda ve boğazımda kükreyerek içimi kavuruyor. "Aman Tanrım," diye inliyorum. "O da neydi öyle?"

"Seni sıcak tutacak bir şey." Belki benim hayal gücüm ya da ayın üzerindeki bulutların oyunu, ama Savaş Lordu sırtıyor gibi görünüyor. "Eyerde ilerleyin."

Deniyorum ama neredeyse düşüyordum. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor, tekrar binerken beni destekliyor, bu sefer arkamda. "Seni zayıf küçük et parçası."

"Ama ben yardım ettim," diye mırıldandım. "Orada, buz-wyrm'lerle birlikte. Yararlı oldum."

Sırtıma yerleşiyor ve ben de rahat bir nefes alarak kendimi ona bırakıyorum.

Vücudu sertleşir ve sonra alçak sesle şöyle der: "Ben senin güvenliğin değilim. Ben seni esir alan kişiyim."

"Ama sen benden hoşlanıyorsun."

"Senden nefret ediyorum."

"Elbette seviyorsun. Ve sen de benden hoşlanıyorsun. İkisinden de."

"Saçma sapan konuşuyorsun. Belki de düşündüğümde daha fazla kan kaybetmişindir." "Belki de bana verdiğin içkidendir. Şimdi daha sıcak hissediyorum." Sarıldım

ona karşı daha derin. "Beni yakaladığın gece neden bana bundan biraz vermedin?"

"Senin için harcamak istemedim."

"Peki ya şimdi?"

"Neden hiç sessiz olamıyorsun?"

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir süre dudaklarımı sıkıyorum ve sonra diyorum ki, "Daha önce göğüslerime dokundun. Ama geçen gece onları beğenmediğini, çok küçük olduklarını söylemiştin."

İnliyor, arkamda kendini ayarlıyor. "Dur."

"Ben sadece varım ve ata biniyorum. Bunların durduramam."

"*Konuşmayı* kes."

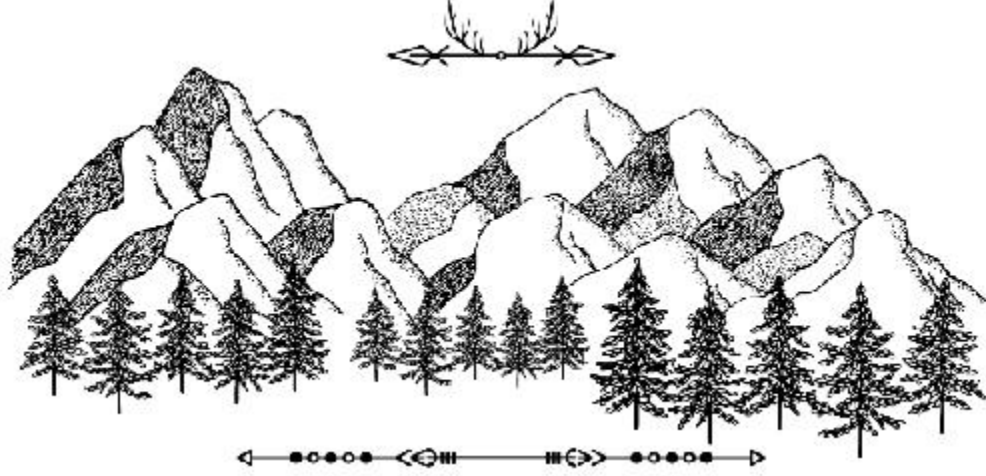
"Sadece göğüslerim hakkındaki fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ediyordum. Hepsi bu." İçkinin puslu sıcaklığı damarlarımda yüzüyor, kafamın içinde mırıldanıyor. "Eğer beğenirsen dokunabilirsin."

"İstediğim zaman istediğin yerine dokunurum," diyor hırıltılı bir sesle. "Sen benim esirimsin, ödülümsün. Senin iznine ihtiyacım yok."

Başımı omzuna yaslayıp ona bakıyorum. "Yap o zaman. Zaten sana karşı koyamayacak kadar güçsüzüm," diyorum usulca.

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" Sözleri dişlerinin arasından sert ve karanlık bir şekilde dökülüyor. "Çoğu Savaş Lordu sana damgasını vurur, seni çürümüş ve kullanılmış olarak geri gönderirdi. Solgun teninde dişlerimin ve parmaklarımın izleri varken, tohumlarım seni doldururken çok güzel görünürdün. Seni müstakbel kocana aynen böyle teslim ederdim -benim tarafımdan işaretlenmiş, benim tarafımdan yetiştirilmiş olarak. Senin benim olduğunu bilirdi. Benim olduğunu."

Bir elini dizginlerden çekip boğazıma sarıyor; sıkıcı bir tutuş değil, sahiplenici bir tutuş. İçkinin sersemletici etkisiyle bedenim yarı dehşet, yarı şehvet dolu panik bir arzuyla alevleniyor. Konuşma şekli - o ilkel, vahşi kelimeler bacaklarımın arasına sıvı bir arzu seli gönderdi. Eğer bana şimdi dokunursa, beni kaygan ve titreyen, onun için istekli bulacaktı.

Bedenim Savaş Lordu'na karşı isteksiz bir arzuyla kaynıyor ve şimdi o ateşli içkinin de yardımıyla bedenim tutuşuyor. Nefesim kısa ve sıcak, donmuş karanlıkta beyaz zerrecikler halinde pufluyor. Tenim canlı, uyanık, ateşli bir şehvetle sürünüyor, dokunulmak için çılgık atıyor.

Başım hâlâ omzunda, kocaman eli boynumu kavırıyor. Yüzümü ona doğru çeviriyorum, burnumu ve dudaklarımı boğazının sıcak teninde ısıtıyorum. Sertçe yutkunuyor.

Eli yavaşça boğazımdan aşağı, köprücük kemiklerimin üzerinden geçiyor ve göğsümde geziniyor. Üzerimdeki kat kat giysilere rağmen, baskıyı çıplak tenimde bir damga gibi hissediyorum. Gecenin durgun havasına sessiz

bir inilti bırakıyorum. Göğsünden bir gumbürtü geçiyor. Arkama sertçe yaslanıyor, giysilerimize rağmen uzunluğu açıkça hissediliyor. Taktik değiştiriyor, elini gömleğimin yakasına daldırıyor. Çıplak bedenime masaj yaparken

vahşi bir sıcaklık alevleniyor ve dokunuşa doğru eğiliyorum.

"Beni böyle hissettirmenden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

Bir ses çıkarıyor - öfkeli bir hayal kırıklığı ve göğüs ucumu çimdikliyor. Nefesim kesiliyor ve bacaklarımın arasındaki zevk dalgasıyla sersemlemiş bir halde ona doğru dönüyorum. Prens Havil ve ben öpüşüp okşamaktan öteye gidememiştik. Bana hiç böyle dokunmamıştı.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" Kısık sesle söyledim.

"Düşünmüyorum."

"Herkes düşünür, her zaman."

"Ben hissetmiyorum. Bazen sadece hissediyorum. Sonra da bunun gibi aptalca şeyler yapıyorum." Gömleğimin altından sıcak, büyük elini göğsümde gezdiriyor.

Ama bir saniye sonra elini giysilerimden çekip dizginleri kavırıyor ve o kadar ani bir şekilde doğruluyor ki dik durmak zorunda kalıyorum. "Ne oldu?" diye haykırdım.

"Burada doğmuş insanlar, benim gibi insanlar, toprağın huzursuzluğunu hissedebiliyoruz," diyor. "Bloodsalt kırılmak üzere. Sıkı tutunun. Daha hızlı gitmeliyiz."

Öne doğru eğiliyor, atı hızlanırken koca gövdesi ve devasa kolları beni sarıyor. Ama atı yorgun, bunu hissedebiliyorum. Uzun yolculuk ve toplam ağırlığımız çok fazla.

Diğerleri o kadar ileride ki onları göremiyorum. Onlar güvende ama Savaş Lordu ve ben değiliz.

Arkamızdan gelen gürültülü bir ses beni ürkütüyor ve Savaş Lordu'nun kollarında sarsılıyorum. Sadece daha da öne eğiliyor ve ata ana dilinde, panikle karışık bir ses tonuyla konuşuyor. Aygır umutsuzca daha hızlı bir şekilde Bloodsalt'a doğru gürliyor.

Gece esintisi yüzümü buzlu bir bıçak gibi sıyrırken gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Arkadan bir çatırtı sesi daha ve ardından gürleyen, kükreyen bir patlama. Etrafımızdaki beyaz tuzun üzerine ıslak kızıl yığınlar yağıyor ve kıpkırmızı çatlaklar toprakta yılan gibi kıvrılmaya başlıyor, şimşek gibi eğri bükü yarıyor, genişliyor.

"Beni bırakmalısın," diye fısıldadım. "Ben ölü bir ağırlığım. Beni bırak ve atla."

İnsanlar yollarına devam ederken beni hep bir kenara koyuyorlar. Ben geride bırakılmaya alışkınım.

"Senin kilon bir fark yaratmak için yeterli değil," diye hırlıyor. "Benimki fark eder. Kız kardeşime söyle, artık pazarlıktan o sorumlu. Seninle ilgilenecek ve halkınla fidyeyi ayarlayacak. Sen daha iyi bir gelecek için umudumuzsun."

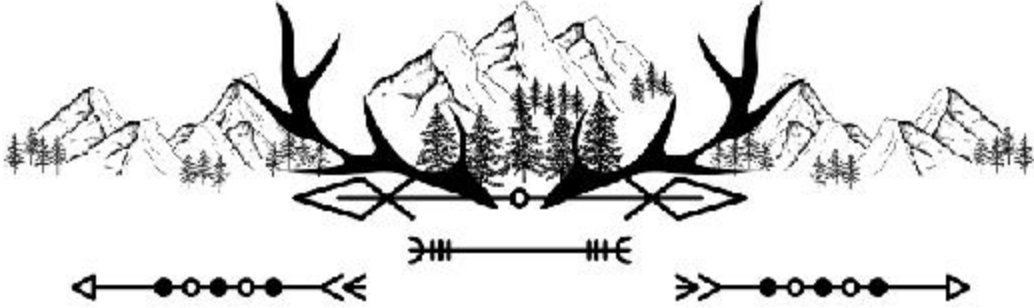
Ben daha onu durduramadan kendini attan aşağı atıyor ve serbest kalırken kocaman, ağır kılıcını kınından çekip çıkarıyor.

Aygır yavaşlıyor, umutsuzca kişiyor, ama Savaş Lordu ona vurup bağırıyor ve hayvan sahibinin ağırlığından kurtulmuş bir şekilde ileri fırlıyor. At ve ben, kan kırmızısı bir ölüm ağı olan zeminde sürekli büyüyen, sürekli yayılan çatlaklarla yarışıyoruz.

Dizginleri tutup çığlık atıyorum. Omzumun üzerinden baktığında Savaş Lordu'nun devasa figürünün, fokurdayan kırmızı bir kulenin altında cüceleştiğini görüyorum

-Bir kan pınarı, aşağıda erimiş bir çukur tarafından yukarıya, gecenin içine doğru yükseliyor. Tuz ve kil içe doğru çöküyor, dünyanın kabuğundaki bilinmeyen derin bir uçurumun içine doğru parçalanıyor. Savaş Lordu bir an içinde onun genişleyen ağzında kaybolacak.

"Hayır!" ığlık atıyorum ve tüm gücümle dizginleri geriye doğru çekiyorum. At acıyla tiz bir ses çıkartıyor ve durmak için kayıyor -sadece benim attan inmeme yetecek kadar bir süre sonra aygır fırlıyor ve Bloodsalt'a doğru tek başına kaçıyor.

Botlarım tozlu tuz yığınlarında kayıyor ve dizlerim Savaş Lordu'nun bana verdiği içkiden dolayı titriyor ama korkudan daha güçlü bir duygu beni harekete geçiriyor ve geri, parlayan gayzere doğru koşuyorum. Savaş Lordu da koşuyor, bana doğru geliyor, duyamadığım bir şeyler haykırıyor - sonra altındaki toprak yarıyor ve düşüyor - neredeyse kayboluyor, ama yeryüzünün kırık kabuğunu kavıyor. Kılıcı tuzun üzerinde dönüyor. Kenarda çırpınırken, bulunduğu yerden dışarıya doğru daha fazla çizgi uzanıyor. Her an düşebilir, sonsuza dek yok olabilir.

Onu terk edebilirdim, ondan kurtulabilirdim.

Bu düşünce aklımdan geçiyor ve anında reddediyorum. Patlamanın canavarlığıyla yüzleşirken kendi korkumla boğuşarak, onun asılı olduğu kırık yerin kenarında kayarak duruyorum. Püsküren erimiş kilin gürültüsü kulaklarımı dolduruyor ve toprağın gıcirtısı beni neredeyse sağır ediyor.

Savaş Lordu'nun pelerini omuzlarından sıyrılıp derinlere doğru uçuyor, kara bir kuş kızıl parıltıya karşı çırpınıyor. Savaş Lordu'nun göğsünden geçen kemeri kavıyorum ve tüm gücümle çekiyorum, çığlık atıyor ve hıçkırıyorum.

Sahip olduğum güç, tekrar tırmanmasına yardım etmeye yetiyor. "Seni aptal!" diye bağıyor yangının üzerinde. "Koş!" O kapar sonra yakamdan tutup beni neredeyse önüne fırlatıyor.

"Bir şey değil!" diye bağıyorum. İçkinin sisini bir kenara itiyorum ve koşmaya odaklanıyorum, hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı koşuyorum.

Ama hiç antrenman ya da egzersiz yapmadım. Bedenim sihirli bir şekilde ihtiyacım olan kaçış aracına dönüşemiyor. Akciğerlerimin iflas ettiğini hissedebiliyorum.

Soğuktan ve efordan spazm geçiriyor, boğazım sıkılıyor, hava almayı reddediyordum.

Yer çatırdayan bir sarsıntıyla kırılıyor ve ben yüzüstü öne doğru savruluyorum. Arkamdan bir kükreme geliyor; rüzgârın ve başka bir şeyin emici gücü, büyümlü ve zorlayıcı bir şey, her şeyi Kanlı Tuz'un erimiş midesine çekiyor.

Geriye, manyetik güce doğru kayıyorum ama Savaş Lordu büyük kılıcını bir çapa gibi yerin kabuğuna saplıyor, tek eliyle tutuyor ve diğer eliyle bileğimi kavıyor.

Acı dolu bir an boyunca, patlama beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalışırken kolumun korkuyorum.

Ve sonra o korkunç yırtılma gücü kaybolur. Kilin içinden bir gümbürtü geçer, çatlaklar kapanır, boşluklar kapanır.

Sessizlik siyah bir buz tabakası gibi üzerimize çöküyor. Bloodsalt'ın yüzeyinde nefes nefese yatıyoruz ve omzumun üzerinden baktığımda ne gayzer ne de uçurum var. Her şey yeniden bütün. Sanki hiç orada olmamış gibi iyileşmiş - yüzeydeki donuk tuğla kırmızısı yaralar ve soğumuş kırmızı kilin sıçrayan toprakları dışında.

Savaş Lordu bileğimi bırakıyor ve alnının soğuk beyaz tuza değmesine izin veriyor. Omuzları rahatlayarak çöküyor.

Ama nefes alamıyorum. Ciğerlerim havayı kabul etmiyor, boğazıma yapışıyor ve gereken yere gitmeyi reddediyor. Keskin ve çaresiz bir şekilde öksürüyorum, ama dondurucu havanın en küçük yudumlarından fazlasını içime çekemiyorum ve soğuk her şeyi daha da kötüleştiriyor. Sırt yuvarlanıyorum, gözlerim kocaman, parmaklarım tuzu pençeliyor. Sıkıntımı belirtmek için çıkarabildiğim tek ses küçük hırıltılar.

"Fare?" Savaş Lordu bana doğru sürünüyor, beni kucağına çekiyor. Bu sefer numara yapmadığımı biliyor. Beni göğsüne yaslıyor, büyük ve sıcak bir elini göğüslerimin üzerine bastırıyor. Sıcaklık ciğerlerimi biraz rahatlatıyor.

"Benimle nefes al," diye mırıldanıyor. "Benimle nefes al, hazine. Lütfen."

"Hava çok soğuk," diye idare ediyorum. Anlayışla başını sallıyor ve beni kendisine, bedeninin ve nefesinin sıcaklığına doğru çeviriyor. "Karnınla nefes al," diyor. "Bu bazen kardeşime yardımcı olurdu. Buradan." Karnımın ortasına, göğüs kemiğimin hemen altına, kaburgalarımın dışı doğru kavis yaptığı yere dokunuyor.

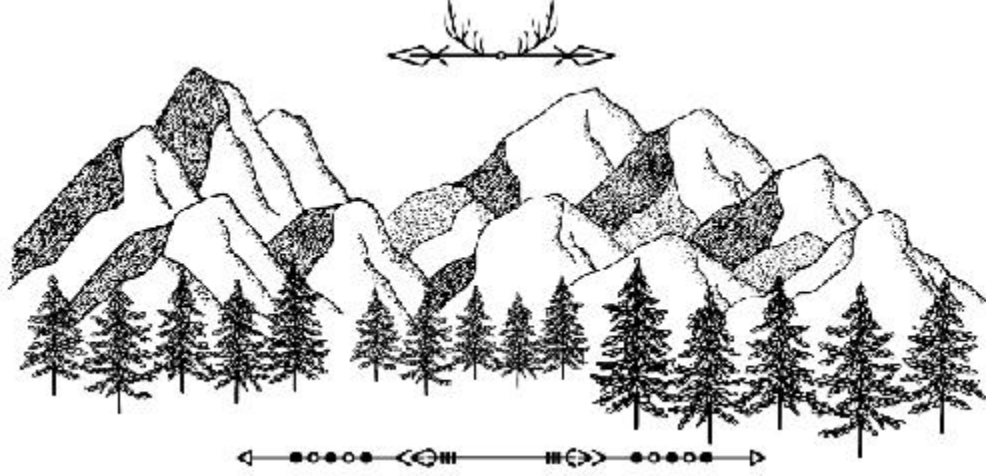
Yanağımı çıplak göğsüne bastırarak onunla birlikte nefes alıyorum, tenine değen sıcak havayı yavaşça içime çekiyorum. Nefes alıyorum

Ellerim, esneyen bir mezardan çıkmaya çalışan birinin spastik gücüyle onunkini kavrarken burnumu dikkatle sıkıyorum.

Sonunda, nihayet, ciğerlerimin dibine kadar derin, tatmin edici bir nefes çekebiliyorum. Hâlâ dikkatli nefes almam gerekiyor ama beynimdeki ölümcül sis dağılıyor. Ve sis dağılırken, Savaş Lordu'nun bana ne dediğini hatırlıyorum.

Sıçan, fare ya da zayıf değil.

Hazine.

Savaş Lordu beni yolun geri kalanında Bloodsalt ovasının ötesindeki ormanlık tepelere taşıyor. Bu ağaçlar tanıdık; çalı gibi dalları ve dikenli kozalakları olan herdem yeşil ağaçlar. Dallarının gölgesinde bir grup savaşçı endişeyle bekliyor. Zeha Savaş Lordu'nun atını dizginlerinden tutuyor.

"Peşinizden gelecektik," diyor bembeyaz bir yüzle. "Ama insanlarımızı güvenli bir yere götürmemi isteyeceğinizi düşündüm."

"Evet." Başıyla onu onaylıyor. "Doğru olanı yaptın. Ve hayatta kaldık."

Attan nasıl atladığını, onu nasıl kurtardığını ya da nefes alma mücadelemde bana yardım ederek beni nasıl kurtardığını açıklamıyor. Sadece beni tekrar atına bindiriyor ve tekrar ata biniyor.

Kaja, kar ve abanozdan oluşan çizgili bir gölge gibi, gözleri ıslıl ıslıl, çalılıkların arasından süzülüyor. Eğer efendisinin tehlikede olduğunu sezdiyse bile bunu belli etmiyor, sadece bineğinin yanında her zamanki yerini alıyor.

"Ağaçların biraz daha içine," diyor Savaş Lordu. "Ve sonra kamp kuracağız."

Yol aldıkça rüzgâr şiddetleniyor ve durup savaşçılar çadırları kurana kadar kar ağaçların arasından süzülüp, yaprak dökmeyen dallardan oluşan yetersiz gölgelikten aşağı iniyor. Savaş Lordu kampa yardım ediyor ve beni aygırının sırtında yalnız bırakıyor. Pelerinime sokulup burnumdan nefes alırken göğsümü ve boğazımı olabildiğince sıcak tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyorum. Rüzgâr derimi ve kürkümü delip geçiyor, derime ve daha derinlere, kemiklerime kadar iniyor.

ve iliklerime kadar. Ayak parmaklarımı ya da burnumu hissedemiyorum ama parmaklarım soğğun acısıyla yanıyor.

Yükselen fırtınanın içinden Zeha : "Buna alışık değil, onu ısıtman gerek! Onu ilk çadıra götürün ve ateş yakın!"

Bir an sonra Savaş Lordu'nun figürü dönen karların arasından belirdi. Beni attan indiriyor ve kurdukları ilk çadıra sokuyor. Yere kıvrılıyorum, titriyorum, yarı bilinçsizim. Hayal meyal onun küçük bir ateş yaktığını, derileri ve battaniyeleri yatak olarak yanıma yığdığını fark ediyorum. Bu çadır onunla paylaştığım ilk çadırdan çok daha küçük; aceleyle inşa edilmiş, ikimize ancak yetecek büyüklükte bir barınak.

Savaş Lordu yanıma geldiğinde o kadar çok titriyorum ki konuşamıyorum. Botlarımı çıkarıyor, ayak parmaklarımı avuçluyor ve ne kadar buzlu olduklarını görünce yüzünü buruşturuyor.

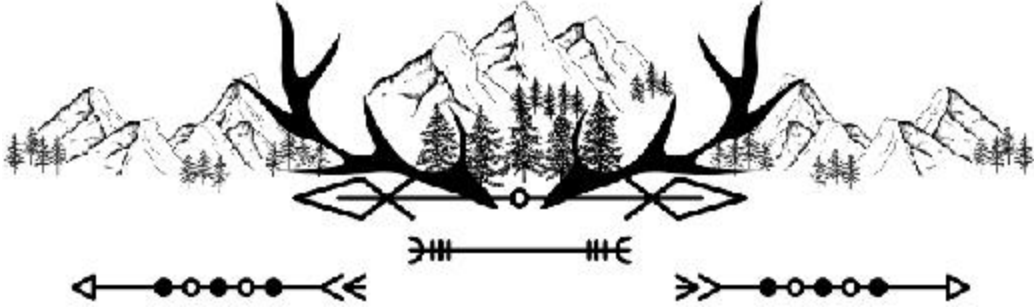
"Soğğa hiç tahammülün yok fare," diye mırıldandı. "Sıcaklığa ihtiyacın var, hem de hemen."

Üzerimdeki kar yüklü dış katmanları çıkarıyor ve sonra gömleğimi başımdan geçirip bir kenara fırlatıyor. İtiraz etmeye çalışıyorum ama başım dönüyor, uykum geliyor. Ardından pantolonumu çekip çıkarıyor, beni çırılçıplak bırakıyor ve sonra beni kendi yaptığı yatağa sokuyor.

O kadar titriyorum ki konuşamıyorum. Artık nefesime bile zor konsantre oluyorum. Nefes almayı kesmek, kesintisiz karanlığın içine kaymak ve sonsuza dek sürüklenmek daha kolay olurdu...

Battaniyeler kalkıyor ve bir anlığına üzerime soğuk bir hava çarpıyor, sonra yerini Savaş Lordu'nun vücudunun sıcak cüssesi alıyor. *Çıplak* vücudu. Bir çeşit peştamal giymiş ama onun dışında çıplak, göğsünün ve karnının sıcak düzlemleri tamamen bana doğru bastırılmış. Neredeyse hıçkırıklara dönüşen bir iç çekişle, o sıcak kas yığınının daha da sokuluyorum. Göğsü kıvrıcık sarı saçlarla hafifçe süslenmiş ve ben ona sokulurken yanağımı okşuyor. Donmuş ayak parmaklarım bacaklarına baskı yapıyor.

Yavaşça sıcaklığı beni doyuruyor, bedenimi ve ruhumu.

Uyandığımda, başım Savaş Lordu'nun çenesinin altına sıkışmış ve ona yaslanmış durumdayım. Kolu vücudumun üzerinde yatıştırıcı bir ağırlıkla uzanıyor. Kısık ateş ışığında görebildiğim kadarıyla uyuyor gibi görünüyor.

Uzun süre dinlenmiş olmalıyım, çünkü artık kendimi o kadar da bitkin hissetmiyorum. Çadırımızın gergin derilerinin ötesinde kar fırtınası uluyor, sanki yarmak ve bizi kara gömmek istiyormuş gibi bastırıyor. Ama Savaş Lordu'nun halkının çadırları sağlamdır. Kuzey'in bu iri yarı oğlu, donmuş toprağa rağmen kazıkları derine çaktı ve ben de güvenilir bir barınağım olduğunu bilerek onunla birlikte dinlenebiliyorum.

Titreyen ateşin loş ışığında, yarısı kehribarla yıkanmış, yarısı koyu griyle gölgelenmiş yüz hatlarını seçebiliyorum. Endişe ve savaşın çizgileriyle hafifçe dikilmiş alnından, kar ve tuzun etkisiyle sertleşmiş kalın dudaklarına kadar çok güzel. Burnu mükemmel bir şekilde düz, şirketindeki bazılarının gibi savaştan dolayı eğri değil. Kusursuz bir burun, krallara layık bir burun. Elmacık kemikleri ise cesur ve güzel, ortak sıcaklığımızla pembeleşmiş tenine doğru çıkık.

Çenesi artık açık sarı bir sakalla kaplı, ama yine de sakalın hatlarını, keskin köşelerini ve güçlü çenesini seçebiliyorum. Saçları çoğunlukla örgülerden dökülmüş ve kürklerin üzerinde gevşek altın dalgalar halinde dalgalanıyor.

Uzun, koyu altın rengi kirpikleriyle tanrısal olduğu kadar neredeyse çocuksu da. Kış güneşine karşı gözlerini kısmaktan ve belki de gülümsemekten gözlerinin köşelerinde küçük ince kırışıklıklar var.

Bakışlarım boğazının ve köprücük kemiklerinin acımasız kalınlığına, omzunun şişkin kıvrımına gidiyor. Geri kalanı battaniyenin altında.

Ben. Ellerim göğsümle onunkiler arasında sıkışmıştı. Ellerimi dikkatlice onun dev göğüs kaslarına dayıyorum ve tenindeki yumuşak tüyleri hissediyorum. Ellerim aşağı kayıyor, onu uyandırmamak için küçük adımlarla ilerliyorum. Onu çıplak gördüğümde ve yaralarını yıkadığımda hayran kaldığım karın kaslarının kabarıklıklarına ve çıkıntılarına bir kez daha dokunmak istiyorum.

Parmaklarım şişkin kasların üzerinde dalgalanıyor ve usulca içime çekiyorum. Hâlâ göründükleri kadar harika hissettiriyorlar.

Daha aşağı, daha aşağı, parmaklarım daha fazla kılla karşılaşana kadar, kalınlaşan bir girdap, mahrem yerlerinin etrafına taktığı sargının altında kayboluyor. Tüm malları serbestken yatağa atlamaması çok nazik bir davranış. Gerçi şu anda umursayacağımdan emin değilim.

Bilincim kendi bedenime, karnımda biriken ve kalçalarımın arasından sızan ılık sıvı sıcaklığa geri dönüyor. Parmaklarımı Savaş Lordu'nun bedeninden çekip bacaklarımın arasına sokuyorum, arzuyu yatıştırmaya çalışıyorum ama sadece onu daha da körüklemeyi başarıyorum.

Bunu şimdi yapamam. Serbest kalmak için ihtiyacım olan açığı ve basıncı bu pozisyonda elde edemem. Sessizce iç çekerek ellerimi tekrar göğsüme doğru kıvrıyorum.

Savaş Lordu yer değiştiriyor ve ben donup kalıyorum; ama o hâlâ uyuyor, alnı sıkıntılı rüyalarla çukurlaşmış.

Eğer gerçekten birbirimize bağlıysak, uykusunda benim düşünce sesimi duyabilir mi?

Yutkunarak düşüncelerimi ona odaklıyorum. *Keşke nefesimi rahatlattığın gibi uykunu da rahatlatabilseydim. Ve sana duyduğum özlemin yok olmasını dilerdim. Biliyorum sen de hissediyorsun ve en az benim kadar nefret ediyorsun. Bu sadece iki bedenin yakınlaşmasının şehveti. Başka bir şey değil, anlamlı bir şey değil. Tabii beni eterden duyamıyorsan, o zaman belki daha fazlasıdır. Bu tanrıların zalim bir oyunu olmaz mıydı? Faen, tüm bu arzuyla yanıp tutuşuyorum. Bana dokunmanı o kadar çok istiyorum ki dayanamıyorum.*

Son düşüncem ondan çok kendime, çünkü ruh-bağlarına ya da düşünce-seslere gerçekten inanmıyorum. İnanır mıyım?

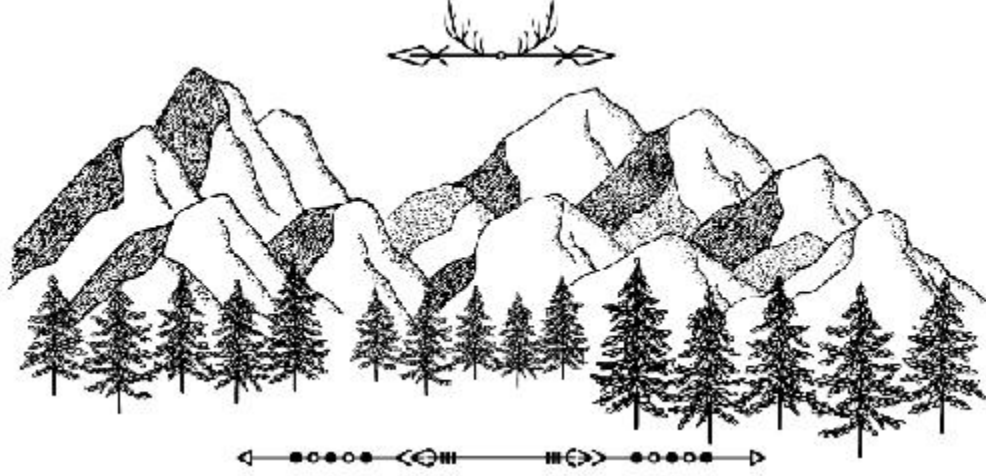
Savaş Lordu'nun az önceki hareketi battaniyeyi yerinden oynattı ve çadırın duvarı tarafından soğuk havaya maruz kalan sırtım üşümeye başladı. Yavaş yavaş, kolunun altından kıvrılarak, çıplak sırtım ön tarafına bastırılana kadar dönüyorum. Battaniyeyi göğsüme doğru çekiyorum ve onun sıcaklığı üşümüş omurgama yayılırken iç çekiyorum.

Kıpırdanıyor, kolu açılı bir şekilde aşağı iniyor. Bu hareket elini bacaklarımın arasında umutsuzca bir şeyler isteyen boşluğa çok yaklaştırıyor.

eğilimli.

Kıpırdamadan yatıyorum, derin uykudaki bir kadın gibi ritmik bir şekilde nefes alıyorum. Ama içim ve dışım yanıyor.

Ve sonra Savaş Lordu'nun eli tekrar hareket ediyor - bu sefer bir amaçla.

Avuç içi kalçamın üzerinden belime doğru kayarak okşuyor. Kaburgalarımda, kollarımın göğsümde sıkıştığı yerde duruyor. Sonra tekrar aşağı iniyor, sıcak tenimi uzun bir vuruşla yumuşatıyor, kıvrımlarımı eliyle çerçeveleyiyor. Parmakları karnımın altından geçerek uyluklarımın arasındaki üçgene kadar iniyor. Ve parmak uçlarıyla sanki giriş istermiş gibi orayı dürtüyor.

Uykusunda onunla konuştuğumda beni duydu mu?

Sol kalçamı kavıyor, dik durmaya zorluyor, böylece bacaklarım artık birbirine bastırılmıyor. Şimdi sol bacağım kemerli ve gizli yerlerim ona açık.

Uyanık olduğumu biliyor; nefesim hızlı ve sık, bu da hevesimin bir göstergesi. Ama ben konuşmuyorum, o da konuşmuyor. Belki de konuşmazsak, bu çadırın rüya gibi kozasında kalırsak, birlikte yaptığımız her şey gerçek olmayacak - geleceğimizi etkilemeyecek ya da planlarımızı zorlaştırmayacak.

Onun da benim gibi düşündüğünü biliyorum. Ve düşüncelerinin kesinliği beni neredeyse uyluğum boyunca titreyen merkezime doğru sürünen geniş, kalın parmaklar kadar korkutuyor ve heyecanlandırıyor.

Bana dokunuyor, kıvrımlarımdan yukarı doğru narin bir okşayış ve göğsünde alçak sesle mırıldanıyor, onun için çok ıslak olduğum için bir memnuniyet gümbürtüsü. Düşüncelerimin girintilerinden Prens Havil'i çağırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Sanki Prens yokmuş gibi, sanki dudakları ve elleri benimkilere hiç dokunmamış gibi. Bu el her zaman beni okşamak içindi. Bunlar

benim dikişlerimi takip etmek, vücudumun hassas sinirlerini ve titreyen yapraklarını manipüle etmek için tasarlanmış parmaklardır.

Uzanıyorum ve Savaş Lordu'nun beni tahrik etmek için kullandığı kolun pazısını kavıyorum. Parmaklarımı şişen devasa kasın etrafına doluyorum ve kasın verdiği his, onun gücü beni arzuladığım zevkin parıldayan kenarına yaklaştırıyor.

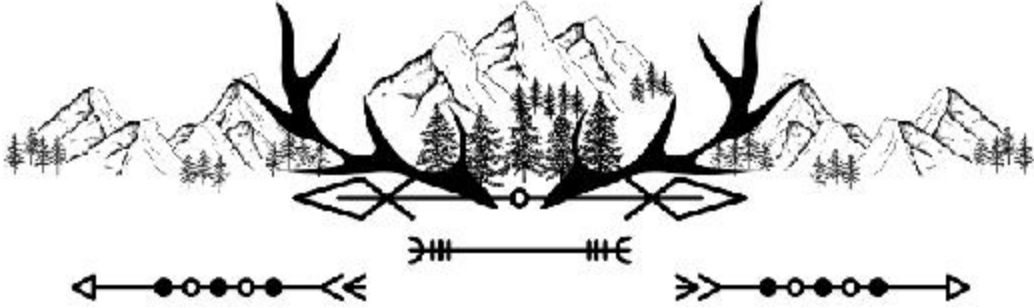
Benim Warlord'um biraz beceriksiz, parmak uçlarının arayış içinde süzülüşü, istediğim ritmin hiçbiri yok. Başka kadınlarla birlikte oldu mu? Belki de diğerleriyle, önce onlarla oynamak yerine sadece uzunluğunu içeri soktu.

Parmaklarım aşağıya, ön kolunun sinirleri boyunca, beceriksiz erkek eline doğru ilerliyor ve onu yönlendiriyorum. Tepeye yakın küçük masaj daireleri. Hızlıca aşağıya iniyor, derinlerime doğru sığ bir dalış yapıyor. Daha fazla daire, hem yatıştırıcı hem de uyarıcı bir ritim. Çabucak öğreniyor ve ben bırakıyorum, o yeni şeyler denerken elimi ağzımın üzerine koyuyorum, fiske vuruyor, ovuyor ve elle yokluyor. Her yumuşak sızlanışım ondan gelen bir gümbürtü ve arkama bastırdığı sert penisin seğirmesiyle yankılanıyor. Benden inilti almak onu daha da sertleştiriyor ve bu bilgi mideme bir heyecan gönderiyor.

Beni hafifçe, daha hızlı ovmaya başlıyor ve ben bir dizi aksayan inilti çıkarıyorum, neredeyse hıçkırıyorum, çünkü neredeyse oradayım, neredeyse oradayım - kıvranıyorum, kolunu kavıyorum ve eline karşı koyuyorum. Parmakları kaygan ve hızlı bir şekilde daireler çiziyor ve bir coşku dalgası karnımdan geçip omurgamı keserken neredeyse çığlık atıyorum. Bacaklarım sarsılıyor ve titriyor, o da beni çekiyor, zafer hırıltıları çıkarıyor, kocaman eliyle cinsel organımı sahiplenici bir şekilde kavıyor. Dişleri kulak mememi hafifçe ısıyor ve ona karşı titriyorum.

Tekrar normal nefes alabildiğimde, yüzümü ona dönüyorum. Karşılık bekleyecek; adil bir değiş tokuş, benim zevkime karşılık onunki. Ellerimle yetinecek mi, yoksa daha önce hiçbir erkeğin girmesine izin vermediğim bir yere girmek mi isteyecek? Prens Havil'e söz vermişken Savaş Lordu'nun her şeyime sahip olmasına izin verebilir miyim?

Ama ben ona dokunamadan ya da kendimi sunamadan, o yatağın sıcaklığından ayrılıyor, battaniyesini üzerine sarıyor ve fırtınanın içine giriyor.

Yanlış bir şey mi yaptım?

Neden benim arzularım ile ilgilendiği gibi onunkilerle de ilgilenmeme izin vermedi? Dudaklarımı kemiriyorum, battaniyenin solmakta olan sıcaklığında tek başıma kalakalıyorum.

Savaş Lordu geri döndüğünde ateşi biraz harlıyor ve tekrar yatağa giriyor. Artık ereksiyon halinde değil. Dışarıda, kavurucu soğukta kendi başının çaresine bakmış.

Belki düşman tutsağının arzularını tatmin etmeyi umursamıyordu ama kendini benim dokunuşuma izin vermeyecek kadar üstün görüyordu.

Kendimi sormaya ikna edemiyorum. Bu yüzden ona sırtımı dönmüş bir şekilde yatıyorum, tekrar uykuya dalana kadar sessizce sızlanıyorum. Ta ki onun derin sesi, zayıf ve sinirli, rüyalarımı işgal edene kadar.

Sende karşı koyamadığım bir sihir var.

Düşüncelerine cevap veremiyorum, çünkü mor bir rüya bulutunun derinliklerine gömülmüş durumdayım ve sesimi kısıyorlar. Sadece dinleyebiliyorum.

Beni duyuyorsun, değil mi fare? Uyurken seni duyduğum gibi. Ama bunun ne anlama geldiğini anlamıyorsun, eter aracılığıyla iletişim kurma yeteneğimizin.

Anlıyorum, çılgılık atmak istiyorum. Kız kardeşin söyledi.

Acaba birbirimizle eter aracılığıyla konuşabilir miyiz?

ikisi de uykuda mı yoksa bilinçsiz mi?

Anlaşmamda bir kadın var, diye devam ediyor. Bir gün eşim olarak kabul edeceğimi düşündüğüm biri.

Kalbimde bir sızı zonklıyor ve o derin, kederli sese karşı mücadele ediyorum. Ama o konuşmaya devam ediyor.

O benim için doğru kişi ve sen değilsin, hangi çarpık şans zihinlerimizi birleştirmiş olursa olsun. şehvetini doyurduğuma göre, sana bir daha dokunmayacağım. Bu benim açımdan aptalca bir merhametti.

Büyük bir çabayla kendimi rüyadan kurtarıyorum ve uyanıyorum, terliyorum, nefes nefese kalıyorum, neredeyse hıçkırarak ağlıyorum. Savaş Lordu yanımda dirseğine dayanmış, yüzümü izliyor. Ani uyanışım karşısında gözlerinde bir parça alarm parlıyor.

"Bir dahaki sefere bunu bilincim yerindeyken yüzüme söyleme cesaretini göster," diye soluyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "şimdi söyle bana, büyük savaş lordu. Benim iğrenç, zayıf ve acınası, hain ve değersiz olduğumu düşündüğünü söyle. Söyle!"

Uzun bir süre bana kaşlarını çattı. Sonra şöyle dedi: "Rüzgâr diniyor ve fırtına yavaşlıyor. Yakında kampı bozacağız ve yerleşim yerimize kalan mesafeyi kat edeceğiz."

"Korkak," diye tıslıyorum ona ve yüzümü başka yöne çeviriyorum.

Birkaç dakika hareketsiz kaldıktan sonra ayağa kalkıyor. Sırtımı ona dönüyorum, giyinirken ve ateşi söndürürken çıkardığı sesleri dinliyorum.

O çadırdan çıktıktan sonra çabucak giyinip dışarı ıkıyorum. Bir alının arkasında tuvaletimi yapıyorum ve ben bunu yaparken kimse nöbet tutma telaşına girmiyor. Evimden o kadar uzaktayız ki kaçmayı başarsam bile dönüş yolunda lrm. Yol tek başıma hayatta kalmak için çok tehlikeli.

Gerçekle yüzleşmenin zamanı geldi, Savaş Lordu'yla yaşadığım dikenli, kışkırtıcı kaamaklar moralimi yüksek tutan tek şeydi. En iyi kararıma rağmen, onun lezzetli ve yasak olasılığı beni baştan çıkardı. Ama o da benim gibi kendini başka bir yere adanmış durumda. Onunla gerçekten bir ilişki kurmayı düşündüğümden değil - biz ölümcül dşmanlarız ve bu fikir bile çok saçma.

Artık bana bir daha dokunmayacağına yemin ettiğine göre -artık bana diğer kadından bahsettiğine göre- umut edecek bir şeyim, hayal edecek yasak bir geleceğim yok.

İstediği kadın muhtemelen güçlü, sağlam ve güzeldir. Toprağı tanıyor ve ona hastalıklı değil, sağlıklı çocuklar doğuracak. Nefes alması için kuşağa alınması ve ikna edilmesi gerekmez ve hasta hissetmeden kaba kuzey yemeklerini yiyebilir.

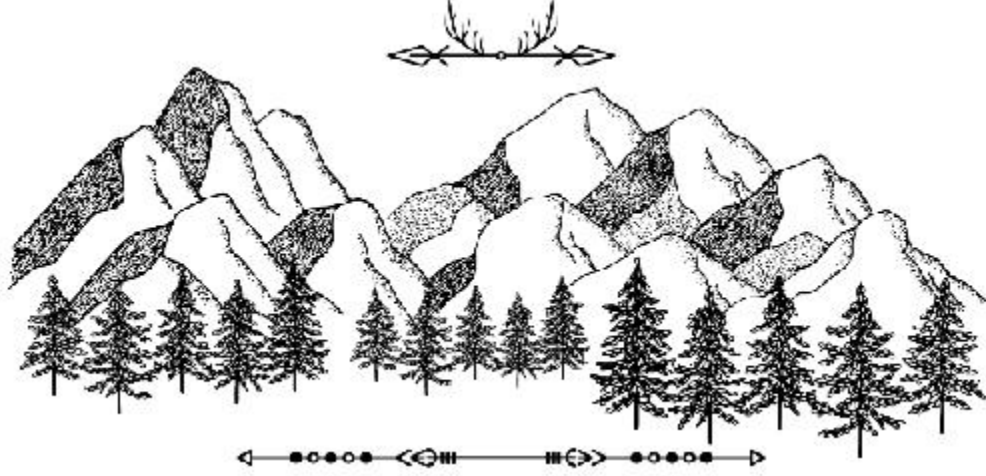
Ben sadece ailem ve Prens Havil'in Savař Lordu ile oynadığı oyunun bir parçasıyım. Bir pazarlık yapıłana kadar bu korkunç çorak topraklarda tutulacağım-ve eęer bir pazarlığa varılamazsa, o zaman-

Korkunç bir okla, Savaş Lordu'nun kız kardeşine söylediklerini hatırlıyorum. Babam fidyeyi kabul etmezse benimle nasıl evlenmeyi planladığını. Aramızdaki hayat bağıının babamı taleplerine kulak vermeye nasıl zorlayacağını.

Belli ki benimle evlenmek *istemiyor*. Birlikte olmayı planladığı diğerkadını istiyor. Ya politik bir hamle olarak beni karısı olarak alırsa ve sonra onunla yatıp bir daha bana dokunmazsa? Bu lmcl yerde, bir erkeğın sevgi dolu kucağını hiç tanımadan yıllarca yaşayabilirim.

Hayır, yıllarca yaşamam pek olası değıl. Muhtemelen sert iklime, lifli yiyeceklere ve korkunç tehlikelere yenik düşmeden önce bir avuç sefil ay hayatta kalacağım. Dün gece hariç sadece kendi ellerimin dokunduğı bir bakire olarak leceğim.

Bu ıssız bir ihtimal, neredeyse kendimi yutmaya zorladığım soğuk, pütürlü lapa kadar tatsız. Bu karmaşadan kurtulma ihtimalim gittikçe azalıyor ve kalbim göğsümde ağırlaşıyor.

Kampı dağıtmaya hazırlanırken, atların saatler süren dinlenmeye rağmen çok daha kötü göründüklerini fark ediyorum. Onlar bu vahşi doğada doğmuş, tüylü, dayanıklı hayvanlar, ama onlar bile bir kar fırtınasına acı çekmeden dayanamazlar. Kar, iri taneler halinde elenecek kadar azalmış olsa da, atlar burada durduğumuzda birilerinin onlar için hazırlamış olması gereken derilerden oluşan yetersiz bir barınağın altında bir arada duruyor.

İnsanlar da onları ilk gördüğüm zamankinden daha hırpani ve sefil görünüyorlar. Kesinlikle daha kötü kokuyorlar ve bazılarının küçük yaraları var. Beni kaledeki odamdan alan, neredeyse Savaş Lordu kadar büyük olanın gözlerinin altında şiş torbalar var. Buz yılanlarının açtığı yaralar yüzüne ve ellerine zarar veriyor.

Buz yılanlarının açtığı derin kesikleri hâlâ hissedebiliyorum. Sert ve biraz yapışkanlar ama neredeyse hiç acımıyorlar. Giyindiğimde herhangi bir sızıntı ya da şişlik görmedim.

Sadece Kaja durduğumuz yerde canlanmış görünüyordu. Savaş Lordu ve benimle birlikte çadırda değildi; belki başka bir çadıra sığındı ya da dışarıda kalmayı tercih etti. Sürüklenen karda büyük bir kedi yavrusu gibi ilerliyor. Bir ağaca ve dallarından yüzüne doğru kar yığınları yuvarlandığında, dik durmadan önce kocaman pençeleriyle onlara vuruyor, ötüyor ve başını sallıyor.

Önce Jili ve annesine benzeyen kadın atlarına biniyor, ardından Zeha yaralı atının başında onu takip ediyor. Bir avuç insan daha

Savaşçıların geri kalanı kampı toplarken ben de onların peşinden gidiyorum. Savaş Lordu'nun atının yanında durup bekliyorum, battaniyeleri rulo haline getirmeye ya da eyerlere bağlamaya yardım etme dürtüsüne karşı koyuyorum. Beni kaçıranlara yardım etmeyi reddediyorum. Özellikle de liderleri "korkak şehvetime" boyun eğip beni reddettikten sonra.

Kamp alanından en son o ayrılıyor, herkese el sallıyor ve arkamdan sert bir itişle beni nezaketsizce eyere çıkarıyor. Kendimi mümkün olduğunca eyere yakın tutup aramızda boşluk yaratmaya çalışıyorum ama o devasa ve ondan tamamen uzak durmak imkansız. Sonunda pes ediyorum ve yerleşiyorum, yine de sırtımı sert tutarak ona mümkün olduğunca az dokunuyorum.

Kaja hemen önümüzde adım atıyor, ara sıra ağaçların arasına dalıp büyüleyici bir görüntüyü, sesi ya da kokuyu araştırıyor.

"Bana kızgınsın," diyor Savaş Lordu.

Alaycı bir attım. "Kaçırdığından beri sana kızgıyım.

Ben."

Arkama geçti. "Bu farklı."

"Kızgın olmam umurunda değil," diyorum ona. "Sen beni esir alan kişisin, benim

Koruyucu. Benden nefret ediyorsun, unuttun mu? Ben "korkak şehveti" olan pis, değersiz, zayıf biriyim. Eninde sonunda beni eve gönderecek ya da öldüreceksin. Ya da benimle evleneceksin, ki bu da beni öldürmekle aynı şey, çünkü burada hayatta kalamam."

"Toprakların hepsi böyle değil," diyor. "Evimizin bulunduğu vadide verimli topraklar, iyi avlanma ve balık tutma olanakları ve az sayıda canavar var."

"Bereketli topraklar mı?" Homurdanıyorum. "Bu kadar kar ve buz varken nasıl tarım yapıyorsunuz?" "Dağların üst yamaçları bol miktarda güneş alır. Zamanlamamızı

dikkatli bir şekilde ekiyoruz ve hayatta kalabilecek ürünlerimiz var."

"Umurunda değil," diyorum umursamazca. "Bu konuda daha fazla şey duymak istemiyorum.

Uzun süre kalmayacağım, en azından canlı olarak. O yüzden fark etmez."

"Baban ve prensin seni bulamayacaklarını anlamaları haftalar sürebilir.

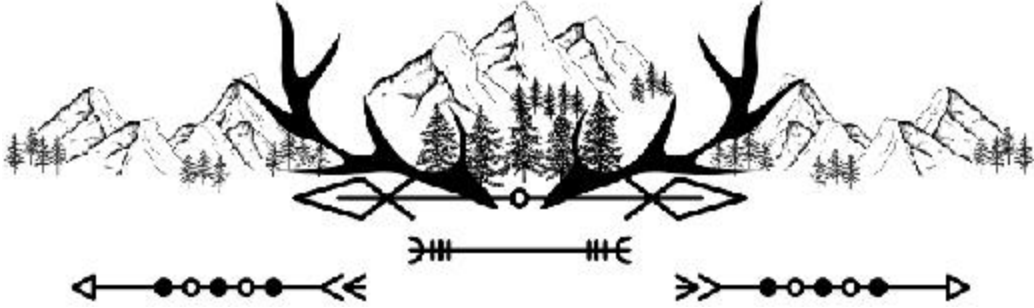
Ve o zaman bile benimle tekrar iletişime geçmeyebilirler."

"Ve bu durumda sen-" Sertçe yutkunuyorum.

"Aramızdaki bağın babanı zorlayacağı umuduyla seni karım olarak alırdım."

"Beni öldürmeni tercih ederim," diye fısıldadım.

Uzun bir sessizlik. Sonra alçak sesle, "Bir koca olarak o kadar istenmeyen biri miyim?" dedi.

Neredeyse gülecektim. Hoş karşılanmayan bir koca adayı mı? O bir düşman akıncı, halkımın topraklarını yakıp yıkan ve mallarımızı alan biri. Nasıl bir koca olacağını düşündüğümü neden umursasın ki?

"Bana başka bir kadına aşık olduğunu ve bana bir daha asla dokunmayacağını söyledin," diyorum. "Benden nefret eden, bedenimin doğal ihtiyaçlarından tiksinen bir adama ruhen bağlı olmayı tercih etmem. Senin gözünde küçük ve zayıf, acınası ve zavallı ama ben de herkes kadar sevgi ve zevk kapasitesine sahip bir kadını. Ayrıca onur, cesaret, sadakat ve kıskançlık için de aynı kapasiteye sahibim. Halkınız arasında alay konusu olmak için yaşamayı tercih etmem - başkasıyla yatan sadakatsiz kocası olan zavallı bir fare."

"Hayat bağı kutsaldır." Sesi şok olmuş ve kırılmış gibi. "Eğer kendimi sana bağlasaydım, asla yolumdan sapmazdım. Bir daha asla bir kadının vücudunun sıcaklığını hissedemeyeceğim anlamına gelse bile." Sesi daha derine iniyor. "Ve ben asla köyümdeki kadını sevdiğimi söylemedim. Sadece onun ve benim iyi bir çift olabileceğimizi söyledim."

"Ama onu sevebilirsin. Onunla güçlü bir aile kurabilirsin."

"Yapabilirim. O güçlü, doğurgan, arzulanan bir kadın."

"Yine de *benimle* evleneceksin. Babam üzerinde nüfuz kazanmak uğruna kendi hayatını ve benimkini mahvedecek misin?" Sesim titriyor, bastıramadığım duygularıyla sarsılıyorum.

"Eğer bu halkımın güney topraklarında bir yer edinebileceği anlamına geliyorsa, evet."

"Bu çok *asilce*," diye feryat ediyorum. "Neden bu kadar güzel, fedakâr bir piçsin?"

"Güzel mi?" Hafifçe alay ediyor.

"Evet. Çok güzelsin. Kürkler ve zırhlar içinde büyük, görkemli bir tanrı-adam. Şu anda harika kokmuyorsun -ter, kan ve her şey- bir çiçek tarlası gibi de kokmuyorum ama yine de gördüğüm en güzel adamsın ve seninle ilgili en nefret ettiğim şey de bu. Bu ve senin büyük, asil, gayretli kalbin. Senden nefret ediyorum-" Şimdi yarı hıçkırıklarla ağlıyorum, eyerin tutunuyorum ve o kadar güçlü duygularla titriyorum ki beni sarsıp parçalayacağından korkuyorum. "Senden çok nefret ediyorum, senden nefret ediyorum. Neden beni evde bırakmadın? Orada rahattım, iyiydim."

Yıkılıyorum, kamburlaşıyorum ve ağlıyorum. Gözyaşlarım yorgun atın yelesine, eğik boynuna düşüyor.

Savaş Lordu cevap vermiyor. Aygırını yürüyüşte tutuyor, gruptaki en arkadaki atın çok gerisinde kalıyor. Önümdeki savaşçıların ağladığını duyup duymadığından emin değilim; ta ki içlerinden biri gruptan ayrılıp atını bize doğru sürene kadar. Bu, yakalandığım gece beni omzuna asan iri adamdı.

Kalın sakalları iğrenerek kaşlarını çatmış, bana bakıyor. "Senin için onun ağzını tıkamamı ister misin?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevaplar Savaş Lordu.

Savaşçı atını bizimkinin yanına çekiyor. "Onu ormana götürebilirim - kasap dükkânındaki kıza verdiğim gibi bir ders verebilirim - hani şu tepedeki köyden, şelaleli olan?"

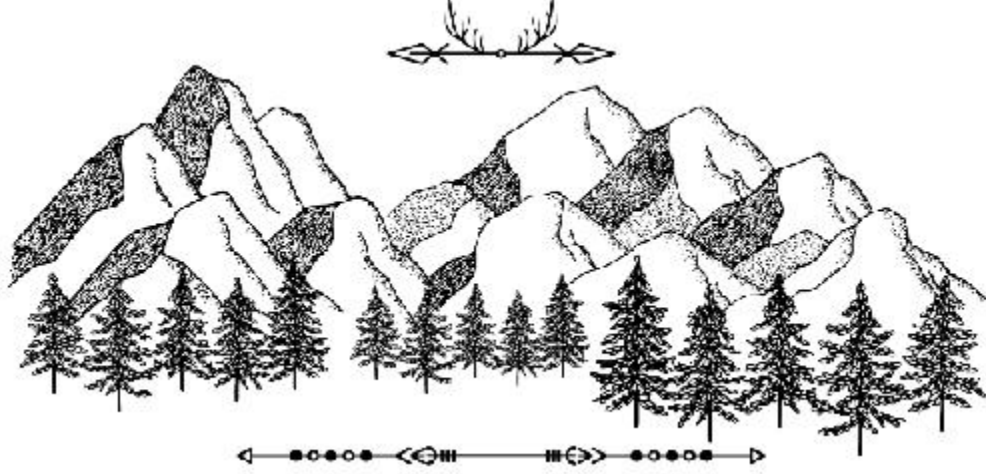
"Hayır," diyor Savaş Lordu, daha derin bir tonda.

"Sen bilirsin." Akıncı omuz silkiyor. "Sümüklü sürtüğü bir süreliğine götürmemi istersen haber ver. Onu güzel ve sessiz tutacağım, böylece huzur içinde sürebiliriz. Güneyli bir fahişenin ağzını kapatmanın en iyi yolu ona ağlamaya değer bir şey göstermektir." Atını yaklaştırdı, dağınık saç örgülerime uzandı ve çenemi yukarı kaldırdı. "Güzel bir yüzü var. Onu boyamak istiyorum. Boya burada." Yüzümü bırakıyor ve kıkırdarak bacaklarının arasını avuçluyor.

Savaş Lordu'nun devasa kılıcı göz açıp kapayıncaya kadar akıncının boğazına dayanıyor. "Devam et," diyor ölümcül bir hırıltıyla.

Diğer savaşçı şaşkınlıkla boynuna doğrultulmuş devasa kılıca bakıyor. Dizginleri toplayarak atını ileriye doğru itti ve grubun geri kalanına döndü.

Ancak Savaş Lordu silahını kınına soktukten sonra ağlamayı bıraktığını fark ediyorum.

Savaş Lordu'nun yerleşkesi iki büyük dağın arasındaki şirin bir vadide yer alıyor. Ahşap kulübeler kümesinin her iki yanında, dağ yamaçları yukarı doğru uzanıyor, biri gölgeli, diğeri güneş ışığıyla yıkanıyor, o kadar parlak ki uzun süre bakamıyorum. Köyü çevreleyen dağlar sonsuz uzunlukta ve keskin görünüyor ve yerleşimin arkasında daha fazla dağ yükseliyor - mavi gökyüzünde güzel buzlu sivri uçlar.

Kulübelerden yükselen dumanlar, esen rüzgârla birlikte bize doğru yayılıyor.

"Tüm savaş lordlarının yerleşkeleri bu kadar güzel mi?" diye soruyorum. Savaş Lordu boğazından memnun bir mırıltı çıkarıyor. "Hayır."

Köye doğru ilerlerken, insanların derileri temizlemek ve tabaklamakla, ok işlemekle, balık tuzlamakla meşgul olduklarını fark ediyorum. Terden sırlıklam olmuş bir kadın demirhanede silah dövüyor, ağır paltosu bir sandalyenin üzerine serilmiş. Kürklere bürünmüş birkaç büyük çocuk tereyağı yayıklarını ya da küçük tahıl öğütücülerini çalıştırırken, daha küçük olanlar koşuşturup oynuyor.

Kar o kadar sert donmuş ki, köyün içinden geçen dolu yolda ilerlerken atların toynaklarının altında gıcırıyor. Ancak hava ne kadar soğuk olursa olsun, tüm köy dışarıda güneşin ve ışığın tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

İleride, topluluğun geri kalanı çoktan atlarından inmiş ve birkaç kişi onları selamlamak için yaklaşmıştır - çılgınca bir sevinç telaşı değil, bütün olarak geri döndüklerini kabul eden metanetli, memnun bir onay. Bu akınlar ve baskınlar burada olağandır ve kayıplar da olağan olmalıdır.

Bir kadın her ne iş yapıyorsa -deri ve iğnelerle ilgili bir şey- oradan kalkıp Savaş Lordu'nun atına yaklaşıyor. Çarpıcı bir kemik yapısına, sağlıkla kızarmış yanaklara ve başını taçlandıran kestane rengi örgülere sahip. Dolgun, geniş kalçalı ve sevimli.

Kaja onun yaklaşması üzerine hırlıyor ve Savaş Lordu alfa ses tonuyla "Sus," diye emrediyor. Beyaz kaplan geri çekiliyor, hâlâ hırlıyor.

"Bir gün kediniz beni sevmeyi öğrenecek," diyor kadın gülümseyerek.

Savaş Lordu cevap vermeden atından iner ve kadın öne çıkıp onun yanağına bir öpücük kondurur.

Dudaklarım birbirine yapıştı. O zaman evlenmeyi planladığı kadın bu.

Yardım almadan attan kayıyorum ve hemen tökezliyorum çünkü bacaklarım yolculuktan dolayı sertleşmiş. Kaja yanıma yanaşiyor ve destek için omzunu kullanıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, parmaklarımı fır fırının içine sokarak. Gürleyerek yaklaşıyor.

Gözlerimi kaldırdığımda Savaş Lordu ve kadının bizi izlediğini görüyorum. Gurur kalbime işliyor. Başımı dik tutarak ilerliyorum, elim hâlâ Kaja'nın boynunda.

"Ödülünüz bu mu?" diyor kadın. "Bölge liderinin kızı mı? Cheimhold'un üçüncü prensiyle nişanlı mı?" Kendi lehçesinde bir şeyler ekliyor ama sert tonunu anlamak için kelimeleri anlamama gerek yok.

Savaş Lordu'nun ağzı sert bir çizgi halinde, gözleri bir amaç, öfke ya da gururla parlıyor - hangisi olduğunu ayırt edemiyorum. Belki de üçü birden.

"Savaş lordlarından ikisi çoktan burada, üçüncüsü de bir saat içinde gelecek," diyor kadın, tekrar Ortak Dile dönerek. "Onları toplantı salonuna yerleştirdim, yiyecek ve içecek verdim. Onları sen mi çağırdın?" "Zeha gönderildi şahinler için Onlar, Evet." o cevaplar.

"Var mı onu kuşlar döndün mü?"

"Biri hariç hepsi aerie'ye geri döndü."

"Biri hâlâ dışarıda mı?" Savaş Lordu kaşlarını çatıyor. "Sence fırtına onu devirmiş midir?"

"Şahinler ne zaman ve nasıl sığınacaklarını bilirler," diye yanıtlıyor kadın. "Yakında döner. Belki de onun için başka bir işi vardır."

Kaşlarını daha da çatıyor ama sonra endişesini üzerinden atar gibi oluyor. "Diğer savaş lordlarını selamlayacağım. Tutsağı benim kulübeme götürün."

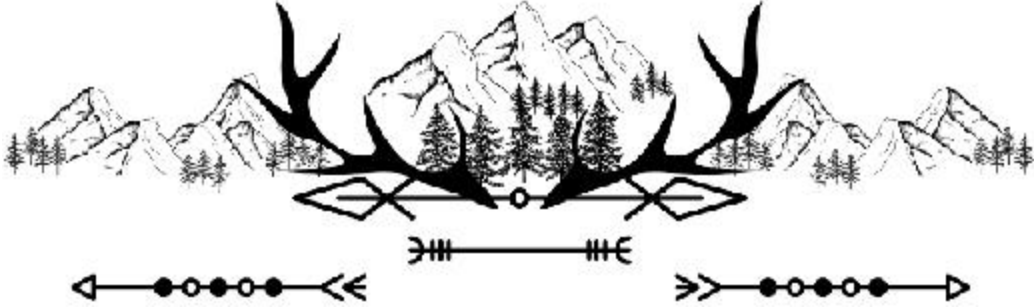
"Memnuniyetle."

Zeha'nın o haberci şahinleri gönderdiğini görmedim ama sanırım savaş lordlarına mesaj gönderirken aileme ve Prens Havi'e de bir mesaj gönderdi. Zeha ne kadar fide istedi? Savaş Lordu'nun kabul edeceği bir fiyat mı?

Uzun, alçak bir binaya doğru ilerlerken, pembe yanaklı kadın beni çağırıyor. "Gel çocuğum."

Ne kadar zayıf ve küçük görünürsem görüneyim, çocuk olmadığımı söylemek istiyorum. Ama kendimi tutuyorum ve ona doğru yürüyorum. Kaja başını eğmiş, sinsice yürüyor. Duruşu neredeyse savunmacı.

Savaş Lordu'nun atı için endişelenerek arkama bakıyorum ama köyün çocuklarından biri çoktan atı arkamızdan götürüyor. Buna sevindim. Zavallı yaratık sıcak bir barınağı, biraz yiyeceğı ve uzun bir dinlenmeyi hak ediyor. Savaş Lordu'nun kulübesine ulaştığımda ben de bu üç şeye sahip olmayı umuyorum.

Köyün içinde yürüyoruz, kütüklerden, sıvadan ve sazdan yapılmış düzenli evlerin yanından geçiyoruz. Birkaçının duvarları kırmızı kil tuğladan. Çoğu yer yer yamalı, rüzgarı dışarıda tutmak için çamur ve harçla kapatılmış. Savaş Lordu'nun kendisi kadar sağlam ve çekici bir yerleşim yeri. Ancak insanların hava koşullarından hırpalanmış yüzleri ve bana baktıklarında gözlerindeki nefret, zorluk ve acıya tanıklık ediyor. Burası hayatta kalmanın temellerine adanmış bir yer, soğuktan korunmak için gerekli olanın ötesinde çok az sanat, güzellik veya konfor ögesi var. Burada ot ve ilaç bulmak zor olmalı, tahıl ve taze ürünlerden bahsetmiyorum bile.

"Bir şifacı vardı," diyorum aniden bana rehberlik eden kadına. "İki kez geldi, bir kez benim için, bir kez de Savaş Lordu için. Burada mı yaşıyor?"

"Burada bir şifacımız var -Mer Azatha," diyor kadın. "Ama Aşağı Kanlısalt'ın sınırında, dağların yakınında yaşayan bir şifacı var. Orada büyük ağaçların dalları arasına inşa edilmiş bir kulübesi var. Güney topraklarından dönen akıncı gruplarına hizmet eder. İşinden de iyi para kazanıyor. Bu kadar kuzeye gelmiyor."

"Oh."

"Peki Savaş Lordu neden bir şifacıya ihtiyaç duydu?"

"*Jäkel*'le savaşıırken yaralandı," diye mırıldandım.

"*Jäkel*? Ama o her zaman kemikleri takar. Neden onlarla savaşıyordu?"

"Çünkü kaçtım ve saçımdaki kemikleri çıkardım." Saç örgümün içinde hâlâ sallanan kemik parçalarına dokunarak irkiliyorum.

Başını sallayan kadın, iltifat olmadığından emin olduğum bir şeyler mırıldanıyor.

Köyün sonunda, alçak bir yükselti üzerinde, diğerlerinden daha büyük ve daha sağlam bir kulübe durmaktadır. Diğer kulübelerin aksine, direkleri ve lentosu boyalı desenlerle süslüdür.

Savaş Lordu'nun atını taşıyan çocuk bizi takip ediyordu ama şimdi kenara çekilip aygırı yakındaki büyük bir ahıra götürüyor. Kaja da benden uzaklaşıyor, kulübenin dışına doğru ilerliyor ve arka tarafa yöneliyor. Onun sıcak kürkü olmadan, soğuk hava parmaklarımı ısıyor ve onları kollarımın altına sıkıştırıyorum.

Önümdeki kadın kulübenin çift kapısından birini iterek açıyor. "İçeri girin."

Onun yanından geçip altın rengi şömine ışığının ve zengin ahşap kirişlerin, sağlam sandalyelerin ve kalın minderlerin, örtülü battaniyelerin ve dokuma yer döşemelerinin olduğu büyük bir odaya giriyorum. Direkleri ve tavanı daha fazla şablonlu sanat eseri kaplıyor ve duvarlarda her türden silah ve aletin bulunduğu ahşap köşebentler var. Boyalı dolaplar ve ağır masalar, tabureler ve banklar var.

"Toplantı salonu çok soğuk olduğunda bazen köy toplantıları burada yapılır," diyor rehberim. "Gel." Kolumu dirseğimin hemen üstünden kavırıyor ve beni ön odaya doğru çekiyor. "Savaş Lordu'nun odası orada." Yakındaki bir kapıyı işaret ediyor. "Babası orada uyuyor." Gösterdiği ikinci kapı odanın tam karşısında.

"Babası mı?" Nedense Savaş Lordu'nun bir ailesi olduğunu hayal etmemiştim. Kendi kendine yetiyor gibi görünüyor. "Babası yaşıyor ve yine de köyün lideri mi?"

"Babası asla bir lider olmadı," diyor kadın acımasızca. "Ve Savaş Lordu'nun kişisel meseleleriyle ilgilenmene gerek yok. Sen bir tutsaksın, misafir değil. Bunu hatırlasan iyi edersin. Şimdi gel." Kolumu daha sert çekerek arka köşedeki bir kapıyı açıyor ve beni içeri itiyor.

Tökezleyerek girdiğim oda karanlık ve soğuk, öndeki büyük odanın ısısı neredeyse hiç dokunmamış. Tahta sandıklar ve bez çuvallarla tıka basa dolu. Kılıçlar, kürekler ve dirgenler duvarlara yaslanmış. Ortada bir direk var ve ondan bir çift kelepçe sarkıyor. Yerde bir çift kelepçe daha var.

"Eski savaş lordu mahkumları burada tutuyordu. Zeha da kendi kulübesine taşınmadan önce bu odayı kullanıyordu. Şimdi çoğunlukla depo olarak kullanılıyor." Kadın beni direğe doğru itiyor ve ellerimi başımın üzerine kaldırıyor.

Onunla mücadele edemeyecek kadar ürkmüştüm - zaten edemezdim de - her hareketinden güç akıyordu. Benden daha uzun ve daha güçlü.

Şangırdayan bir tıkırtıyla kelepçeler bileklerimin etrafında kapandı. Direğe zincirlenmişim, ellerim başımın üzerindeydi.

"Savaş Lordu'nun beni kulübesine götüreceğini söylerken bunu kastettiğini sanmıyorum," diye duraksıyorum.

"Yolculuğunuz sırasında sizi mı?" Gözleri benimkileri delip geçiyor.

"O yaptı, ama-" Ama aynı zamanda benimle çıplak kıvrıldı ve bana dokundu.

"Acaba ayak bileklerini de zincirlesem mi?" Başını yana eğip beni inceliyor. Sonra sırtıyor, görünüşe göre fazladan çaba harcamaya değmeyeceğime karar vermiş.

Başka bir şey söylemeden beni orada bıraktı. Yemek yok, ateş yok, dinlenme yok, yıkanma ya da kıyafetlerimi değiştirme şansım yok. En azından köye varmadan kısa bir süre önce rahatlamıştım.

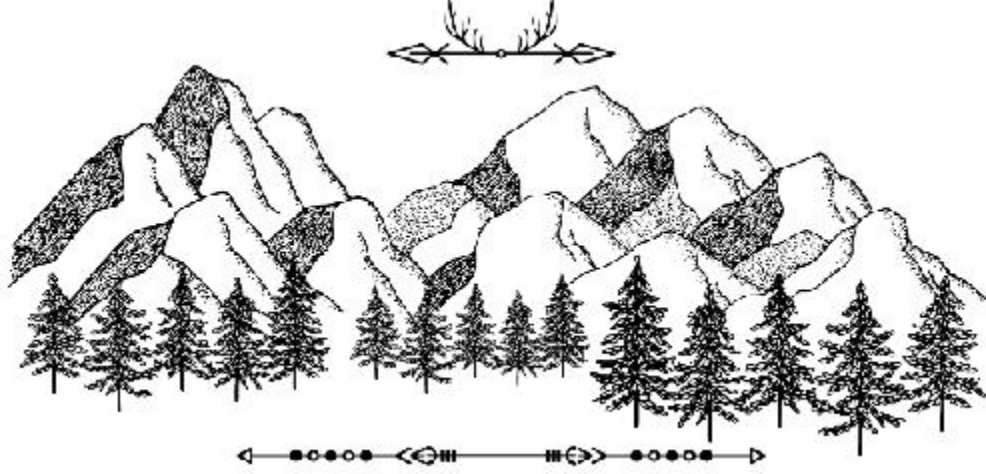
Ellerim başımın üzerinde bir direğe dayanmak yeni bir işkence türü. Kelepçeler kaymak için çok sıkı ve zincir o kadar kısa ki tüm gövdem gergin bir şekilde çekiliyor.

Orada karanlıkta ne kadar durduğumdan emin değilim. Tek ışık kaynağım ön odadaki şöminenin parıltısı ve pencere panjurlarının çatlaklarından sızan güneş kırıntıları. Ama bir süre sonra ateş sönüyor ve güneş ışığı kayboluyor.

İçimden haykırmak geliyor ama bu köyde kim yardımına koşar ki? Kadının dediği gibi ben bir tutsağım, bu insanların nefret ettiği bir ulusun kızıyım. En azından başımın üzerinde bir çatı var ve ön odadan açık kapıdan biraz sıcaklık akıyor.

Ama kollarım yoruldu ve tüm vücudum dik durmak yerine uzanmak ağrıyor.

Sonunda kulübenin kapısı gıcırdayarak açılır ve bir çift çizme ahşap zemine vurur. Bir duraklama ve ağır bir iç çekiş. Sonra başka adımlar ve derinden gelen bir ses usulca seslenir: "Fare? Nerede saklanıyorsun?"

Savaş Lordu beni çağırdığında vücudumu bir ürperti kaplıyor. "Buradayım," diye cevap veriyorum. Sesim kısık, boğazım kurumuş.

Ağır adımlarla kapıya yaklaştı ve loş ateş ışığında devasa bir siluet olarak belirdi. "Fare? Neden buradasın?"

"Arkadaşın buranın bir savaş esiri için uygun bir yer olduğuna karar verdi," diye karşılık veriyorum.

Hemen yardımına koşup zincirlerimi çözmüyor. Bunun yerine ön odaya geri dönüyor, ateşi harlıyor ve maşa kullanarak yanan kütüklerden birini büyük şömineden benim durduğum depodaki küçük şömineye getiriyor. Telaşlanmadan ikinci ateşle ilgileniyor, alevlenene kadar onu çırayla besliyor ve tüm kederli mutsuzluğum içinde beni aydınlatıyor.

Sonra önüme geçiyor, sarı saçlarını parmaklarıyla okşuyor. "O haklı. Burası bir tutsak için uygun bir yer."

"Ama çok yorgunum," diye sızlanıyorum. "Lütfen, bırak . Daha önce yaptığın gibi ayak bileğimi zincirleyebilirsin."

"Bunu tercih ederim." Gözlerinde bir kıvılcım var, başka birinde olsa fesatlık diyebileceğim bir şey. Ama Savaş Lordu yaramazlık yapmaz. "Ödülümün benim için sergilendiğini görmek hoşuma gidiyor." Gözleri kasıtlı olarak aşağıya, pozisyonum sayesinde normalden daha fazla dışarı çıkmış olan göğüslerime kayıyor.

"Seni iğrenç barbar," diye tıslıyorum.

"Barbar mı?" Bir kaşını kaldırıyor. "Sert bir kelime, fare."

"Senin durumuna uygun."

Yaklaşıyor, elini uzatıp pelerini çözüyor. Üzerimdeki atkı ve kürklerle birlikte onu da çıkarıyor. Gömleğimin yırtık yakası sarkıyor, göğüslerimin üst kısmını ve buz wyrn'in dişlerinin çiziklerini ortaya çıkarıyor.

Savaş Lordu parmak ucuyla ısırık izinin çevresini çiziyor, sonra işaret parmağını deri korsemnin üst kenarına, tam göğüslerimin arasına sokuyor. "Diğer savaş lordlarından bazılarıyla görüştüm. İçlerinden ikisi seni öldürmem ve kafanı halkına ve müstakbel kocana bir mesaj olarak geri göndermem gerektiğine inanıyor."

Korsenin kenarına çarpan göğüslerimin kabarıklığının bilincinde, bir nefes çekiyorum. Savaş Lordu göğsümün hareketini izliyor ve dili dudaklarında geziniyor.

Sonra dişlerini sıkıyor ve parmağını korseden çıkarıyor. Bıçaklarından birini kavrayıp çıkarıyor ve ileri geri çevirerek bıçağın ateş ışığını yakalamasını sağlıyor. Güzel bir silah, üzerinde halkının dilinin rünleri var.

"Beni öldürecek misin?" Fısıldıyorum.

"Seni buraya kadar canlı getirirken yaşadığım onca sıkıntıdan sonra mı?" Bıçağın ucunu sağ kulağımın altına ve çenemin hemen altına, derimi hiç kırmadan yavaşça, sıyrarak bir çizgi çekiyor. "Zamanımı boşa harcamak konusunda ne hissettiğimi biliyorsun, fare."

Titriyorum, ama vücudumu saran yavaş bir sıcaklık da var. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, göğsümün tekrar şişmesi için daha derin bir nefes çekiyorum. Savaş Lordu aşağı baktığında gülümsüyorum. Her nedense, kıvrımlarım sınırlı olsa da, onlara bakmaktan kendini alamıyor.

"Bu küçük boynunu kesmek için fazla bir şey gerekmez." Bıçak boğazımın eğiminde geziniyor. Savaş Lordu gözlerimle buluştuğunda, ona yavaşça göz kırpıyorum ve dilimle dudaklarımı nemlendiriyorum.

"Ben gidersem hayatın daha kolay olur," diye fısıldıyorum.

"Sen gidince," diye nefes alıyor ve kaşları birbirine çarpıyor, gürleyen, acı dolu bir kaş çatma. "*Faen*."

"*Faen*," diye yankılanıyorum sessizce.

Bıçağı kınına geri sokuyor ve elini boğazımda gezdiriyor, nasırları tenimin yumuşaklığını sıyrıyor. Vücudu daha da yaklaşıyor, et ve kemikten oluşan devasa bir duvar gibi üzerimde yükseliyor. Hafifçe eğilip kalçalarını benimkilere bastırıyor ve ben de hafif bir iniltiyle karşılık verip ona doğru eğiliyorum.

Eli boynumdan vücuduma, oradan da popoma doğru ilerliyor ve bir avuç etimi kavrayıp sıkarken yeşil gözlerini benimkilere kilitliyor.

"Bana bir daha dokunmayacağını söylemiştin," diye fısıldıyorum.

Bir iniltiyle kendini bana yaslıyor, çenesi başımın üstünde, bir yumruğu kelepçeli ellerimin yanındaki direğe dayanıyor. Diğer eli hâlâ kıcımlı kavırıyor ve beni ona doğru daha sıkı itiyor.

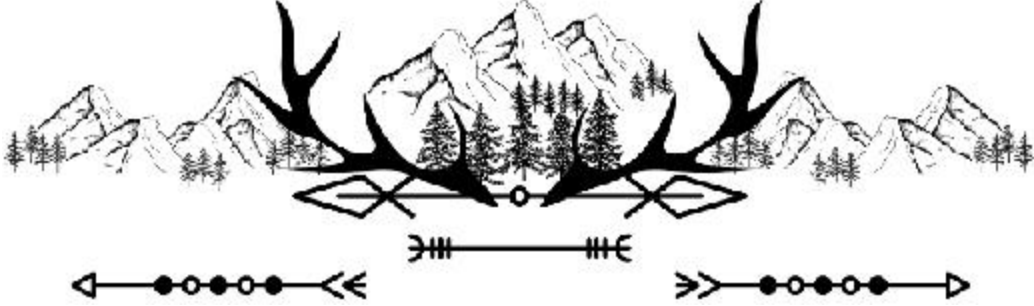
"Bunu durdurmak zorundayım," diyor kısık sesle. "Bunu nasıl ? Seni öldürmek buna son verir mi? Kendimi senin içine gömmek beni özgürleştirir mi?"

Kalbimdeki dehşet ve heyecan sarmalında zorlukla nefes alabiliyorum. "Sadece bekle," diye mırıldanıyorum. "Eğer , belki fide işe yarar ve ben de eve gidebilirim."

Bağlı bileklerimi hırlayarak kavırıyor, kalçalarını benimkilere daha sert bastırıyor. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Eğer seni eve gönderirsem, o Prens seninle evlenir ve seninle yatar. O küçücük aletini içine sokacak ve ben buna katlanmayacağım, katlanamam. Sen," dedi ve kıcımlı bırakıp çenemi kavradı, "Sen bana aitsin."

Mutlak bir coşku nabızı ruhumda alevleniyor. Dudaklarım şişmiş ve sıcak hissediyorum ve onlara dokunmadı bile. İddiası zihnimde yankılanıyor: *Sen bana aitsin.*

"Peki ya halkınız ve planınız?" Diyorum. "Fidye-" Ağzı benimkinin üzerine iniyor, acımasızca ele geçiriyor. Dudakları sert, sıcak ve her şeyi tüketen, beni yakıp kavuruyor, çağırıyor ve baştan çıkarıyor. Öpücük aynı anda hem bir talep hem de bir yalvarış. Zincirlere karşı sarsılıyorum, ona dokunmak için çaresizim, ama o sadece kırık bir zevk uğultusu çıkarıyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Gözlerim kapalı, dünyayı görmüyor, onu her şeyimle öpüyorum.

Dilim dudaklarını arıyor ve ağzını ayırdığında nazikçe içine kayıyor, dilinin üzerinde geziniyor, onunla dans ediyorum.

Öpüşmeye ara veriyoruz, böylece nefes alabiliyoruz ve sonra geri dönüyor, başımı büyük ellerinin arasında tutuyor, dudaklarını benimkilere doğru eğiyor, bana ağzının sıcak tatlılığına tam erişim sağlıyor. Akkor halindeki bir arzunun bulanıklığına, telaşlı bir hazzın puslu parıltısına gömülüyoruz.

Ama gerçekten bitkinim, açım ve susuzum ve ben bayıldıkça pus kararmaya başlıyor. Bedenim direğe doğru yığılıyor, zayıf ve isteksiz.

"Fare?" Savaş Lordu endişeyle yüzümü inceliyor. Öpücüklerimden dolayı ağzı kızarmış.

"Biraz su alabilir miyim?" Ona zayıfça gülümsedim.

"Tanrım, ben bir ," diye haykırıyor. Bir saniye sonra kelepçeleri çözüyor, beni serbest bırakıyor, yere düşerken beni kucaklıyor.

Beni büyük odaya taşıyor ve arkası kavisli bir bankın üzerine yatırıyor. İnce yastıklar ve kürklerle minderlenmişti.

Birkaç dakika sonra elinde tahta bir bardak su ve üzerine reçel sürülmüş bir parça yassı, kaba ekmekle geri dönüyor. Ben yiyip içerken, o bir tutku ve kararsızlık fırtınası içinde odada dolaşıyor.

"Diğer savaş lordlarına bekleyeceğimi söyledim," diyor. "Bir hafta bekledikten sonra, eğer halkından bir mesaj alamazsak, öldüreğim ya da evleneğim. Yani benimle evlenmektense ölmeyi tercih edersen, bunu ayarlayabilirim."

"Karı olarak benden ne bekliyorsun?" diye sordum.

Küfrediyor ve parmaklarını sinirli bir şekilde sallayarak saç örgülerini çözmeye başlıyor. Bitirip dalgalı kütleyi bir kenara süpürdüğünde, bir örgüyü sağlam bıraktığını fark ediyorum, kafatasının dibinde, saçının geri kalanının altında küçük bir örgü. O örgünün içine örülmüş kemikler, benim örgülerimdeki küçük hayvan kemiklerinden farklı görünüyor.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum," diyor. "Varisimi doğurmak seni muhtemelen öldürür. İçine sığabileceğimden bile emin değilim."

Yüzüm ısınıyor ve , "Deneyene kadar bilemezsin."

Adımları aniden duruyor ve iki elini duvara dayıyor. Artık kolsuz bir tunik giyiyor, ağır dış katmanlarından kurtulmuş, bu yüzden kaslı kollarının şişkin kıvrımlarını engelsiz bir şekilde hayranlıkla izleme şansım var.

"Banyo yapmalısın," diyor alçak sesle. ". "Senin de banyoya ihtiyacın var," diye karşılık veriyorum. "Leş gibi kokuyorsun."

Savaş Lordu döner, gözlerinde manik bir parıltı vardır. "Evet. Bir banyo. Hazırlayacağım

o."

Yemeği getirdiği arka odaya doğru fırladı. I

Botlarımı çıkarıp bankta dinleniyorum, ateş ışığının oyununu izliyorum ve suyumun kalanını yudumluyorum.

Bir kapı gıcırdayarak açılır -Savaş Lordu'nun babasının odasına açılan kapı- ve uzun boylu, zayıf bir şekil omuzlarına bir battaniye sararak dışarı çıkar. Sırıksaçları kafa derisinden ve çenesinden dağılıyor. Soluk yeşil gözlerinde vahşi bir açlık, perili bir bakış var.

"Kimsin sen?" diye homurdanıyor.

"Savaş Lordu'nun tutsağı," diye cevap veriyorum.

Adam bana bakıyor, battaniyesini kendine doğru çekiyor. "Bu dünya için fazla kırılğan görünüyorsun. En iyi ve en güzel şeyler gibi çok kırılğan." Düzensiz bir şekilde öksürüyor. "Sana karşı nazik mi?"

"O yeterince nazik."

Adam başını sallar. "İnsanlarımız nezaketten anlamaz. Buna zayıflık diyorlar. Onu izleyin ve ne zaman nazik dürtülerini reddedip şiddete dönmeye karar verdiğini göreceksiniz. Burada hayatta kalmak için şiddet gerekir. Şiddet ve delilik." Dudaklarından bir kıkırdama dökülür ve arka odaya doğru topallayarak ilerler.

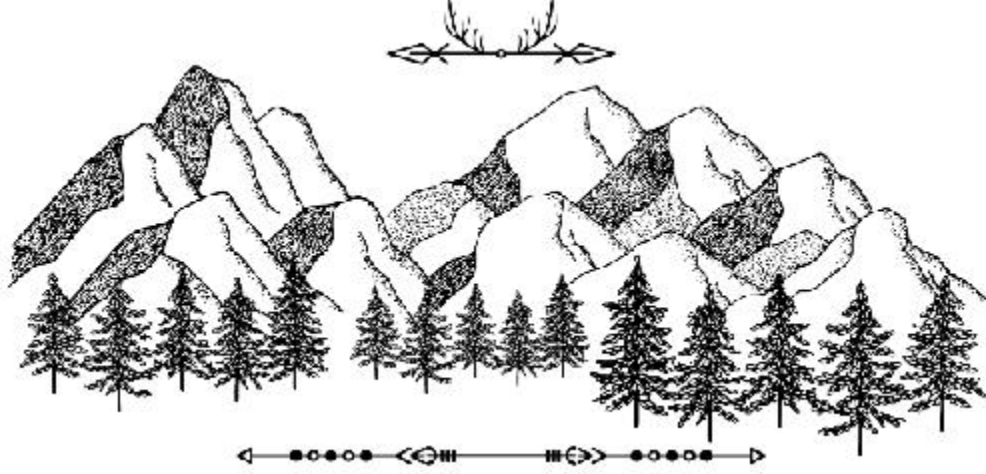
Kapı aralığından cılız adamla Savaş Lordu arasında kendi lehçelerinde alçak sesle konuşulan boğuk bir sohbete kulak misafiri oluyorum. Savaş Lordu'nun sesi sert ve sinirli. Babasının tonu ise mülayim ve kayıtsız.

Birkaç dakika sonra babası elinde tahta bir kâse ve bir şişeyle ön odadan sürünerek geri geliyor. "Benim rızkım ve benim zehrim," diyor çürümüş sarı dişleriyle bana sırıtarak. "Sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Savaş Lordu'nun babası hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Durumunun ardında bir hikaye var ve bunun Savaş Lordu'nun kendisinden talepleriyle, böylesine tek bir tutkuyla peşinden koştuğu hedefleriyle yakından bağlantılı olduğunu hissediyorum. Ailesinin zayıflığına, kardeşinin ve muhtemelen annesinin ölümüne ve babasının şu anki üzücü durumuna tepki veriyor. Savaş Lordu güçlü ve kudretli olmaya kararlı; klanı için bir lider ve değişim yaratıcısı.

Bana olan ilgisi planladığı şeyin önünde duruyor. İnandığı ve yapmak istediği her şeye ters düşüyor. Bu da beni öldürmeyeceğine güvenemeyeceğim anlamına geliyor. Beni bırakma fikrinden nefret ediyor gibi görünüyor, ama suçluluk ve öfke hissetmeden beni istemesine izin vermiyor.

Ya beni öldürmenin başkasının bana sahip olmasından daha iyi olduğuna karar verirse?

Bankta oturmuş, tırnağımın kenarını çiğniyor ve endişeyle kendimi nasıl savunabileceğimi düşünüyordum ki Savaş Lordu ön odaya yeniden girdi. Adımlarını hızlandırıyor ve tek kelime etmeden beni alıp arka odaya götürüyor.

Pırıl pırıl ahşap paneller ve büyük bir taş levhadan yapılmış pürüzsüz bir ocak ile özenle döşenmiş bir mutfak. Odanın ortasında, taş döşemelerin üzerinde devasa bir ahşap küvet duruyor. İçindeki sudan kutsanmış sıcak bir buhar çıkıyor.

"Sıcak su mu?" Savaş Lordu beni yere bırakırken nefes nefese kaldım. "Ama bu kadar çabuk ısıtmış olamazsın."

"Yakınlarda bir kaplıca var," diyor. "Dağlardan birinin eteğinde. Yıllar önce eski bir savaş lordu Güneyli esirleri kendisine hizmet etmeleri için köle olarak aldı ve onlara kaynaktan bu kulübeye bakır borular döşetti. Köle kullanımını kaldırdık ama su sistemi hâlâ duruyor. Bakın, burada." Küvetin kenarından sarkan ince bir boruyu işaret ediyor. Bir kola bastığında, içinden çıkan ince sıcak su akışı bir damlaya kadar azalıyor, sonra tamamen kesiliyor.

"Oh," diye nefes alıyorum. Birdenbire tenimin her zerresi ve etimin her parçası o buharlı suyun içinde olmak için can atıyor.

"Soyun," diyor Savaş Lordu.

İrkilerek gözlerimi kaldırdım ve onun yakıcı bakışlarıyla karşılaştım. Neden olduğundan emin olmasam da mahremiyet bekliyordum.

Bölge liderinin sevgili küçük kızı. Savaş Lordu'nun avucunda çaresiz, korkak bir kız çocuğuyum.

"Gidecek misin?" Küçük bir sesle soruyorum.

"Hayır, fare." Küvetin çevresinden dolaşıp karşı tarafa geçiyor ve silah kemerini ve tuniğini çıkarıp kaslı gövdesinin ihtişamını ortaya çıkarıyor. Kirli ve kanlı, her yeri lekeli ve çizik içinde. Yine de dişlerimin sıkılmasına ve uzuvlarımın gevşemesine neden olacak şekilde güzel.

Kollarını kavuşturuyor, kaşlarını çatıyor. "Seninle birlikte yıkanacağım. Şimdi elbiselerini çıkar, yoksa ben çıkarırım."

Duruşunu taklit ediyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Gel ve beni soy o zaman."

Yüzünü buruşturarak küvetin etrafında dönüyor ve bana doğru hamle yapıyor, korsemi iki büyük eliyle kavriyor ve yırtarak açıyor, bağcıklar patlıyor ve . Nefesim kesiliyor ama korkmuyorum, gerçekten korkmuyorum.

Gömleğimin eteklerini tutuyor ve başımın üzerinden çekip çıkarmasına izin veriyorum. Sonra pantolonumu ayak bileklerime kadar indiriyor, nasırlı başparmakları bacaklarımda geziniyor. Bu sırada önümde eğilmek zorunda kalıyor ve ben de pantolondan çıkarken destek olması için bir elimi onun altın başının üzerine koyuyorum.

Göğsü kabararak ayağa kalktı ve vücudumu inceledi. Ondan çok daha iyi durumda değilim; kirli, çizik ve çürükler içindeyim. Muhtemelen berbat kokuyorum. Ama bana sanki hayatında gördüğü en mükemmel şeymişim gibi bakıyor.

"Küvete gir, fare," diyor kısık sesle.

Tereddüt ediyorum, onu ne kadar zorlamam gerektiğini merak ediyorum. Neden bunu kendine yapıyor, zaten benim için hissettiği arzuya daha fazla ayartma ekliyor?

O tereddüt saniyesinde sabrını kaybediyor, beni kaldırıyor ve çıplak ve tekmeleyerek havaya kaldırıyor. Bir an nefessiz kaldım ve sonra beni sıcak suyun içine fırlattı.

Nefes nefese küvete yuvarlanıyorum ve hemen suya dalıyorum.

Muhteşem sıcaklık. İmkansız bir mutluluk. Bir anda rahatlıyorum, uzuvlarımın süzülmesine izin veriyorum. Küvet sadece benim için yeterince uzun ve başka kimseye yer açmak istemiyorum.

Ama başka seçeneğim yok, çünkü Savaş Lordu'nun vücudu yanıma sıcıyor. Başımı arkaya eğerek doğruluyorum, böylece ıslak saçlarımdan gevşek telleri gözlerimi kapatmıyor. Örgülerimin etrafındaki ipleri çekiştiriyorum,

Her birini gevşetiyorum ama etrafta daha fazla iblis-yaratık olması ihtimaline karşı birkaç kemiği yerinde bağlı bırakıyorum.

Savaş Lordu yakındaki bir kovayı kapıyor ve sıvıyı üzerine dökmeden önce küvete daldırıyor. Sıcak suyun hücumuyla zevkle nefes veriyor, gözleri yavaşça kırpışıyor, kirpiklerinin koyu altın renginde su boncuklanıyor.

Sessizce yıkanırken ateşin ışığı ikimizi de aydınlatıyor. Savaş Lordu bana bir kalıp koyu kahverengi sabun uzatıyor ve ben de sabunu ona geri vermeden önce kafa derimden ayak parmaklarıma kadar sabunla köpürtüyorum. Köpükler çiziklerimi biraz acıtıyor ama temiz olmak o kadar mutluluk verici ki aldırıyorum.

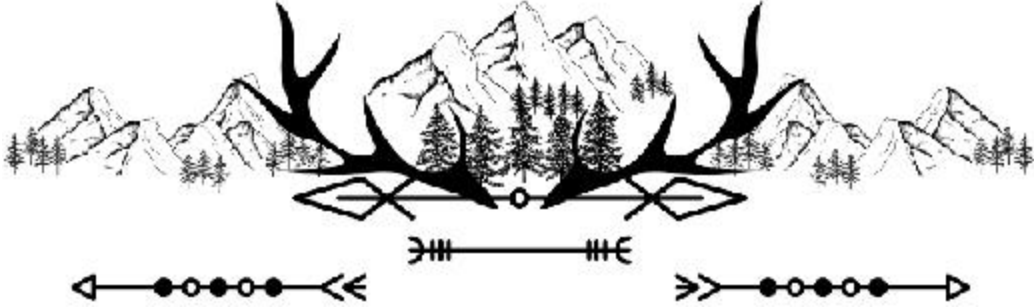
Parıldayan kehribar ışığında vücutlarımızı parlayana kadar duruluyoruz. Sonra karşılıklı oturup dirseklerimizi ahşap küvetin kenarlarına geçirerek sıvı konforunun tadını çıkarıyoruz.

Küçük göğüslerimin uçları suyun dalgalanan yüzeyinden görünüyor ve Savaş Lordu'nun geniş göğsünün büyük kısmı açıkta, ıslak saç bukleleri göğüslerinin üzerinde parlıyor. Elmacık kemikleri boyunca kırmızı bir parıltı yükselirken beni izliyor.

Kararsızca bir ayağımı suyun altına kaydırıp ona doğru ilerliyorum. Ayak parmaklarım bacaklarının arasından yukarı doğru yükselen sert, kalın boyu dürtüyor.

Sert bir nefes alıyor ama kıpırdamıyor. Ayağımı uzunluğuna sürterek karnına doğru itmeme izin veriyor.

Sadece bir saniyeliğine, sonra mırıldanarak küvetten dışarı fırlıyor ve yakındaki bir sandalyenin üzerinde duran iki kalın battaniyeden birini kapıyor. Arka kapıya doğru ilerliyor - "Bekle" dediğimde kapıyı gecenin soğuk lacivertine doğru yarıya kadar açmıştı.

Savaş Lordu durur, parmakları kapının kenarında sertçe kavis çizer.
"Ne?"

"Bunu hep yapıyorsun. Soğukta kendini tatmin etmek için dışarı çıkıyorsun. Neden?"

"Bedenini almayacağım," diye mırıldanıyor.

"Ama senin bana dokunduğun gibi benim de sana dokunmama izin verebilirsin." "Hayır."

"Çünkü beni zayıf ve iğrenç buluyorsun, hayranlığına ya da zevkine değmez." Sesim titriyor.

"Hayır, tanrılar aşkına! *Faen*, sadece benimle konuşarak bile beni zorluyorsun. Hareket ederek, *var olarak*."

Bu sözlerin heyecanı ile neredeyse inleyecektim. "O zaman sana dokunmama izin ver."

"Hayır." Kapıyı aralayıp dışarı çıkıyor.

"Donacaksın," diye itiraz ediyorum. "Eğer sana dokunmama izin vermeyeceksen, en azından burada, sıcakta... izleyebileceğim bir yerde kendini bırak." Kalbim bu sözlerin hınzır cesaretiyle titriyor ve Savaş Lordu'nun omuzları geriliyor.

Çok yavaşça kapıyı kapatıyor.

Battaniyeye yarı sarınmış halde bana doğru dönüyor. "Küvette ayağa kalk," diyor sessizce.

Ayağa kalkıyorum, sıvı vücudumdan ışıltılı dereler halinde akıyor. Ben ayaktaiken banyo suyu bacaklarımın bir kısmına kadar geliyor, geri kalan kısmım ise ona açık. Islak çoğu arkama düşüyor, kıcımı sıyrıyor, ama bir tanesi

Sarı kilit göğsüme ve karnıma yapışmış, kaygan kıvrılmış ucu kalça kemiğime doğru uzanıyor.

"Bacaklarını biraz aç," diye emrediyor.

İtaat ettiğimde battaniyeyi bırakıp dik ve görkemli bir şekilde öne doğru yürüyor. Karşımda, küvetin kenarında duruyor ve kalın parmaklarını kendi etrafında kıvrıyor. Aleti o kadar uzun, sıcak ve ipeksi görünüyor ki ona yaklaşıp dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. Parmaklarım hassas merkezime doğru sürünüyor, kendimle ilgilenmek için can atıyorum ama Savaş Lordu beni kaba bir şekilde "Hayır" diyerek durduruyor.

Nefes alarak ellerimi sıkıyorum ve titreyerek ayakta duruyorum, o da beni seyrederken kendini okşuyor. Önce yavaş hareketler, sonra o inerken ve karnı sertleşirken daha hızlı, görkemli vücudunun her kası kasılıyor, büyük omuzları bükülüyor.

"Tanrılar, Ixiana," diye inliyor ve sonra salgısı suyun üzerinde püskürüyor, inci gibi damlalar halinde yüzeye düşüyor. Birkaç damla karnıma çarpıyor ve orada boncuklanıyor. Sersemlemiş bir halde onları parmağımınla toplayıp dilime değdiriyorum ve onun tuzlu erkek özünü tadıyorum. Nefes nefese kalıyor, gözleri şaşkın bir huşu ile bana kilitleniyor.

Benim adımı söyledi. Boşalmasını izlemek ne kadar harikaysa, o kelime de her şeyin en güzel kısmıydı.

Orada duruyoruz, buharı soluyoruz, karşılıklı arzumuzu içimize çekiyoruz. Ve sonra, aynı anda, hareket ediyoruz.

Küvetten çıkıyorum ve bana kurulanmam için bir battaniye ve giymem için sade bir tunik veriyor. Küvetin dibindeki bir borunun mantarını çekiştiriyor ve su, bana duyduğu şehvetin kanıtlarıyla birlikte akıp gidiyor.

Eğrilmiş kumaştan yumuşak bir tunik giydiğimde, saçlarımı sıkıyorum ve kemikleri sabitleyen düğümleri sıkarak uzun bir örgü haline getirmeye başlıyorum. Savaş Lordu arkamdan yaklaşıp görevi devralıyor ve hızlı parmaklarıyla örgüyü ustalıkla örüyor.

İşini bitirdiğinde ona "Otur," dedim. "Adil olan adildir. Sen benimkini ördün, ben de seninkini öreyim."

Kaşlarını çatıyor ve ben de babasının Savaş Lordu'nun kıbarlığının her zaman şiddete dönüştüğüne dair söylediklerini hatırlayarak tereddüt ediyorum. Ama sonra bağdaş kurarak ocağın üzerine çöküyor ve saçlarıyla çalışmama izin veriyor.

"Senin ya da Jili kadar iyi değilim,"

diyorum ona. Omuz silkiyor.

"Jili yolculukta neden bizimle birlikteydi?" diye sordum. "Herkes için zor bir yolculuktu ve o hâlâ bir çocuk."

"Jili'nin babası güneydeki bir baskında öldürüldü. Annesi onu çok geride bırakırsa, Jili çılgına döner, neredeyse delirir, annesinin geri dönmeyeceğinden korkar. Birlikte at sürdüklerinde çok daha iyi oluyor. Baskınlar sırasında kampımızda kalıyor, bu onun için hala zor ama bu sayede annesinin hayatta olup olmadığını öğrenmek için günlerce beklemek zorunda kalmıyor. İyi ya da kötü haberleri saatler içinde alıyor."

Saçının bölümlerini geçerken parmak ucum ensesindeki küçük örgüye takılıyor. "Bunu hep içeride mi tutarsın?"

"Dokunma ona," diye .

"O örgüdeki kemikler farklı."

"Onlar annemin ve kardeşimin parmak kemikleri. Böylece beni koruyabilirler."

Dehşete kapıldım, sertçe yutkundum. "Ne kadar güzel. Bana annenin öldüğünü söylememiştin."

"Kardeşimin ölümünden sonra kendi boğazını kesti." "Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm."

"Artık utancımı biliyorsun. Soyumun zayıflığını-kardeşimin, annemin ve babamın." Sert bir kahkaha atıyor. "Zeha ve ben tek güçlü olanlarız. İşte bu yüzden asla boyun eğmemeli ya da yumuşamamalıyım. Bu yüzden sağlam ve güvenilir biriyle çiftleşmeliyim; burada hayatta kalabilecek ve sağlam çocuklar üretebilecek sağlık ve cesarete sahip biriyle. İşte bu yüzden klanımdan daha sıcak bir iklime, farklı yiyeceklere ve daha iyi bakıma ihtiyacı olanlar için güney topraklarını güvence altına almalıyım."

Ellerimi saçlarından çekip ayağa kalkıyor. "Seninle evlenmek, seninle bağ kurmak, istediğim aileyi kurma şansımı mahveder. Ama başkaları için hayatta kalma şansı sağlayabilir."

Uysalca başımı sallıyorum. Kırılğanlığım hakkında söyledikleri, inkâr edemeyeceğim acı bir gerçek. Banyodaki cesaret anım da onun zevki gibi uçup gitti ve ben yine zavallı, çaresiz halime döndüm.

"Bu gece beni zincirleyecek misin?" Sessizce sordum.

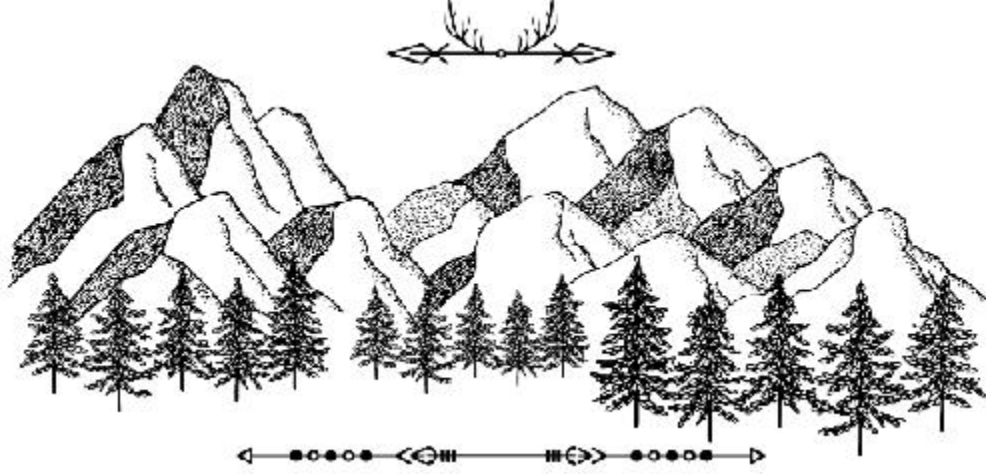
"Hayır."

"O zaman nerede uyuyayım? Bankta mı?"

"Benim yatağında uyuyacaksın. Ama bana dokunursan parmaklarını keserim."

Ses tonundaki vahşetten irkildim. Yüz hatları hemen pişmanlıkla yumuşadı.

"Bunu yapmayacağım," diye itiraf ediyor. "Ama bana dokunma."

Yumuşak sarı bir parıltı yüzüme vurarak beni uyandırıyor.

Battaniyelerin altına gömülmüş, Savaş Lordu'nun kollarına sokulmuş, son derece sıcak bir haldeyim...

Bekle, Savaş Lordu'nun kolları mı?

Bana ona dokunmamamı söyledi. Ama anlaşılan kendisi için aynı kuralı koymamış, çünkü üzerime atladı.

Zemin hafifçe gıcırıyor ve oturabilmek için onun büyük, ağır kolunu itiyorum. Kaja sinsice odaya girdi, beyaz kürkü panjurların arasındaki ışıık aralığında parlıyordu.

Savaş Lordu'nun odası daha ziyade kulübenin ön salonuna benziyor, sadece çok daha küçük. Masif ahşap bir karyola ile döşenmiş, direklerine rünler ve basit desenler işlenmiş. Tavanda kaba bir kadın resmi var, bacaklarını açmış, bir adam bacaklarının arasından itiyor. Çiftin etrafında göğüslere benzeyen dağlardan ve oldukça fallik görünen oluşan bir çelenk var.

Savaş Lordu, "Doğurganlığı artırmak için tasarlandı," diye gürlüyor ve ben irkilerek sıçıyorum. "Tanrılar!" Nefes nefese kaldım. "Uyanmadan önce bir kişiyi uyar."

O zaman gülüyor, zengin bir erkeksi mizah dalgası. Ona sırtıyorum. "Gülüşüne bayılıyorum."

Yatakta yan yana, birbirimize gülümsüyoruz, aramızdaki hava sessiz bir özlemle pembeleşiyor. Bakışları ağzıma yerleşiyor ve dudakları yaklaştıkça, güneş ışığının vurduğu o büyülü yerde onunla buluşmak için eğiliyorum

Tozun elmas parçacıkları gibi uçtuğu ve her şeyin altın rengi ve mümkün olduğu odaya...

Ve sonra yatak odasının kapısından biri boğazını temizliyor.

Zeha. Ve hiç memnun görünmüyor. Arkasında duran kestane saçlı kadın da öyle.

"Bana onunla yatmadığını söyle," diyor Zeha sertçe. "Eğer yaptıysan, mahvolduk demektir."

"O yapmadı," diyorum ve o da aynı anda "Ben yapmadım," diye hırlıyor.

"Güzel. Halkından bir mesaj daha aldım." Zeha elinde bir kağıt parçası. "Bu sefer haberler iyi."

"Başka bir mesaj mı?" Savaş Lordu yorganı geriye atıyor ve ben sıcak kaçıp soğuk içeri girip bacaklarımı yıkarken inliyorum.

Göğsü çıplak, üzerinde sadece pantolon var ve büyük bir üzüntüyle bol bir gömleği çekiştiriyor. Vücudunu ifade edebileceğimden çok daha fazla seviyorum - ona bakmaktan asla yorulacağımı sanmıyorum. Keşke özgürce dokunmama izin verse.

Ama mesaj eve dönebileceğim anlamına geliyor, belki bugün bile. Tehlikeli topraklardan, Kanlısalt'tan ve dağlardan geçerek bir başka üzücü yolculuk anlamına geliyor. Bu, ailemin kalesine dönüp Prens Havil'le evlenene kadar koruma altında kalacağım ve sonrasında hayatımın geri kalanında ailesinin Cheimhold'daki şatosunda güvende ve koruma altında, şımartılmış ve gönlümce bakılmış olarak yaşayacağım anlamına geliyor.

Ancak dünyanın ne kadar büyük olduğunu ve içinde ne kadar çok insanın acı çektiğini bildiğim için kalbim tatmin olmayacak, olamaz da.

Savaş Lordu Zeha'nın yanına giderek notu ondan alıyor ama kestane saçlı kadın ilerleyerek kolundan yakalıyor. "O neden burada? Onu depoda zincirlediğim halde yatağında mı buldum? Bu ne anlama geliyor, Cronan? Sen ve ben bir anlaşma yapmıştık."

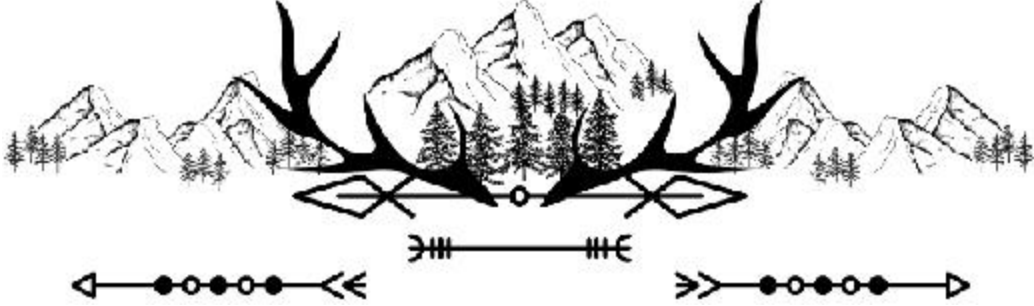
"Bir anlaşma, yemin değil Olsa," diyor.

"O sana ne yaptı?" Olsa bir avucunu onun yanağına koyarak yüzünü inceliyor. "Bu cılız küçük fahişeyi *önemsiyor* musun?"

Ondan uzaklaşır ve mektubu açar.

O okurken, Kaja devasa vücudunu kıvrıp benimle birlikte yatağa sığıyor, kıcını Savaş Lordu'nun yastığına koyup yanıma yerleşiyor, efendisine ve iki kadına bakıyor. Kaplanın ağırlığı bacağıma sıcak bir baskı yapıyor. İçimde yükselen vahşi zafer duygusunu inkar edemiyorum, çünkü büyüm altında iki muhteşem yırtıcı var - beyaz kaplan

ve Savaş Lordu'nun kendisi. Kaja'nın başını okşuyorum ve kestane saçlı kadın Olsa'ya muzaffer bir bakış atıyorum. Bana ters ters bakıyor. Eğer gözler mızrak olsaydı, ölmüş olurdum.

Savaş Lordu mesajı okudukça kaşları daha da çatılıyor.

"Kızma Cronan," diyor Zeha. "Seni uygun olmayan bir evlilik yapmak zorunda kalmaktan kurtarmak için dönüş yolculuğumuz sırasında Prens'le bizzat temasa geçtim. Pazarlığın şartları senin istediğinden farklı ama yine de halkımız için iyi."

"Bunların hepsi yanlış," diyor Savaş Lordu, bıkkınlık dolu bir ses tonuyla. "Bize dağların altında toprak lazım, içinde değil. Ben çiftçilik için iyi bir düz arazi, ticaret için de yakınlarda bir kasaba istiyordum."

"Zorla almadığımız sürece orayı bize vermeyecekler," diye itiraz ediyor Zeha. "Ya da diğer savaş lordlarının önerdiği şeyi yapmazsak - bu kızı bir uyarı olarak öldürüp daha değerli rehineler almazsak. Ya işgal ederiz ya da terör kampanyamızı genişletir, daha fazla soylu çocuğu kaçıtır ve fidyeleri ödenmezse onları öldürürüz. Ya da bu pazarlığı yapabileceğimizin en iyisi olarak kabul edersiniz."

Savaş Lordu ince kağıdı buruşturup ona geri itiyor. "Bu anlaşmayı beğenmedim."

"Para ve toprak. İstedğin buydu." "Yeterli para yok ve yanlış arazi."

"Al şunu Cronan," diye araya girer Olsa. "Bu pazarlık klanımıza yardımcı olacak. Vinzha'nın klanına ve şifacıya olan borcumuzu ödeyebileceğiz ve tıbbi tonikler, silahlar ve diğer malzemeler için paramız kalacak. Ve bizi *ondan* kurtaracak, böylece tekrar kendin olabileceksin."

Ona ters ters bakıyor. "Şu anda hiç olmadığım kadar kendimim."

Kalbimde küçük bir heyecan dolaşıyor ama sanki hiçbir şey duymamışım gibi, sanki şu anda kaderim belirlenmiyormuş gibi sakince kaplanı okşamaya devam ediyorum.

Odanın havasında bir gerilim var - iki kadının onun itirafı karşısındaki şoku, az önce söylediklerinden muhtemelen pişman olan Savaş Lordu'nun öfkeli enerjisi. Yakındaki bir sandalyeden silah kemerini kapıyor, bir bıçak çıkarıyor ve görünürde hiçbir neden yokken duvara saplıyor.

"Diğer savaş lordlarına tekrar danışacağım," diye söze başlar ama Zeha sözünü keser. "Gerek yok. Onlarla görüşmen bir nezaket göstergesiydi ve fikirlerini dinledin. İkisi çoktan yerleşim yerlerine gittiler ve bu kadar kısa sürede tekrar çağrılmaktan hoşlanmayacaklardır. Bu sizin vermeniz gereken bir karar. Klanımızın iyiliği için." Onların lehçesine gömülüyor, sesi nazik ama yoğun, uzun cümleleri narin ipler gibi onun etrafına dolanıyor, onu bağlıyor.

"Kız eve gitmek istiyor, Cronan," diyor Olsa sonunda, kardeşlerin sözünü keserek. "Burada uzun süre hayatta kalamayacak kadar zayıf ve bunu sen de biliyorsun. Yapabileceğin en nazik şey onu halkına geri götürmek."

Savaş Lordu bana bakmıyor ama onun sözleri karşısında omuzları çöküyor. Olsa'ya karşı çıkmak, onun yanıldığını iddia etmek istiyorum ama o rahatsız edici bir şekilde haklı. Bu sert topraklarda, ciğerlerim için büyülü spre ve alışık olduğum dikkatli diyet olmadan, muhtemelen evimdekinden çok daha erken öleceğim.

"Fidyeyi kabul edeceğim." Savaş Lordu'nun derin sesi yatak odasını dolduruyor. "Benimle birlikte gidecek ve bize verdikleri dağ köyünü ele geçirecek savaşçılarımızdan bazılarını seçin. Ve taze atlara ihtiyacımız olacak. Yeni güney köyümüzü güvence altına aldıktan sonra, daha zayıf klan üyelerinden yaşamaları için oraya getirebiliriz."

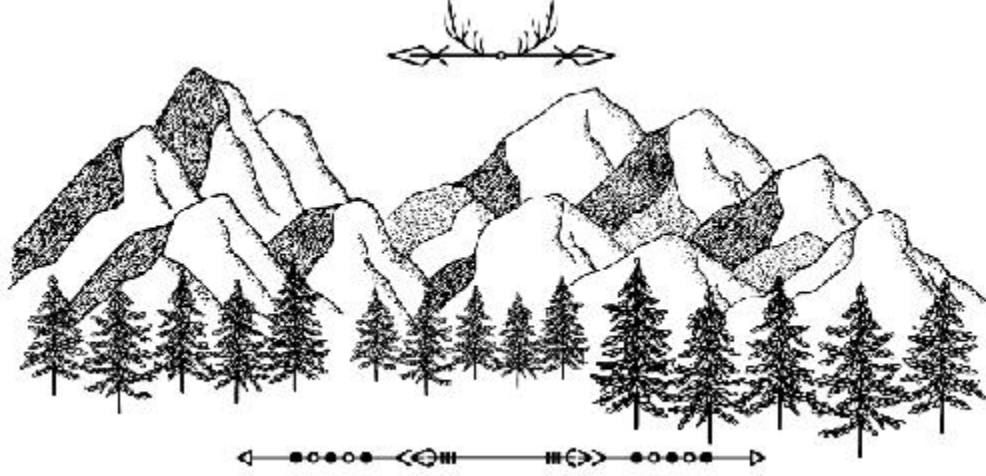
Zeha, "Diğer klanlar kazandığımız mevziden pay almak isteyecektir," diyor.

Savaş Lordu, "Bunu tartışmak için bir hafta içinde başka bir konsey toplayacağım," diye cevap verdi. "Bunu tüm klanlar için yaptım, sadece bizim için değil. Dedğiniz gibi, diğer savaş lordları köyü elimizde tutmamıza yardımcı olabilir. Güneylilerin bize ihanet etmeyeceklerine ve biz ele geçirdikten sonra burayı geri almaya çalışmayacaklarına güvenmiyorum."

Olsa, "Bazı savaş lordlarının ayarladığınız geçici barışa saygı göstermeyeceğini biliyorsunuz," diyor. "Bunu, akıncı birliklerini güney bölgelerine daha fazla sürmek için bir fırsat olarak görecekler."

"O zaman ikinizin de onları ikna etmeme yardım edeceğinize
güveniyorum." Savaş Lordu silah kemerini kalçasına geçirir.

İki kadın sinsice sırıtıyor. İçimden bir ses diğer savaş lordlarını "ikna
etmenin" diplomasiden çok güç kullanmayı gerektireceğini söylüyor.

Olsa ve Zeha kendi görevlerini yerine getirmek için ayrıldıklarında, Savaş Lordu kürklü büyük bir pelerin de dahil olmak üzere birkaç kat daha giysi giyiyor. Sonra bana bakıyor, kolumu kaplanının boynuna dolayarak yatakta oturuyorum.

Gözleri acı dolu bir zevkle açılmıştı. "Kaja senden hoşlanıyor."

"Hoşlanıyor." Kocaman kedinin başını okşayarak gülümsüyorum.

"Sanki oraya aitmişsin gibi görünüyorsun, fare," diyor sessizce. "Yatağında, avucunun altında bir kaplanla."

Parmaklarım kaplanın kabuğunda sıkışıyor. "Belki de öyle."

"Hayır." Ağzını sımsıkı kapattı, adımlarını hızlandırdı ve Kaja'nın kışına hafifçe vurdu. "Git! Kışını yastığımdan çek." Kaplan hırlayarak yataktan sığıyor ve kendini silkeleyerek asıl bir şekilde odadan çıkıyor. Savaş Lordu kapıyı tekmeleyerek kapatıyor, sonra yatağın yanına dönüyor. Dev elleriyle beni yataktan soğuk ahşap zemine kaldırıyor. Tahtaların buz gibi hissiyle irkiliyorum ve hemen yorganın içine geri sığıyorum.

"Ixiana," diyor bıkkınlıkla. "Kalk. Hemen. Giyinmen gerek. Bugün eve gidiyorsun."

"Önce biraz dinlenemez miyiz?" Sesime ağlamaklı bir nota girmesine izin verdim. "Buraya gelmek için çok uzun ve korkunç bir yolculuk yaptık."

"Yine mi sızlanıyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Bana itaat et mahkûm, yoksa seni soyup kendim giydirmek zorunda kalacağım."

Ona gülümsediğim anda hatasını anlıyor. "Hayır," diyor uyararak. "Seni imkânsız küçük şehvet yarattığı -hayır, seni soymayacağım- iyi bir kız gibi giyineceksin, yoksa cezalandırılacaksın."

Başımı yana eğiyorum. "Ne tür bir ceza? İri kemiklerinize karşı kendimi çürüttüğüm işe yaramaz bir eğitim daha mı?"

"Daha kötü bir şey." Savaş Lordu bana tekrar uzanıyor ve ben ondan uzaklaşıyorum, yatağın başlığına tutunuyorum ve eline huysuz bir tekme atıyorum.

Yüzüne kurt gibi bir gülümseme yayılıyor ve yatağa tırmanıp ben tekmeleyip kıvranırken beni yatak başlığından uzağa sürüklüyor. Tunığım tehlikeli bir şekilde yükselmiş, neredeyse hassas yerlerimi Savaş Lordu'na gösterecekti. Eğitim seansımız sırasında yaptığı gibi beni yere mıhlıyor; bir eliyle bileklerimi tutuyor. Diğer eli tuniği daha da yukarı çekerken, yeşil gözleri bacaklarımı birbirine kenetlememe neden olan bir vahşilikle parıldıyor.

Boştaki elini ustalıkla kalçalarımın arasına sokuyor ve ben de kendimi tutamıyorum, bacaklarımı açarak ona doğru ilerliyorum.

Savaş Lordu aşağı bakar ve yutkunurken boğazı sarsılır. Dili dudaklarında geziniyor. "*Faen*," diye nefes alıyor. "Tanrılar neden senin bu parçanı bu kadar güzel yaptı?"

Üzerimde asılı duruyor, erkek güzelliğinin ve gücünün yaklaşan devasa bir yıkımı. Ördüğüm kalın örgüler kısmen çözüldü ve sarı saçlarının dalları çene çizgisinin ötesine düşerek yanağımı gıdıklıyor. Başımı kaldırıyorum, ağzım yukarı doğru açılıyor. Dudağını ısıyor, keskin bir köpek dişi çekiştiriyor ama beni öpmüyor. Tekrar ayrılmış bacaklarıma, onun için genişçe açılmış orta kısmıma bakıyor. Kendi ıslaklığını hissedebiliyorum; parıldadığımı, hazır olduğumu, sürülmeye hazır nemli bir tarla olduğumu biliyorum.

Savaş Lordu'nun güçlü kolları üzerimde titriyor. Arzusunun gücünden gerçekten titriyor. Sinirlerimde keskin bir zevk dalgası dolaşıyor.

"Rahatsız edilmeden," diye soluk soluğa kaldı. "Şartlar böyleydi. Seni el değmemiş, hâlâ bakire olarak geri vermeliydim. Prens Havil bunu sağlamak için muayene edileceğini ve eğer bozulmamış olursan nişanın sona ereceğini ve pazarlığımızın kaybedileceğini söyledi."

Hayal kırıklığı ve tiksinti içime işliyor. "Bunu o mu söyledi?" "Tam olarak bu kelimeleri yazdı."

Sanırım Savaş Lordu'nun parmakları daha önce beni tatmin ederken çok derine dalmadığı için şanslıyım. Bu olay eve dönme şansımı mahvedebilirdi ki bu beni derinden kızdıran bir gerçek. Prens Havil'in teslim olmamı böyle bir şarta bağlamasından nefret ediyorum. Ailem bu konuda ne düşünüyor? Muhtemelen mesajın bu kısmından hoşlanmıyorlar ama koruma ve müttefiklik için Prens'in ailesine bağlılar. Kızlarının bozulmamış kızlık zarının sözleşmeye dahil edilmesini protesto edecek durumda değiller.

"Ya beni çoktan zorla elde etmiş olsaydın?" Diyorum. "Havil benim seçimim olmayan bir şey yüzünden beni reddeder miydi?"

"Evet," diyor Savaş Lordu basitçe.

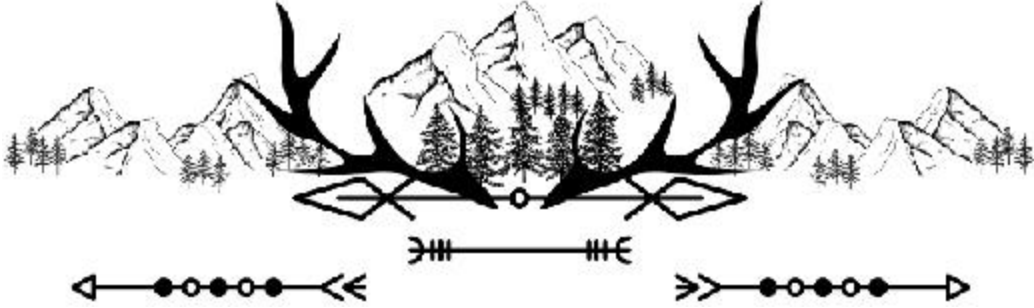
"Bu adil değil ve aşk da değil. Beni korumaya çalışmıyor, sadece kendini düşünüyor ve bu konuda ilk şansı elde etmeye çalışıyor." Kalçalarımı oynattım ve Savaş Lordu sert bir nefes verdi.

"Seni sahiplenene kişi olmaya değer veriyor," diyor. "Bu dürtüyü anlıyorum. Bu ilkel bir ihtiyaç, ilk sahiplenme. Yüzlerce başka erkekle birlikte olsan bile sana sahip olurdum."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. "Beni bu kadar çok mu istiyorsun?"

Başını eğiyor, kısa sakalı yanağımın yumuşaklığını okşuyor. Tek bir kelime kulağımı tırmalıyor, ihtiyaçtan sıcak. "Evet."

"Beni al o zaman," diye fısıldadım. "Onurlu bir adam gibi değil. Beni bir canavar gibi, bir akıncı gibi al. Bir savaş lordu gibi."

Benim hınzırca yalvarışım üzerine Savaş Lordu'nun çenesi geriliyor ve göğsünden alçak sesle gürlüyor. Pantolonu dar ve bana duyduğu ihtiyaçla belirginleşiyor. Ama bir şekilde, muazzam bir kontrol uyguluyor ve kendini uzaklaştırıyor.

"Sana girmeyeceğim," diyor. "Ama benim de sınırlarım var. Ve bunu tatmadan gitmene izin veremem."

Ben daha cevap veremeden, daha hazırlanamadan, daha düşünmeden ağzı üzerimde. Kalçalarımı kavriyor, beni yalarken onları yerinde tutuyor, baştan sona yalıyor, emiyor ve her kıvrımı, her kıvrımı, her hassas et parçasını öpüyor. Bileğimi ısırp sızlanıyorum, diğer elimle bir battaniyeyi sıkıştırıyorum.

O sadece benden zevk alıyor. Tüm hassas bölgelerimin tadını çıkarıyor, daha keskin zevk sesleri çıkarmamı sağlayan küçük yumruyu ikna ediyor. Hafif bir çılgılık attığımda başını kaldırıyor ve kaşlarını çatıyor, dudakları nemli.

"Sessiz ol," diye emretti.

Çılgınca başımı sallıyorum ve o da ağzını tekrar indiriyor. Ben kıvrana, nefes nefese kalana, kontrolsüzce titreyene, "Lütfen, lütfen, lütfen" diye fısıldayana kadar kucaklıyor ve oyalanıyor.

."

Ve sonra durdu.

Ayağa kalkıyor, ağzını siliyor ve gevşek, titreyen bedenimi yataktan sürüklüyor. "Giyin," diyor. "Belki o zaman bitiririm."

"Seni şeytani canavar," diye nefes nefese kaldım. "Bunu kendim yapacağım."

Saçlarımı avuçlarının arasına alıyor ve beni daha da yaklaştırıyor. "Eğer yaparsan, öğrenirim. Ve sonra biz gidene kadar seni yine direğe zincirleyeceğim. İyi biri ol

ve serbestçe hareket etmene izin verilecek. Yeni kıyafetler orada." Yumuşak deri pantolon, kalın bir tunik, bir çeşit korse-yelek ve ağır bir pelerin gibi küçük bir yığın eşyanın bulunduğu bir sandalyeyi işaret ediyor. Botlarım yakınlarda duruyor.

Odadan çıkarken ona lanet bile okuyamıyorum. Sadece engellenmiş arzularımla bacaklarımı sıkarak miyavlayabiliyorum. Beni duyuyor, çünkü kısık bir kıkırdama kulaklarıma kadar geliyor.

Titreyerek üzerimi giyindim. Belli ki anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmeyi ve başladığı işi bitirmeyi planlamıyor, çünkü tüm bu katmanlar yolundayken bana nasıl dokunabilirdi? Hayır, o bana arzuyla işkence ediyordu, tıpkı benim ona işkence ettiğim ve onu baştan çıkardığım gibi.

Böyle birine ihtiyaç duymanın ne kadar lezzetli ve acı verici olabileceğini hiç fark etmemiştim. Prens Havil'i öptüğümde onu arzuluyordum, evet ama süslü, kibar, biraz da yasadışı bir şekilde.

Savaş Lordu' birlikte onu derinden, tümüyle arzuluyorum, sanki titreyen ciğerlerim için hayat kurtaran son nefesmiş gibi. Tenimi tüm vücuduna sürtmek, onu içime almak, kendimi onun fırtınasında kaybetmek için yanıp tutuşuyorum. Beni kırabilir, paramparça edebilir, umurumda değil. Onun tarafından yağmalanmak için ölürdüm, onun tutkulu gücünün sadece bana odaklanmasını isterdim, ta ki Kanlısalt'ın bir gayzeri gibi kızıl ve karla patlayana kadar. Vahşi bir görüntü olduğu kesin ama zihnimde daha azı olamazdı.

Tamamen giyinmiş bir halde ön salondaki banka oturdum, hâlâ surat asıyorum. Savaş Lordu bana farklı türde bir yulaf lapası getiriyor; daha hafif ve kremalı, içine bir kaşık dolusu reçel karıştırılmış. "İçinde süt var mı?" diye soruyorum.

"Bunu *iru* cevizinden damıtılan süt benzeri bir sıvıyla yaptım," diyor. "Çok nadir bulunur ve yapımı pahalıdır. Zıyan etmeyin."

Kaseyi ellerimin arasına alıyorum. "Teşekkür ederim." Gözlerim babasının yatak odasının kapısında geziniyor. "Kahvaltıya gelecek mi?"

"İçkinin etkisiyle uyuyor olacak." Savaş Lordu kendi kâsesiyle yanımdaki sandalyeye oturdu.

Yemeğimden birkaç kaşık aldığımda, açlığım ve uyarılmışlığım azaldığında, konuşmaya daha yatkın hissediyorum. "Zor bir hayatın oldu. Neden böyle olduğunu şimdi anlıyorum."

"Peki bu hangi yol?"

"Sert. Zalim. Acımasız bir savaşçı." Bir kaşık dolusu daha tadına bakıyorum. Bu, onun halkına ait, tadını iyice çıkardığım ilk yemek. "Çok şey kaybettin ve hayatta kalmak için belli bir şekilde yaşamak ve davranmak zorunda kaldın. Seni anlıyorum."

"Birkaç gün sonra tüm hayatımı anladın mı?" Yeşil gözleri kısıldı. "Çok gururlusun, tıpkı senin halkın gibi. Başkasının acısının derinliğini kavrayabileceğini varsayıyorsun."

"Ben insanım," diyorum. "Tüm insan deneyimleri bir şekilde bağlantılı değil midir? Onları farklı derecelerde yaşarsınız ama nasıl hissettiğinizi *tahmin edebiliyorum*. Daha önce de üzölmüştüim - bu üzüntünün bir kardeşin ve annenin kaybıyla binlerce kez katlandığını hayal edebiliyorum. Daha önce öfkeliydim - bu öfkenin çok daha güçlü olduğunu, nesiller boyunca o kadar derinlere işlediğini hayal edebiliyorum ki bazen eylemlerinizin gerçek acımasızlığını görmenizi engelliyor

-Nesiller önce halkınıza yapılanların aynısını nasıl yaptığınızı görmenizi engelliyor."

"Ama bunu biz başlatmadık," diyor. "Sizin insanlarınız başlattı, bizimle savaşarak ve bizi dışarı iterek."

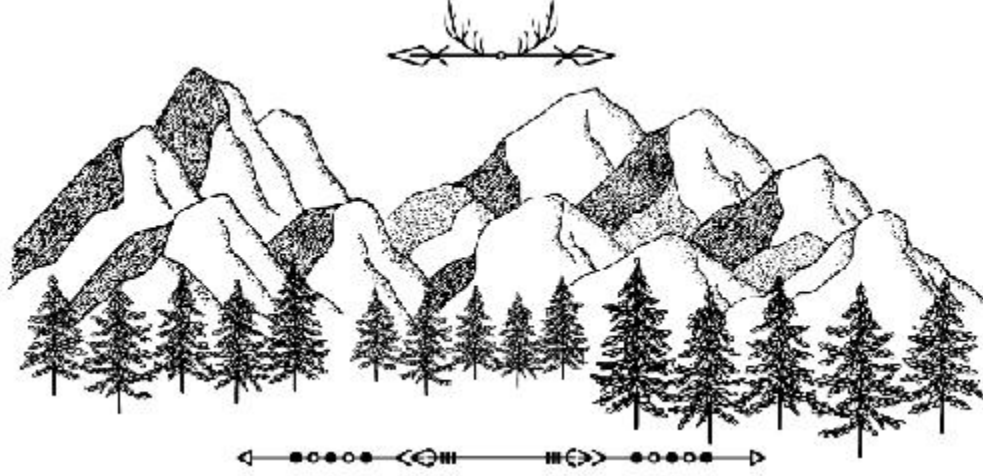
"O uzun zaman önceydi." Sesim yalvaran bir tona bürünüyor. "O şeyleri yapan hiç kimse bugün benim bölgemde yaşamıyor."

"Siz onların soyundansınız."

"Yani onların günahlarının bedelini biz mi ödemeliyiz?"

"Evet!" Elindeki kâseyi masaya çarpıp iri yarı ve güröültölü bir şekilde ayağa kalkıyor. "Birileri bunun bedelini ödemeli. Atalarının hataları çocuklarının üzerine kalacak. *Senin* üzerine, küçük fare." İlerliyor, saç örgülerimden tekrar yakalıyor ve beni yukarı çekiyor. Boş tahta kasem yere düşüyor.

Kavrayışı bu kez daha sıkı, daha acı verici ve yüzü şiddetli bir duygu çatışmasıyla gerilmiş durumda. İçimde bir şey gergin ve kırılğan, korku ve beklentiyle uğıulduyor, çünkü ruhumun en derin yerinde bu noktanın onun için çok önemli olduğunu hissediyorum. Şu anda vereceğı karar benim ve onun hayatını sonsuza dek etkileyecek.

Savaş Lordu beni uzun sarı saç örgülerimden bir avuç tutarak kaldırıyor. Kafa derimdeki keskin çekişi hafifletmek için parmak uçlarımda yükselmem gerekiyor. Yüzümü buruşturarak gözlerinin içine, öfke ve kararsızlığın acı dolu girdabına bakıyorum. Şu anda, o ve ben nerede duracağımızı belirliyoruz ve onun seçimi hem klanını hem de halkımı etkileyerek dışarıya doğru dalgalanacak.

"Güney dağlarındaki o köyü ele geçirdiğimizde," diye tıslıyor, "orası bizim ilk dayanağımız olacak. Ama orada durmayacağız. Nüfuzumuzu tüm bölgelerinize yayacak ve liderlerinizin elini kolunu sallayacak bir planım var. Baban ve diğer bölge soyluları zaten zayıf. İçlerine sızıp onları daha da yıpratacağız ve sonra saldıracağız. Doğuştan hakkımız olan atalarımızın topraklarını geri alacağız."

"Peki ya halkım?" Yumuşakça söylüyorum. "Nereye gidecekler?"

"Direnenler ölecek. Diğerleri kuzeye gönderilecek. Bırakın bize verilen çorak topraklarda yaşasınlar."

" atalarımın daha iyi değilsin," diye fısıldıyorum.

"Hayır!" Beni sarsıyor ve kafa derimdeki acıdan dolayı yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, ben onlar gibi değilim. Ben sadece onların yaptıklarını tersine çeviriyorum. Doğru olanı yapıyorum."

"Bu nasıl doğru olabilir?" Gözlerimde yaşlar oluşuyor ve sesim yükseliyor. "Daha fazla şiddet nasıl parlak bir gelecek sağlar?"

"Halkınız yumuşak sözler duymayacak!" diye bağıyor. "Tek anladıkları şiddet, acı ve konforlarının çalınmasıdır."

ibadet!"

Uzanıp ince parmaklarımı bileğinin üzerine koyuyorum. "Bazıları dinleyebilir. Ne de olsa sözlerini duydum." Bakışlarını tutarken dudaklarım titriyor. "Ve evet, önce tüm konforumun elimden alınması gerekti. Ama dinledim. Seni duyuyorum."

Çenesindeki bir kas titriyor. "Çünkü sen diğerlerinden farklısın."

"Hayır. Bunun tek nedeni seninle birlikte zaman geçirmiş olmamız. Birbirimizi tanımlamak için kullandığımız kelimelerin ötesini görmeye zorlandık. Seni Cronan, Kuzey'in kalbi kırık oğlu, şefkatli adam, halkının korkusuz rehberi olarak açıkça görebilene kadar 'akıncı', 'kabadayı' ve 'savaş lordu'nun bakmayı öğrenmek zorunda kaldım."

Saçımı tutuşu biraz gevşiyor.

"Ve sen beni görüyorsun," diye fısıldıyorum. "Görüyorsun, değil mi? Zayıfın, farenin, soyluların şımarık Güneyli çocuğunun ötesini görüyorsun. Şimdi kimi görüyorsun?"

Başını sallıyor, gözleri parlak ve ıslak, dişleri gıcırıyor.

Yarım bir hıçkırıkla boğuluyorum. "Cronan. Bana kimi gördüğünü söyle."

Uzun, ürpertici bir nefes veriyor ve saçımdaki eli gevşiyor. "Sızlanmalarıyla, hedeflerime sürekli meydan okumasıyla ve kültürüm hakkındaki cehaletiyle beni rahatsız eden bir kız görüyorum."

Yutkunuyorum, gözlerimde daha fazla yaş birikiyor.

"Ve herkesin bildiğinden daha güçlü bir kadın görüyorum," diye devam ediyor boğuk bir fısıltıyla. "Hayatta kalan. Her gün savaşan ve kazanan bir savaşçı. Kalbimi yemyeşil bir bahçeye ya da Bloodsalt kadar çorak bir araziye dönüştürebilecek sinsi bir hileci, bir büyücü görüyorum."

Parmakları örgülerimden kayıyor ve boynumun arkası boyunca kayıyor, esniyor, eğilirken yüzümü yukarı kaldırmaya zorluyor. Yumuşak bir çığlıkla kollarımı boynuna doluyor ve ağzıyla buluşuyorum.

Beni sertçe öpüyor, açlıkla, dudakları ve benimki taşıdığımız her şeyin acısıyla, bu anın ikimiz için de ne anlama geldiğinin acı gerçeğiyle hassaslaştı. Hala bir gelecek göremiyorum, sadece acı çekiyorum.

Nefes almak için duraklıyorum ve sonra onu tekrar öpüyorum, usulca.

"Senden benimle kalmanı isteyemem," diye mırıldanıyor, saçımın tellerini geriye doğru tarayarak. "Burada, bu vahşi topraklarda öleceksin."

"Ve senden benimle yaşamayı isteyemem," diye fısıldadım. "Halkım seni öldürür."

Elleri omuzlarımı kavrıyor, sıkıyor. "Hayatım neden ?
ardına kayıplar. Bazı günler buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Ses tonundaki katı kofluk beni korkutuyor. "Buna katlanmak zorundasın,
çünkü senin var olmadığın bir dünyada yaşayamam."

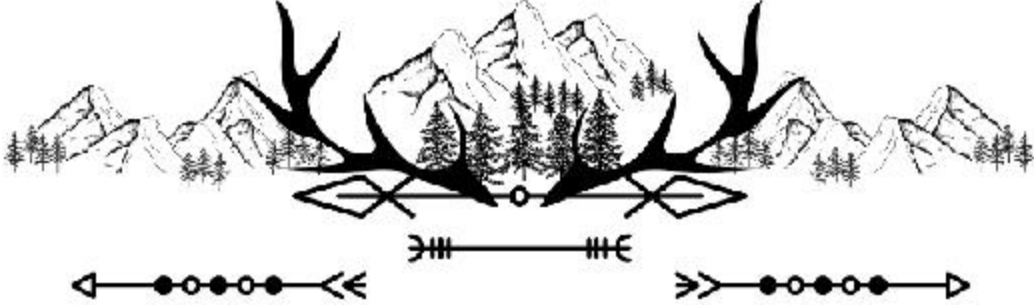
Beni göğsünün deri ve kürküne doğru çekiyor. "O prence gitmene ve
onunla evlenmene izin veremem."

"Ama bunu yapmazsan, sana vaat edilen fidyeyi kaybedeceksin. Güney
dağlarındaki küçük köyü ve halkının refahı için gereken parayı."

İnleyerek beni daha sıkı sarıyor. "Bundan bir çıkış yolu göremiyorum,
fare." Dışarıdan gelen bir ikimizi de ürkütüyor ama neşeli bir sesle
yanıtlanıyor.

Kulübenin yakınında insanlar var, muhtemelen yolculuğumuz için
hazırlanıyorlar.

"Beni eve geri götürmelisin," diye mırıldanıyorum onun lezzetli
sıcaklığına doğru. "Belki yolda bir şeyler düşünüyoruz."

Yerleşimden ayrılan grup bu kez biraz farklı. Her şeyden önce, yorgun olanların yerine yeni bir grup tüylü kuzey atı var. Bize iki kat daha fazla savaşçı eşlik ediyor ve hepsinin yüzü yeni; tek tanıdık olanlar Savaş Lordu ve Zeha. Beyaz kaplan bu sefer yolculuğa katılmaya pek istekli görünmüyor; köye geri dönmeden önce sadece birkaç dakika yanımızda geziniyor.

Kestane rengi saçlı kadın Olsa da bizimle geliyor ve ben bu durumdan hiç hoşnut değilim. Aslında, tüm bu durumdan mutsuzum. Bu vahşi doğa ne kadar tuhaf olsa da, içimden bir ses Savaş Lordu'yla birlikte o geniş kulübede kalıp uzun süre mutlu olabileceğimi söylüyor - ta ki hastalıklarından biri beni yakalayana kadar tabii.

Ailemi özlüyorum. Kardeşlerimin neşeli, açık yüzlerini ve annemin tatlı zekasını özlüyorum. Babamın yorgun kaşlarını ve nazik gülümsemesini özlüyorum. Joss'un alaycı ifadelerini ve fiziğim hakkındaki küçümseyici yorumlarını bile özlüyorum. Bazen nazik olabiliyor. Olmadığı zamanlarda bile, sert ve kışkırtıcı sözlerinin bana yardım etmeye çalışma şekli olduğunu düşünüyorum; beni daha güçlü olmaya itiyor, sanki isteyerek ve sözleriyle bunu gerçekleştirebilirmiş gibi.

Yolculuğumuzun ilk gününde, Bloodsalt'ın daha dar olan kuzey şeridini geçiyoruz, ancak Savaş Lordu bizi buz yılanlarının istila soluk ormanın etrafından dolaştırıyor. Bunun yerine, bölüğümüzü alçak tepeler ve bükülmüş çalılardan oluşan bir alana taşıyor. Başka kimseyi kaybetmek istemediği için bu rotayı izlediğini iddia ediyor ve bunun doğru olduğuna eminim - ama benimle daha fazla zaman geçirmek istediğinden de şüpheleniyorum.

O akşam buz tutmuş çalılıkların arasında kamp kurduğumuzda Zeha, halkıma şartların kabul edildiğini ve yola çıktığımızı bildirmek için kar şahinlerinden birini tekrar gönderiyor. Kuşu bırakmadan önce ona mırıldanışını izliyorum, küçük cıvıltılar ve dilinin dalgalı kelimeleriyle ona mırıldanıyor. Beyaz ve kızıl tüylerin telaşıyla uçmaya başladığında, küçük bir hayranlık çığlığı atmaktan kendimi alamıyorum.

"Nereye gideceğini nasıl biliyor?" Ona soruyorum. Her zamanki gibi Savaş Lordu'nun atının yanında duruyorum, dizginleri tutuyorum ve diğerleri kamp kurarken bekliyorum.

"Bu da halkımın bir başka armağanı," diyor. "Bazılarımız topraklarımızdaki yaratıklarla iletişim kurma yeteneğiyle doğarız. Ben şahin dilini konuşurum, halkınızın esir tuttuğu adam da öyle. Kar şahinlerine nereye gideceklerini söyleyebiliriz ve onlar da bizim nerede olduğumuzu hissedebilirler. Bize karşı eşsiz bir sevgi ve sadakatleri var." Gözlerini batan güneşe karşı gölgeleyerek, kuşun uzaklaşan şekline sevgiyle gülümsüyor.

"Elçiniz," diyorum . "Fidye anlaşmasının bir parçası mı? Özgürlüğü için pazarlık yaptınız mı?"

"Hayır," diyor. "Halkımızın geleceği için ne kadar önemli olduğunu bildiği için bu işe gönüllü oldu. Savaş Lordu'na sadıktır, hayatını, özgürlüğünü, kendisinden ne istenirse vermeye hazırdır. Ve doğruyu söylemek gerekirse, o aynı zamanda bir kilit ve gizlilik ustası. Pazarlık tamamlandığında, herhangi bir hücrenin onu uzun süre tutacağından şüpheliyim. Bize geri dönmenin yolunu bulacaktır."

"Umarım öyledir," diye mırıldandım. "Birinin benim yüzümden ölmesini düşünmek bile istemiyorum."

Zeha bana sertçe bakıyor ve sonra sesini alçaltarak yaklaşıyor. "Bana doğruyu söyle, kardeşim seninle yattı mı? Çünkü eğer yattıysa ve prensiniz bunu öğrenirse, hepimiz ağır bir bedel öderiz."

", " diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Güzel." Başını salladı, rahatlamıştı.

Sadece onu tedirgin etmek için ekliyorum, "Ama buna çok yaklaştı."

"Tanrılar, neden?" diye haykırıyor nefesinin altında. "Bu çekimi anlayamıyorum. Güzelsin, evet, ama o her zaman bir savaşçıyla, güçlü ve cesur biriyle, en gururlu kızlarımızdan biriyle evleneceği konusunda ısrar etti. Sana olan bu hayranlığı neden? Yine eter aracılığıyla mı konuştunuz?"

"Evet."

"Kesin şunu." Sesi huysuz ve sinirli. O kadar komik bir şekilde telaşlanmış görünüyor ki, küçük, kızarmış bir gülümsemeye engel olamıyorum.

Ve mucizeler mucizesi, dudakları seğiriyor. Gülümsemeye karşı koyuyor, başını sallıyor ve parmaklarını ağzına bastırarak arkasını dönüyor. "Hiç komik değil."

"Biliyorum." Gülümsemem titriyor. "Bu çok trajik." Sesimi çıplak bir fısıltıya düşürüyorum. "Sanırım onu seviyorum."

Bana dönüyor, gözleri yarı mutlu bir telaşla kocaman açılmış. "Hayır. Aman Tanrım hayır. Bana şaka yaptığını söyle."

Başımı sallıyorum.

"Ve o-" Kaşlarını kaldırıyor.

Söylenmeyen soruyu biliyorum. Beni seviyor mu?

Dudaklarımı ısırarak Savaş Lordu'na doğru bakıyorum ve Zeha da bakışlarımı takip ediyor. Kardeşi soğuk zemine metal bir çadır kazığı çakıyor ve işi bittiğinde bize doğru bakıyor. Bana baktığında yüzünde memnun bir sevinç ifadesi belirliyor. İnce ve hızlı ama kız kardeşi de bunu benim kadar net görüyor.

Uzun ve yorgun bir şekilde nefes veriyor. "Tanrılar ikinize de merhamet etsin." Savaş Lordu'nun atının uzun burnunu okşuyor ve tekrar iç çekiyor.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum. "Biri var mı?"

"Bir erkek mi? Hayır, kadınları tercih ederim" diye yanıtlıyor. "Daha az kokuyor. *Tohumdan, hak iddia etmekten ve üremekten* bahsetmeye daha az eğilimli." Son birkaç kelimeyi söylerken derin, hırçın bir erkek sesi taklidi yapıyor ve ben gülüyorum. Sırıttığında gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Bana kız kardeşim Joss'u hatırlatıyorsun," diyorum. "O bir savaşçı ve bu ve diğer nedenlerden dolayı o da kadınları tercih ediyor. Onu seveceğini düşünüyorum."

"Ben mi, Güneyli bir savaşçı gibi?" Zeha alay ediyor. "Bundan şüpheliyim."

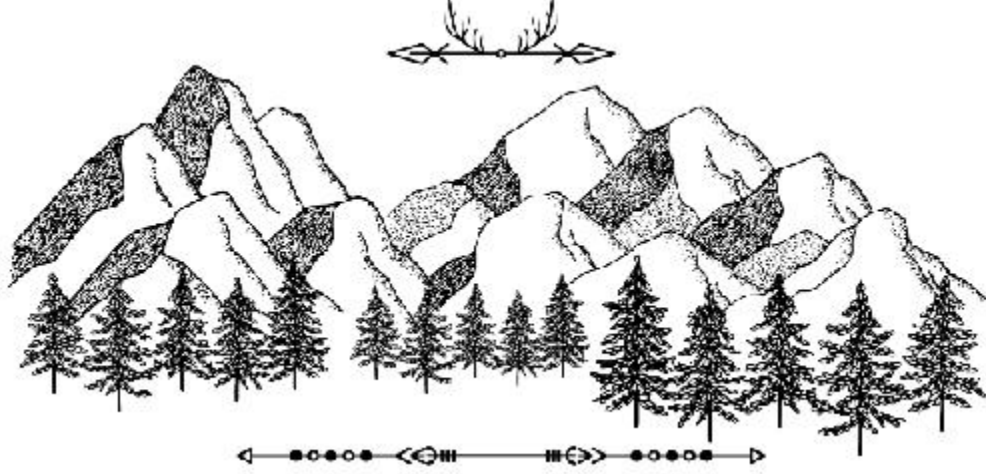
"Tuhaf şeyler oldu," diyorum usulca, gözlerim bize doğru ilerleyen Savaş Lordu'nun altın sakallı yüzüne sabitlenmiş.

"Fare," diyor alçak sesle.

Zeha onun sesindeki kadifeye gözlerini deviriyor. "Seni imkansız aptal." Ve onun yanağına sert bir tokat atar.

"Ne?" Bir an için bir Savaş Lordu değil de bir çocuk olduğunu anladı, incinmiş ve kırılmıştı. "Ben ne yaptım ki?"

"Ne yaptığını biliyorsun." Zeha ön kolundaki deri işportacı kelepçesini çözerek uzaklaşıyor.

O gece, topluluğumuzun diğer üyelerinin yanında bir kütüğün üzerine oturdum ve ateşin sıcaklığında akşam yemeğini yedim. Gökyüzü tepemizde inanılmaz büyüklükte yükseliyor, etrafımızdaki araziye kaplayan bodur çalıların alçak boyuyla birleşince büyüklüğü daha da artıyor. Tepelerin arasındaki sık bir çukurda kamp kurduk, küçük çadır kümemiz kara geceye maruz kaldı.

Bu çadırlar içlerinde ateş yakmak için çok küçük. Bu gece ısınmak için Savaş Lordu'na sokulacak mıyım? Bu düşünce yüzümü ve kanımı en az dans eden alevlerin parıltısı kadar ısıtıyor.

Yediğimiz yahni güzel, tadını bilmediğim bir etten yapılmış. Ama yemeğimi bitirdikten birkaç dakika sonra, iyi oturmadığını dehşet verici bir kesinlikle fark ediyorum.

Bu konuda Savaş Lordu'na yaklaşmıyorum; ateşin karşı tarafında, iki adamının arasında oturuyor. Bir şarkıya başlıyorlar; yolculuklarımız sırasında söylemeyi sevdikleri, derinden gelen, mırıltılı ilahilerden biri. Savaş Lordu başını eğiyor, boğazını açıyor ve insani olarak mümkün olduğunu düşündüğümde daha düşük bir nota seslendiriyor. Diğerleri de onunla birlikte vızıldayıp ses o uzun süre tutuyor.

Oturup dinlemek isterdim. Ama gitmem gerek. Şimdi gitmeliyim. Ödünç aldığım kıyafetlerimi kirletmeden önce.

Neyse ki Zeha yanımda, ona durumumu fısıldıyorum ve o da bana ateşten uzakta, karanlığın içinde eşlik ediyor.

Bundan sonrası hayatımın en kötü ve en aşağılayıcı deneyimidir. Memleketimde bağırsaklarım böyle isyan ettiğinde kullanabileceğim bir helam vardı. Burada, donmuş vahşi doğada, Zeha'nın benim için alelacele kazdığı sığ bir çukurum var.

Uzun ve dağınık bir süreç. Sonunda kalçalarım ve baldırlarım dakikalarca çömelmekten ağrıyor ve titriyor. Kıyafetlerimi temiz tuttum ve bol miktarda taze karla kendimi iyice yıkayabildim; ama arkam soğuktan uyuşmuş ve yüzüm utançtan yanıyor. Çabucak çukurun üzerine kar topakları atıp Zeha'ya dönüyorum.

Sırtını bana dönmüş bir şekilde oturduğu yerden kalktı. "Her şey bitti mi?"

"Özür dilerim," diyorum ona. "Bu kadar uzun sürdüğü için, sesler ve koku için."

"Ölü bir adamın bağırsaklarının kokusunu aldım," diyor açıkça. "*Jäkel* tarafından bedenlerden koparılan etlerin gıcirtısını duydum. Ben de bir ya da iki kez hastalandım. Olur böyle şeyler."

"Bu benim için çok sık oluyor." Bir elimi karnımın üzerine koyuyorum. "Eğer yediklerime çok dikkat etmezsem. Beni rahatsız etmeyen yiyeceklerin kısa bir listesi var."

"Bu yüzden bu kadar zayıf ve güçsüzsün."

Bu açık gerçek ruhumu yaralıyor ama beni incitmek istemediğini biliyorum. "Evet."

"Erkek kardeşim de böyleydi," diyor. "Şifacının çalışması onun üzerinde asla uzun sürmedi. Hep aynı zayıf haline geri dönerdi, ta ki-" Konuşmayı kesiyor. Birkaç uzun saniye boyunca tek ses rüzgârın kar üzerindeki belli belirsiz ve ayak seslerimizin yumuşak çıtırtısı.

"Kardeşin için üzgünüm," diyorum. "Ve annen için."

"Bu işler böyledir. Bedenen ya da ruhen zayıf olanlar ölür. Güçlüler hayatta kalır." Ses tonunda kasvetli bir sertlik var. Kardeşi gibi bu konuda kızgın değil. O erimiş kil, kardeşi ise soğuk demir. O değişim için yanıp tutuşuyor ve kükrüyor, kız ise ete saplanan bir mızrak gibi sabit ve durdurulamaz bir şekilde değişime doğru ilerliyor.

Ateş başındaki şarkının uğultusu devam ederken, karanlık, geniş omuzlu bir form kamptan bize doğru ilerliyor. "Ne oldu?" Savaş Lordu'nun derin sesi karanlıkta yuvarlanıyor. "Uzun zamandır yoktun."

"Güveç iyi oturmadı." Ona zayıflığımı itiraf etmekten, buradaki ya da herhangi bir yerdeki hayat için ne kadar donanımsız olduğumu göstermekten nefret ediyorum.

"Şimdi iyi misin?" "Evet."

Ben itiraz edemeden onaylarcasına gürlüyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Dinlenmen gerek. Çadırıma gidelim."

"O kadar çabuk değil," diye araya giriyor Zeha. "Bu gece benim çadırımda kalacak." Savaş Lordu'nun kolları bedenimi sarıyor. "Neden?"

"Çünkü onu ihlal etmeyeceğine güvenemem."

"İsteksiz bir kadını asla almam. Bunu biliyorsun."

"Sorun da bu zaten," diye yanıtlıyor Zeha. "Birbirinizden nefret ettiğinizi düşündüğüm zamanlarda ikinizin aynı mekânı paylaşmasına aldırmıyordum. Ama şimdi-"

"Ondan hâlâ nefret ediyorum," diye homurdanıyor.

"Elbette biliyorsun. Bu yüzden onu bu kadar sıkı tutuyorsun, sanki biri onu çalacakmış gibi."

"Kaçabilir."

"Cronan, dur." Elimi yanağına koydum. "O biliyor. Eter ve düşünce sesleri hakkında ve ikimizin de nasıl hissettiğini."

"Eter konuşması hiçbir şey ifade etmiyor," diye mırıldanıyor.

"Bu doğru değil ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun," diyor Zeha. "Eğer sadece bir kez olsaydı, bunu rastgele bir tuhaflık olarak değerlendirebilirdim. Ama birden çok kez? Bu bir ruh bağının işareti kardeşim. Kabul et bunu."

"Kabul etmenin bir faydası yok." Beni yere bıraktı ve elleri yumruk oldu. "Olan onca şeyden sonra - bu mu? Tanrılar ne zaman yeterince acı çektiğime karar verecek?"

Kız kardeşi yaklaşıyor ve önce ona sarılacağını sanıyorum ama onun yerine göğsüne bir yumruk indiriyor. "Sızlanmayı kes. *Onun* gibi konuşuyorsun." Başını bana doğru salladı.

Elini kenara itti. "İstemiyorum."

"Biliyorsun. Bu yüzden bir bebek gibi mızmızlanmayı bırak ve dağ köyünü nasıl güvence altına alacağını ve geri alınmaya karşı nasıl güvende tutacağını düşünmeye başla. Ben Ixiana'yı çadırıma götüreceğim."

Kolumdan tutup beni iki yatak ve bir dizi heybe, ok ve işporta malzemesiyle dolu küçük bir çadıra götürüyor. "Yıkan ve sonra uyu," diye emrederek bana bir kalıp sabun uzatıyor.

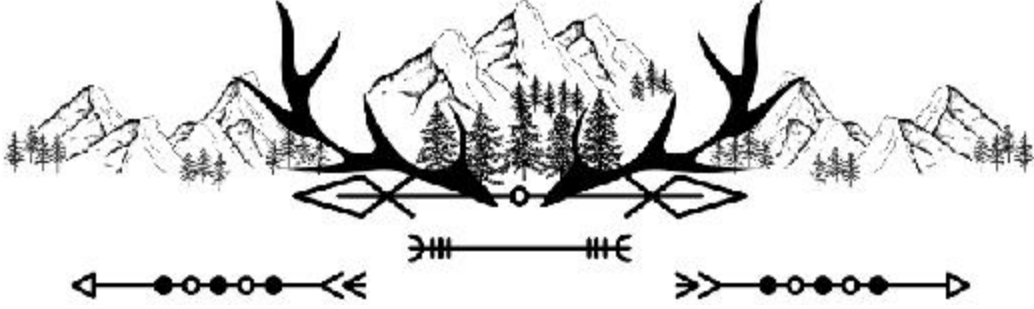
Bir gün için onu yeterince zorladım. Bunu sindirmek için zamana ihtiyacı var, tıpkı Cronan ve benim gibi.

Yıkanmak için tamamen çıplak olmak için hava çok soğuk, bu yüzden önce üstümü, sonra altımı soyuyorum, her şeyi sabunla olabildiğince iyice temizliyorum

ve erimiş kar. Zeha da aynısını yapıyor. Cronan'la olan bağlantımı onaylamamasına rağmen, sanki bir arkadaş, hatta bir kız kardeş olabilirmiş gibi onunla arkadaş olabileceğimi hissediyorum.

Temizlenip tekrar giyindikten sonra, dinlendiğim için minnettar bir şekilde battaniyelerin içine giriyorum.

Ama dinlenmek yeterince uzun sürmüyor. Gece uyandığımda, az önce birinin çığlığını duyduğum kesinliğiyle felç oluyorum.

Çığlık -eğer bir çığlıksa ve benim hayal gücüm değilse- Zeha'yı uyandırmadı. Yatağında sessizce horluyordu.

Hâlâ tamamen giyinik durumdayım, botlarım ve her şeyim var ama üşüyorum ve korkuyorum. Çadırın içinden gelen ateş ışığının parıltısı beni çağırıyor, ben de battaniyelerden sıyrılıp bir tanesini omuzlarıma, pelerinin üzerine çekiyorum.

Çadırdan çıkıp ateşe doğru yürürken buz gibi gece havası yanaklarımı ve burnumu ısıtıyor. Kütüklerin kemirici alevlere boyun eğerken çıkardığı tıslama ve çıtırtılar dışında her şey durgun.

Savaş Lordu devrilmiş bir ağacın üzerinde oturmuş, iri elleriyle bir odun parçası tutuyor. Kıvranan ateşe derin derin bakıyor, yakışıklı yüzü ateşin ışığıyla yaldızlanıyor. Temkinli bir şekilde yanına yaklaşıp kolumu onunkine değdirerek oturuyorum.

"Uyuyamıyor musun?"

Fısıldıyorum. "Hayır."

"Bir çığlık duydum."

"Jäkel."

"Ama neden? Hepimiz kemiklerimizi takıyoruz."

"Ölülerin emanetlerini taşıdığınızda ruhunuzun kokusunu alamazlar," diyor. "Ama bazen ete duydukları şehvet o kadar güçlü oluyor ki, kutsal emanetler bile pek işe yaramıyor. Sanırım sadece bir tane var. Ve bu kadar çok insanın olduğu bir kampa fazla yaklaşıp cesaret edemez. Sen uyuyabilirsin, fare. Ben izleyeceğim."

Omzumu koluna daha sıkı bastırıyorum. "Seninle kalmayı tercih ederim."

"Dinlenmen gerek. Yarın bütün gün at süreceğiz."

Uzanıp altın sarısı sakalını okşuyorum. "Dinlenmektense öpülmeyi tercih ederim."

Bir anlığına ateşe bakmaya devam etti. Sonra hızlı bir hamleyle elindeki odun parçasını bırakıyor ve beni dizine çekiyor. Deri eldivenler giymişti ama parmaklarını hissedebilmek ve kendi parmaklarımla birleştirebilmek için onları çekip çıkarıyorum.

Başını eğiyor, saçlarının önündeki küçük örgüler elmacık kemikleri boyunca kayıyor. Yavaşça profilini benimkine çarpıyor, burnumu sokuyor. Ağzından çıkan ılık bir nefes ayırık dudaklarımın arasından süzülüyor.

Bir an için öylece kalıyoruz, büyülü bir beklenti içinde asılı kalıyoruz - öpüşmeden önceki göz kamaştırıcı gerilim, tam olarak dokunmadan yakınımızda duran dudakların karıncalanması.

Sonra umutsuz bir ivedilikle ağzımı yakalıyor, elini başımın arkasını kavramak için yukarı kaldırıyor. Dudakları sıcak, pürüzsüz, baharatlı, tuzlu ve tatlıydı; sadece içime doğru küçük zevk mızrakları gönderecek kadar sertti.

Tüm varlığım ağzının büyüsüne, dilinin sıcaklığına bağlı. Başını eğip daha derinleri yalıyor, sonra geri çekilip dudaklarıma kısa, yoğun öpücükler konduruyor. Kucağına doğru kayıyorum, vücudumu göğsüne ve karnına bastırıyorum, ağzımı onunkine sürüyorum çünkü onu çok istiyorum. Aramızda çok fazla katman var ve ikimiz de çıplak ve sıcak olana, birbirimize doğru kayana kadar onları sıyrıp atmak için can atıyorum.

"Seni sonsuza dek öpeceğim," diye fısıldıyorum.

Dilim onunkine dolanırken, bir koluyla belimi çevreleyerek onayını mırıldanıyor. Öpüşmelerimiz yavaş, durgun bir ritme giriyor, sonra tekrar hararetleniyor, ta ki ben kıyafetlerimin katmanları arasından bile daha fazla baskı için çaresiz kalana kadar.

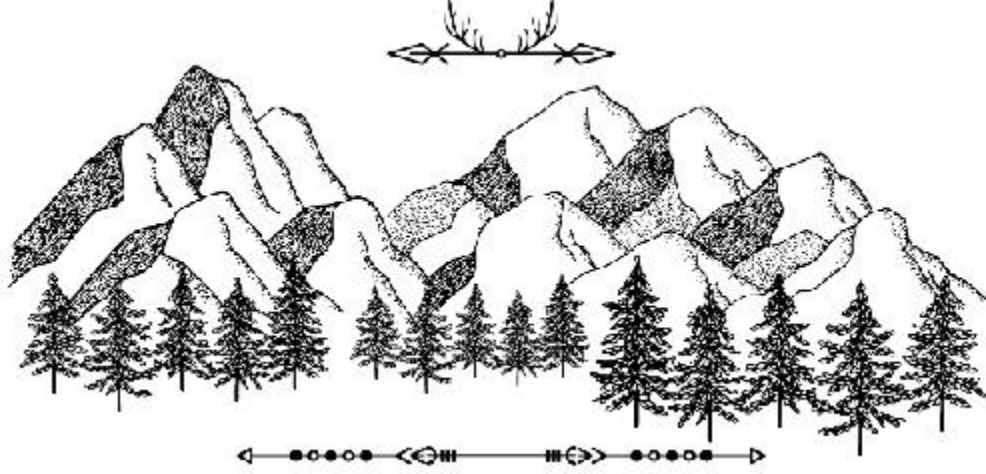
"Bitireceğine söz vermiştin," diye soluyorum dudaklarına karşı. "Beni boşaltacaktın. Yalancı."

Savaş Lordu alt dudağımla dişleriyle yakalıyor ve vahşice çekiştiriyor. Nefesim kesiliyor, neredeyse nefes nefese bir çığlık atıyorum ve o da geriye yaslanıp bir eliyle ağzımı kapatıyor. "Sessiz olmalısın, fare. Anlıyor musun? Eğer bunu yaparsam, sessiz olmak zorundasın."

Çılgınca başımı sallıyorum.

Beni kucağından indirip bir kenara bırakıyor, sonra ayağa kalkıp etrafı tarıyor. Sonra çadırları inceliyor - hepsi karanlık, kanatları ateşin ışıltısıyla kehribar rengine boyanmış.

"Çabuk olmalıyız," diye fısıldıyor.

Savaş Lordu beni boş çadırına götürüyor. Son yolculuğumuzda kullandığından daha küçük, muhtemelen bu sefer şirketi daha hafif seyahat ettiği için. Çadırın kapağını hafifçe açık bırakarak ateşin ışığının bir kısmının içeri sızmasına izin veriyoruz.

Daracık alanda, bacaklarını V açarak yatağının üzerine oturuyor ve beni bacaklarının arasında, ona dönük bir şekilde durmaya zorluyor. Sonra tuniğimi yukarı kıvrıyor ve taytımı aşağı çekerek kalçalarımın arasındaki tüylü yarığı ortaya çıkarıyor. Memnun bir mırıltıyla parmaklarıyla beni okşuyor, parmakları hiç direnç göstermeden kolayca kayınca zevkle iç geçiriyor. Onları dışarı çekiyor ve üzerlerini kaplayan ıslaklığa bakıyor.

"Zeha haklıydı," diye fısıldıyor kısık sesle. "Vücudun bana böyle yalvarırken sana güvenemem."

"Lütfen," diye nefes alıyorum. "Durma. Lütfen dokun bana."

Dudaklarını yalayarak çıplak kalçalarımı kavırıyor ve tümseğimi yüzüne yaklaştırıyor. "O zaman bacaklarını biraz daha aç, hazine," diyor. "Ve sakın ses çıkarma."

Dili bacaklarımın arasına dalıyor, kıvrımlarım boyunca okşuyor. O ipeksi ıslak dilin her geçişi tüm vücuduma parıltılardan oluşan bir ürperti gönderiyor, o kadar yoğun ki zar zor dik durabiliyorum. Dizlerim saldırının altında zayıflıyor, ısıltılı zevk dalgaları tek bir parıltılı noktaya doğru ilerliyor.

Şefkatli alıştırımlar ve nazik emici öpücüklerle beni zirveye doğru götürüyor ve neredeyse oraya geldiğimde geniş bir parmak ucunu tam doğru noktada döndürüyor, ta ki ben patlayana, titreyene, eline karşı eğilene kadar. Ben Savaş Lordu'nun saçlarını kavrayıp keskin ve sık nefesler alırken, zevk dalgalar halinde içime akıyor.

Son bir öpücük ve dilinin temizleyici girdabıyla geri çekiliyor ve giysilerimi tekrar yerine yerleştiriyor. Mutluluktan kemiksiz bir halde göğsüne yığılıyorum.

Ama elim pantolonunun önünü okşuyor ve kalın kumaşın arasından bana duyduğu ihtiyacın gergin sıcaklığını hissediyorum.

"Sıra sende," diye fısıldıyorum.

Her zaman yaptığı gibi ayağa fırlayıp soğukta kendini karların üzerine kusmasından korkuyorum.

Ama bu sefer kısa bir süre geriliyor. Ve sonra başını sallıyor.

Kalbim gümbürdeyerek pantolonunun bağcıklarını çözüyorum ve parmaklarımı ısıtılmış alana sokuyorum. Parmak uçlarım sertliğini sıyırdığında keskin bir nefes alıyor ve battaniyeyi iki büyük avuçla kavırıyor.

İhtiyatlı bir şekilde kalın, sert ve pürüzsüz uzunluğunu hafifçe dışarı çıkarıyorum. İki parmağımı yumuşak deride deneysel olarak gezdiriyorum ve ortaya çıkan seğirmeden zevk alıyorum. Parmağımın altına şaftın alt tarafına bir uzun vuruş daha yapıyorum ve Savaş Lordu'nun tüm vücudu sarsılıyor. "Çabuk olmalıyız," diye soluk soluğa bağıyor. "Tanrılar aşkına, fare-faen!" Dudaklarımı sikiğin başının üzerinde kaydırıp dilimle tadını çıkarırken bir elini ağzına bastırıyor. Onu daha fazla alamayana kadar ileri itiyorum.

Dilim ince, hassas derisini okşarken onu nazikçe emiyorum ve parmaklarımı uzunluğunun ağzıma sığmayan kısmının etrafında kenetliyorum. Dudaklarından ağır ve düzensiz bir nefes çıkıyor; kıvranıyor, çaresiz. Sonra şehvetine yenik düşüyor ve saçlarımı yakalıyor, kalçalarını yukarı doğru savuruyor, ağzımın ve elimin kanalından kendini itiyor. Vücudunun son bir sert yuvarlanmasıyla patlıyor, Bloodsalt'a layık bir gayzer. Ve tıpkı Bloodsalt gibi, ben de onu temiz bir şekilde, yaptıklarımızdan hiçbir iz bırakmadan bırakmayı başarıyorum.

"Doğru yaptım mı?" Dudaklarımı silerek fısıldıyorum.

Titreyen eliyle saçlarımı geriye doğru tarıyor. "Bunu benim için hiçbir kadın yapmadı. Daha iyisini hayal bile edemiyorum. Ta ki-"

"Yoksa?"

"Senin içinde olmadığım sürece. Ki asla olmayacağım." Kendini kenara çeker ve pantolonunu yeniden bağlar. "Peki ya sen? Memnun musun?"

"Korkak şehvetim tatmin oldu, teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Çadırın kapağından sızan loş ışıkta yüzünün buruştuğunu görüyorum.

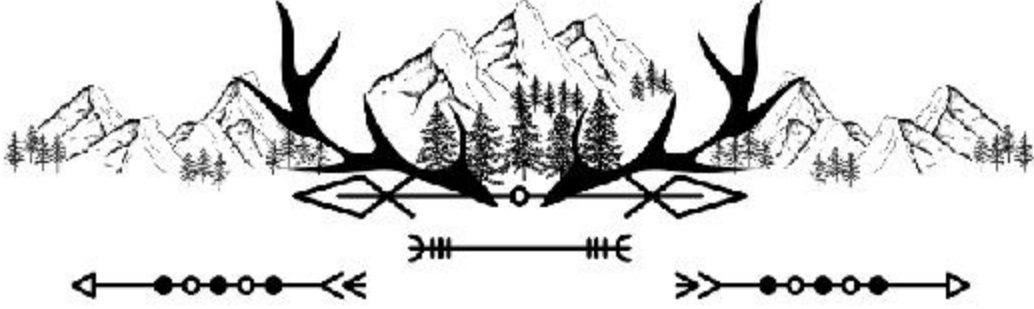
"Sana öyle dediğim için özür dilerim."

Dudaklarına bağışlayıcı bir öpücük konduruyorum. "Uyanmadan önce Zeha'nın çadırına dönmeliyim."

"Yapmalısın." Ama elimi elinde tutuyor, başparmağıyla parmaklarımın arkasını okşuyor.

Ruhuma kadar ısınmış bir şekilde ona parlak bir gülümseme veriyorum ve geri çekiliyorum.

Çadırın kapağını kenara çekip dışarı adımımı attığımda bir *jäkel* ile yüz yüze geliyorum.

Jäkel de en az benim kadar ürkmüş görünüyor, araştırma gezintisinin ortasında yarıda kesilmiş. Ama benden önce toparlanıyor. Hırlayarak yüzüme doğru atlıyor, ağzı geniş.

Savaş Lordu'nun devasa ön kolu orada, canavarın çenesinin arasına çarpıyor. *Jäkel* parçalıyor ve Savaş Lordu'nun kemiği kırılıyor. Acı dolu kükremesi kampı uyandırıyor.

Savaş Lordu beni geri itiyor ve ön kolu hâlâ dişlerinin arasına sıkışmış olan *jäkel*'i uzaklaştırıyor. Acı ve öfkeyle böğürüyor. Acı onu ateşlemiş olmalı, çünkü canavarın ensesinden yakalıyor, etrafında döndürüyor ve muazzam bir güçle onu sert kar yığınınına çarpıyor. Bir çıt sesi daha geliyor -bu sefer *jäkel*'in boynu- ve yaratık parçalanmış bir şekilde yatıyor, Savaş Lordu ise üzerinde kaynıyor ve nefes nefese.

Zeha iki elinde bıçaklarla ona doğru koşuyor. Bir yandan kolunu incelerken bir yandan da sırayla bana ve *jäkel*'e el kol hareketleri yapıyor.

Gürültüden uyanan diğer savaşçılar yaklaşıyor.

Olsa da orada ve ben Savaş Lordu'nun çadırının girişinde titreyerek otururken bana kötü kötü bakıyor. Ama sadece "Kolunu sarmak için bir şeyler bulacağım, Cronan" diyor.

Genç bir savaşçı öne çıktı, yüzü bembeyazdı. "O ben olmalıydım. Savaş Lordu uyuyabilmem için nöbetimi devralmayı teklif etti."

"Ve görevinde başarısız oldu," diye tersledi Zeha. "İkiniz de yaptınız. Eğer görevinize sadık kalsaydınız ve onunla birlikte otursaydınız - eğer hiç gözünüz olmasaydı da iki çift göz olsaydı, bunlar olmayabilirdi. Ve eğer bazı insanlar konuldukları yerde kalsalardı-" Bana vahşi bir bakış fırlattı.

Savaş Lordu onun azarını tek kelime etmeden kabul eder. Alnında ter parlıyor ve yüzü acıdan gergin. Zeha'nın fırtınalı varlığına rağmen ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum ve sağlam koluna dokunuyorum. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Çok üzgünüm. Keşke bunu düzeltebilseydim."

"Sen her türlü acıya değersin," diye cevap veriyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Aşağı Kanlısalt'a ulaştığımızda şifacıya onu tedavi ettiririz." Zeha'nın ses tonu biraz daha az sert. İkimize de sorumsuz asi çocuklarmışız gibi başını sallıyor.

Biri Savaş Lordu'na bir şişe içki getiriyor ve Zeha ile Olsa kolunu sararken o da hevesle içkiyi yudumluyor. Ama onlar üzerinde çalışırken tuttuğu el benimki.

Zeha iki adamı nöbetçi bırakıyor ve beni çadırına geri götürüyor, burada tekrar yola çıkmadan önce birkaç saat daha huzursuz bir uyku çekiyoruz. Savaş Lordu'nun arkasında at sürüyorum, dizginleri onun için tutuyorum, kırık kolunu sarsmamaya özen gösteriyorum. Daha fazla içiyor ve eyerde sallanıp tiz bir melodi mırıldanıyor.

"Bu acı hiçbir şey," diye mırıldanıyor bir keresinde, öğlen saatlerinde. "Asıl acı henüz gelmedi, fare. Kalbimi oyacaksın ve onu da yanında götüreceksin."

Sırtına daha da yaklaşıyorum. "Seninle kalırdım. Ama sonra-"

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Fidyeye yok. Toprak yok. Soğuk çorak topraklarda öleceksin. Yaşamayı tercih ederim, fare. Güney'deki bir krallıkta özgür ve iyi bakıldığını bilmek istiyorum."

Özgürlük mü? Hayatımın geri kalanında Prens'in kamarasında şımartılmanın özgürlük olduğundan emin değilim. Şu anda Savaş Lordu'nun tutsağı olarak hissettiğim özgürlüğün tadına benzemeyecek; onun huzurunda tattığım keskin, buz gibi, parlak, vahşi özgürlüğün.

O gece tekrar kamp kuruyoruz ve kan damarlı ormanın sınırına ulaşmadan önce bir gün daha yol alıyoruz. Zeha kampımızdan ayrılıyor ve bir şahin göndermek yerine şifacıyı kendisi getirmek için atına atlayıp uzaklaşıyor. "Biraz iknaya ihtiyacı olabilir," diyor.

Gerçekten de şifacı geldiğinde kaşları çatıktı. "Yine mi?" diye homurdanıyor. "Yine ücret almadan, sadece para vaadiyle size hizmet etmem bekleniyor. Savaş lordları arasında en sevdiğim olduğun için şanslısın. Bunu senin için yapacağım ama sen hepsini vermeden önce hakkımı almamı sağlamak için fidyeyi kabul ettiğin yere seninle geliyorum."

"Onu vermeyeceğim," diye homurdanıyor Savaş Lordu.

"Yapacaksın. Çok cömertsin. Bu yüzden bana ödeyecek hiç paran yok." Şifacı parmaklarını Savaş Lordu'nun kolunun üzerine koyarken gözleri altın ışıklarla parlıyor. Birkaç dakika içinde Savaş Lordu uzvunu acısız bir şekilde hareket ettirebiliyor. Parmaklarını esnetir ve omzunu döndürerek test eder.

Zeha kolunda bir şahinle çadıra giriyor. "Kızın ailesi bizimle dağ köyünde buluşacak," diyor. "Prens de bazı adamlarıyla birlikte geliyor. Takas için gerekli talimatları hazırladılar." Bir kâğıt parçasını kardeşine uzatıyor.

Savaş Lordu mektubu inceler. "Şafaktan önce yola çıkıyoruz ve Bloodsalt'ı geçip dağlara doğru ilerliyoruz," diyor. "Yarın gün batımında köye varmış oluruz." Kız kardeşine bakıyor, gözleri yanıyor. "Kız bu gece benim çadırımda kalacak."

"Hayır."

"Anlaşmayı tehlikeye atmayacağım, yemin ederim. O bakire kalacak."

Parmaklarımı birbirine geçirerek yüzümü kızarttım.

Boğazını beceriksizce temizleyen şifacı, ayaklarını sürüyerek çadırdan çıkar.

"İkinize birlikte güvenemem," diyor Zeha. "Bu bağlantı ikinizi de aptal yapıyor."

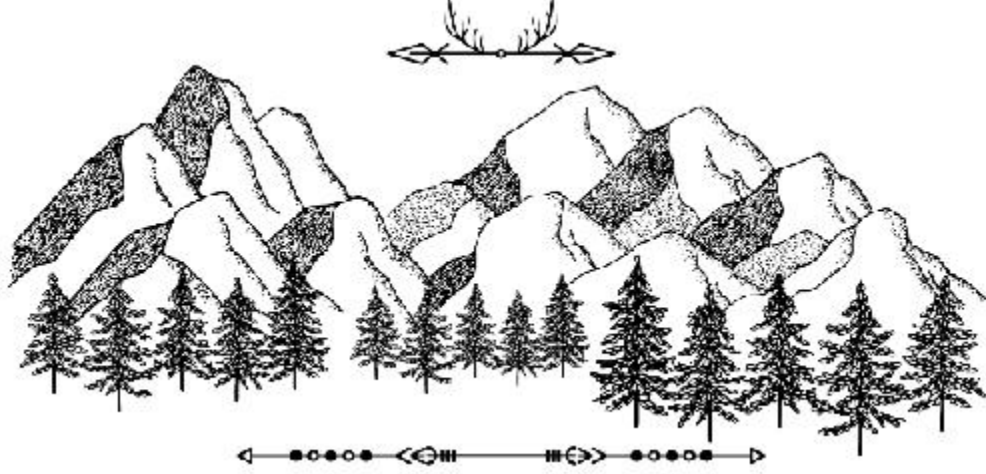
"Bana ne söyleyemezsin," diye cevap veriyor Savaş Lordu ve bir an için ses tonunda çocukluk tartışmalarının yankısını duyuyorum.

"Sen en yaşlısı olabilirsin ama ben en bilgesiyim." Zeha ona acımayla karışık sıkı bir gülümseme veriyor. "O benim çadırımda olacak. Gel, Ixiana."

Uysalca kalkıp onu takip ediyorum.

"Önce bir öpücük." Savaş Lordu ayağa fırlıyor ve beni kendine çekiyor, ağzını ağzıma yapıştırıyor, sanki beni içine çekmeye can atıyormuş gibi nefes alıyor. Elleri bedenimi şefkatle kavırıyor ve parmaklarımı boynunun arkasına geçiriyorum.

"Tanrılar," diyor Zeha bıkkınlıkla. "Yeter artık." Son bir sert öpücükle Savaş Lordu gitmeme izin veriyor.

O gece Zeha'nın çadırında yatağında uzanırken rüyamda Savaş Lordu'nu aradığımı görüyorum. Jilet gibi yapraklarından kar üzerine kan damlayan beyaz ağaçlardan oluşan bir ormanda dolaşıyorum. İleride bir şekil var, iri ve geniş omuzlu, parlak kırmızı kanla sırlanmış. Kalbim gümbür gümbür atarak o şekle doğru koşuyorum ama Prens Havil soğukkanlı ve sakin bir şekilde yoluma çıkıyor. Arkasında annem ve babam duruyor, beni hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyorlar.

"Ona ulaşacağım. Beni durduramazsınız," diyorum onlara ve rüyayı ele geçirerek onları yolumdan uzaklaştırıyorum. İlerlemeye devam ediyorum ve uzaktaki figürden kan çekiliyor, Savaş Lordu'nu bütün ve lekesiz bırakıyor, sarı saçları esintide dalgalanırken gökyüzüne bakıyor. Şimdi belime kadar gelen karın içinden geçerek açık bir arazide ona doğru ilerliyorum.

"Cronan," diye sesleniyorum.

Dönüyor ve kollarını açıyor. "Ixiana."

Ona doğru koştum.

Ama ben kendimi onun kucağına atamadan, o gitti. Büyük bir hiçliğin, morumsu mavinin içinde yüzüyorum. "Cronan?" Bu kez sesimin bir boyutu ve gücü var; zamanı ve mekânı aşıyor.

Alçak sesle ve sertçe cevap veriyor. Onu göremiyorum ama birbirimizi duyabiliyoruz. İçgüdüsel olarak yine eter aracılığıyla iletişim kurduğumuzu biliyorum,

Bu sefer ikimiz de uyurken. Bunun farkına varmak beni yaramaz bir zevkle dolduruyor. Burada kimse bizi rahatsız edemez.

"Senden uzakta olduğumda birbirimizle bu şekilde konuşabileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor bedensiz sesi.

"Eğer yapabilseydik hem harika hem de korkunç olurdu."

"Bu işkence olur. Başka biriyle evleneceksin." "Ve sen de Olsa'yla evleneceksin."

"Belki."

"Ondan çocuk yapacaksın." Eter sesim hissettiğimden çok daha sakın geliyor. "Onun bedenini alacaksın, tıpkı benimkini almanı istediğim gibi."

"Ve Prensizin *sizi* alacak," diyor alaycı bir şekilde. "Sana sahip olacak ve ellerini üzerine koyacak. Aletini bacaklarının arasına sokacak ve dilini ağzına sokacak."

"Dur." Çizdiği resim zihnimde keskin ve net bir şekilde parlıyor ve panikliyorum. "Bunu yapmasına izin verebileceğimden emin değilim. Her şeye rağmen onunla evlenebileceğimi sanmıyorum."

"Siz de anlaşmanın bir parçasısınız. Para ve asker katkısının sebebi sensin," diyor Savaş Lordu. "Seni bu kadar kolay bırakacağını ya da ailenin nişanı bozmana izin vereceğini mi sanıyorsun?"

"Ailem iyi insanlar. Beni dinlerler."

Acı ve sert bir şekilde gülüyor. "Eğer bundan kurtulmak istiyorsan, hazine, bu kadar güvenemezsin. Atımı çalıp beni bir çukurda kan kaybından ölmeye terk eden kadın gibi olmalısın. Sevdiğimiz insanlar bizi hayal kırıklığına uğratar. Bazen istemeden de olsa bizi kırarlar."

"Seni kıracağımı mı düşünüyorsun?"

Sesi alçalıyor, uzaklarda kayboluyor. "Zaten ."

Benim bilincim ve onunki birbirinden uzaklaşıyor. Ne kadar denesem de onunla tekrar bağlantı kuramıyorum. Bir süre sonra perişan ve soğuk bir halde uyanıyorum ve Zeha'nın çadırından gri bir şafağa doğru sürünerek çıkıyorum. Kahvaltıdaki iğrenç taneli yulaf lapasını neredeyse öğürerek yiyorum. Kürk astarlı pantolonuma rağmen, iç baldırlarım ata binmekten sürtünüyor ve sürekli bir ağrı kemiklerime ve kafatasıma yayılıyor.

Bloodsalt'ın güney kısmından geçişimiz olaysız oldu. Büyük dağ silsilesine bu sefer farklı bir yoldan tırmanıyoruz, babamın gözetleme kulelerinden birinin yakınından geçiyoruz. Oradaki muhafızlar bizi kesinlikle görebiliyor, ama rahatsız edilmeden geçmemize izin vermek için emir almışlar. Yine de Savaş Lordu ve adamları hiçbir şeyi şansa bırakmıyor. Hepsi karanlık, çelik gibi

Zırhlar, kabaca dövülmüş zırhlar, göğüs zırhları ve bilezikler. Savaş Lordu ve Zeha'nın her biri örgülü saçlarının üzerine miğfer takar.

Geçitten çıktıktan sonra Savaş Lordu durmamızı istedi. "Bu köy olmalı. Adı Üç Köprü." Olsa ve Zeha'ya işaret ediyor.

Üç Köprü, dağın yamacından biraz aşağıya doğru uzanan bir sırt boyunca sıralanmış düzenli kulübelerden oluşuyor. Kiremitli çatılar batan güneşin ışıltısıyla turuncuya boyanmıştır. Bir dere, tepeden aşağı dökülmeden önce binaların arasından yılan gibi kıvrılıyor ve akışı üç yerde küçük taş köprülerle kesiliyor. İnce bir araba ve insan kuyruğu yavaşça yerleşim yerinden uzaklaşarak dağ eteklerine doğru ilerliyor.

"Görünüşe göre sözlerini tutuyorlar, en azından şimdilik," diyor Olsa. "Köylüler burayı bizim için boşaltıyor."

"Ya öyle ya da sivil kayıplar olmadan savaşabilmemiz için herkesi dışarı çıkarıyorlar," diye mırıldandı Zeha.

Savaş Lordu onaylarcasına homurdanıyor. "Buraya daha önce baskın yapmadık ama Erfyn ve adamları yaptı. Bol miktarda çiftlik hayvanı ve tahıl götürdüler. Yine de burada tarıma değer bazı toprak parçaları olabilir. Olsa, herkese dikkatli olmalarını ve silahlarını hazırlamalarını söyle, ama geride kal. Zeha ve ben önden gidip takası yapacağız."

Olsa atını onunkine yaklaştırır. "Bunun için senin yanında olmak isterim, Cronan."

Dişlerim sıkılıyor. Onun adını bu kadar samimi bir şekilde söylemesi hoşuma gitmiyor.
ton.

"Ben çağırmadıkça savaşçıların kendilerini dizginlediklerinden emin olmanı istiyorum. Saldırmaları için." diyor. "Bu anlaşmanın aceleci bir aptal tarafından mahvedilmesini istemiyorum. Şifacıya da ihtiyaç duyulması halinde hazır olmasını söyle. Beni öldürmeye çalışabilirler." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve tenimi bir korku ürpertisi kaplıyor. Kollarımı beline daha sıkı sarıyorum.

Olsa'nın ağzı bir karış açık kaldı ve atını döndürüp diğerlerinin yanına gitmeden önce bana sert bir bakış fırlattı.

Dağ yolundan köye doğru ilerlerken Zeha'nın atı ve Savaş Lordu'nun atı ancak yan yana yürüyebilecek kadar yer bulabiliyorlar.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" diyor sessizce ona.

"Yapacağım. Halkımız için doğru olan bu."

Zeha başını sallar. "Öyle."

İkisine de bağırarak istiyorum. Hıçkırmak, tekmelemek ve beni yerleşim yerine geri götürmeleri onları zorlamak istiyorum - ya da halkımı ve klanları anlaşılmaya zorlamak. Bunu yapmak istemiyorum. Bunu yapamam, ne de Kuzey'e dönebilirim. Her iki yolun da sonu bizim için iyi bitmiyor, o halde neden üçüncü bir seçenek olmasın? Henüz görmediğim bir seçenek?

Neredeyse Savaş Lordu'na kederimi ve paniğimi dile getirecektim ama devasa vücudunun sertliği bana kafasının yeterince meşgul olduğunu söylüyor. Bu onun için de zor ve benim itirazlarım ve yalvarışlarım bunu daha da zorlaştıracak.

Belki bu geçici bir ayrılık olabilir. Belki ailemle konuşabilirim, onun tarafını görmelerine yardımcı olabilirim. Belki bir gün onu tekrar görebilirim.

Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesine dayanamıyorum.

Köye yukarıdan giriyoruz, Arnavut kaldırımli caddede seke seke ilerliyoruz. Sanırım kasabanın yamaçtaki konumu göz önüne alındığında erozyonu önlemek için parke taşlarına yatırım yapmışlar. Buradaki evler iyi yapılmış, kümesler ve ağıllarda tavuklar, keçiler ve domuzlar var. Hava serin, ama dağların diğer tarafındaki acıtıcı soğuğa kıyasla neredeyse ılık geliyor.

"Güzel bir yer," diyor Zeha. "Halkımız burayı sevecektir."

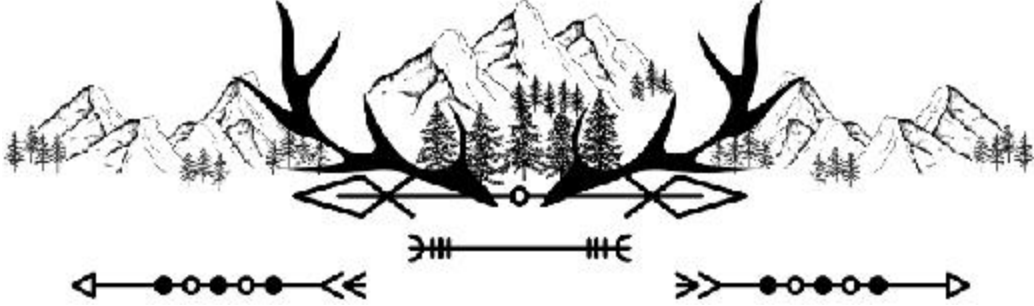
"Tüm bu ailelerin evlerinden çıkarılmak zorunda kalması çok kötü," diye mırıldanıyorum.

Savaş Lordu cevap vermiyor ama beni duyduğunu biliyorum. "İşte oradalar," diyor.

İleride cadde, ortasında bir kuyu köy meydanına açılıyor. Kuyunun her iki yanında, bir sıra ev ve dükkândan diğerine uzanan, meydan boyunca uzanan koyu renkli bir atlı asker hattı var.

Arkama baktığımda Savaş Lordu'nun adamlarından birkaçının ellerinde yaylarla cadde boyunca mevzilendiğini görüyorum. Bir sıra savaşçısı kılıçlarını hazır tutuyor ama arkamızda mesafelerini koruyorlar. Olsa onların önünde at sırtında, kestane rengi saçları solan ışıktaki parlıyor.

Tüm vücudum yanıyor, sinirden alev alev yanıyor ve iç sesim sürekli "*Bunu istemiyorum*" diye bağırıyor. *Bunu yapmak istemiyorum.*

Annemle babamın yüzlerini görebilecek kadar yaklaştığımızda Savaş Lordu atından iniyor ve beni aşağı indiriyor. Zeha olduğu yerde kalıyor, atının dizginlerini kendi dizginleriyle birlikte tutuyor. Savaş Lordu beni yavaşça aileme doğru götürüyor, eli omzumda ağırlaşıyor.

Babamın yüzü öfke ve endişenin karışımıyla solgun. Annemin gözleri alev alev yanıyor ve sanırım bakışlarıyla Savaş Lordu'nu yakabilseydi, yakardı. Onların yanında, Prens Havil altın rengi brokarlar içinde, kendi muhafızlarının arasında duruyor. Hep böyle kısa ve zayıf mıydı? Yüzünde hatırladığım şefkatli nezaket değil, kibirli bir suç ifadesi var. Beni gördüğünde bakışlarında hiçbir heyecan sıçraması, sevgi dolu bir sevinç titreşimi yok. Belki de Savaş Lordu'nun adamları onun hevesini fark edip daha yüksek bir fiyat istemesinler diye fazla umursamıyormuş gibi davranıyordur.

"İşte " Savaş Lordu'nun derin sesi meydanda yankılanıyor.

Prens Havil beyaz eldivenli elini kaldırıp ince ve keskin bir sesle konuşur. "Parayı getirin ve hayvana götürün."

İki hizmetkâr birkaç torba dolusu parayı Savaş Lordu'na taşır. Dönüp Olsa ve adamlarından birine işaret eder ve onlar da fidyeyi kabul etmek için öne atılırlar.

"Şimdi, kızımı bana ver." Babamın sesi, benim için çok değerli, çok kıymetli. İçinde hafif bir çatlak var, sevgisinin işareti. Ona güven verici bir şekilde gülümsüyorum.

"Bize gel, çocuğum." Annem iki kolunu birden uzattı.

Savaş Lordu nefes alıyor, alçak sesle ve sabit bir şekilde, sanki kendini hazırlıyormuş gibi. Eli omzumdan düşüyor. Ondan uzaklaşmam için beni serbest bırakıyor.

Kafamı kaldırıyorum ama bana bakmıyor. Yüz hatları gergin ve sert yeşil bakışları ileriye sabitlenmiş. Çenesinin sertleşmesiyle yanağındaki bir kas esniyor ve dudakları kenetleniyor.

Bir elimi göğsüne, göğüs zırhının üzerine koyuyorum. Sonra elini tutuyorum ve dudaklarımı nasırlı eklemelerine bastırıyorum.

Annemin nefesi kesildi.

Babam tekrar konuşuyor, sesinde bir korku iziyle. "Buraya gel, Ixiana."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum Savaş Lordu'na.

Sonra ondan uzaklaşıp aileme ve Prens Havil'e doğru yürüyorum. Yüzlerini göremiyorum; görüşüm bulanık ve gözyaşlarımdan yanıyor.

Annem omuzlarımdan tutup beni kendine çekiyor. Güçlendirilmiş deriden güzelce işlenmiş bir zırh giyiyor. Gül ve çelik gibi kokuyor. Beni atlara doğru itmeye başladı, ama Prens Havil tersledi, "Bekle. Anlaşma henüz yapılmadı."

"Daha ne var?" diye soruyor babam.

Prens, "Önemli bir konuda tatmin edilmem gerekiyor," diyor. "Müstakbel gelinimin bozulmadan kalması. Bir bakire. Muayeneyi gerçekleştirmesi için burada kendi doktorum var."

"Elbette buna gerek yok," diyor babam. "Yalnızca Ixiana'nın sözü-"

Prens kibar bir gülümsemeyle, "Bağışlayın beni," dedi. "Ama Ixiana'nın muhakeme yeteneğinden ödün vermiş gibi görünüyor. Bu konuda onun sözüne güvenemem." Cüppeli fiziğe işaret eder. "Onu evlerden birine götürün ve testi yapın."

Annemin elleri kollarımda sıkılaşıyor. "Bu bir rezalet. Mesaja bu ifadeyi sadece kimsenin ona dokunmayacağından emin olmak için ekledik. Böyle bir muayene olmayacak."

"Olacak," der Prens. "Ya da onu o vahşiye geri vereceğiz." Anneme dönüyor. "Bu çile sırasında yeterince şey yaşamadım mı? Gelinimin kirletilmediğine ve mahvedilmediğine dair güvence almaya hakkım yok mu?"

Annem dişlerinin arasından tıslıyor, sanki ona saldıracakmış gibi geriliyor, ama ben Savaş Lordu'nun şimdiye kadar yaptıklarına rakip olacak bir kaş çatmayla öne çıkıyorum. Prens Havil bir kaşını kaldırdı. Geçmişte onun huzurunda hep uysal ve utangaç olmuş, sevgi gösterilerini hevesli bir alçakgönüllülükle kabul etmişim.

Ama ben kulesinden alınan Ixiana değilim.

"Ya dediğiniz gibi biri beni 'mahvetseydi'?" Başımı dik tutarak ona bakıyorum. "Bu durumda, önerdiğin gibi kişiliğimin istilacı bir şekilde incelenmesi bana aşırı duygusal acı ve utanç verirdi. Bu hiç umurunuzda mı? Beni mi önemsiyorsun, yoksa sadece kendini mi?"

Şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekiyor, soluk mavi gözleri açılıyor. "Senin sağ salim dönmeni sağlamak için bu işe para ve adam yatırdım ve sen sırf saf bir eş istediğim için aşkımı mı sorguluyorsun?"

Savaş Lordu konuşuyor, sesi bastırılmış bir öfkeyle gırtlaktan geliyor. "Halkımdan hiç kimse ona dokunmadı. Ve onun bekâretini ben almadım. Bu, ona layık gördüğü adama vermek üzere ona ait."

Prens Havil alay eder. "Sanki sana inanacakmışım gibi, kaba herif." Muhafızlarına başını sallar. "Onu içeri götürün. Kabul etse de etmese de muayeneyi yapın."

Annem beni arkasına itip kılıcını yarıya kadar çekti ve babam elini kaldırdı. Muhafızları karşılık veriyor, etrafımızda kümeleniyorlar. "iyi bakın Prens," diyor babam.

"Hayır, *senin* bir kaygın var," diye yanıtlıyor Havil. "Babamın iyi niyeti ve desteği olmadan bir hiçsiniz. O olmadan bu kokuşmuş barbarlar tarafından istila edilirsiniz. Geri çekilin diyorum!"

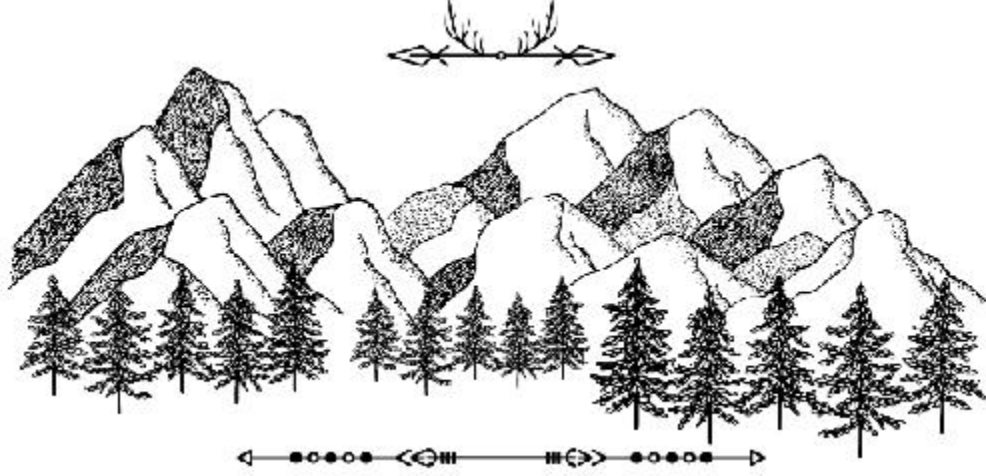
Babam elini kaldırmış bana bakıyor. Benim için Prens Havil'le savaşılmaya hazır. Bir savaş başlatmaya hazır.

Ve bu bana umut veriyor. Çünkü sevgi her zaman nefretten daha güçlü olacaktır ve eğer ailem beni bu kadar çok seviyorsa, onlara Savaş Lordu'nun halkının içinde kötü durumu ve sevmeye başladığım adamı anlattığımda beni dinleyebilirler.

Ama tüm bunları onlara anlatmak için zamana ihtiyacım var. Bu durumu hemen şimdi yatıştırmalıyım ki buradan ayrılabilirim ve ailemle yalnız konuşabileyim. Bu açmazın kanlı bir üçlü savaşa dönüşmesine izin veremem.

"Her şey yolunda." Babama başımı sallayıp annemin yanından geçerek Havil ve fiziğine doğru ilerliyorum. "Teste katılacağım."

Prens Havil'in yüzü her zamanki hoş ve nazik hatlarına bürünüyor. "Aferin kızıma. İş bitene kadar burada bekleyeceğiz."

Fizik için bacaklarımı açmak utanç verici. Savaş Lordu'nun bana yaptığı her şeyden daha fazla ihlal gibi hissettiriyor. Bana bedenimle istediğini yapabileceğini söylediğinde bile, beni rızam olmadan asla almayacağını hissedebiliyordum. Ve sanırım onun sert ilgisini memnuniyetle karşıladığımı biliyordu - bacaklarımın arasını kavrayan sahiplenici el, göğsümdeki okşayıcı dokunuş. Hepsini sevdim.

Ancak bu inceleme soğuk ve acımasız. Esaretim sırasında gerçekten tecavüze uğramış olsaydım, bunu dayanılmaz derecede incitici bulurdum. Bu haliyle, doktor tatmin olana kadar buna katlanıyorum. Beni terk edilmiş evden dışarı çıkarıyor ve hala bakire olduğumu ilan ediyor.

Savaş Lordu her an patlayacakmış gibi görünüyor. Acele etmenin zamanı geldi. Prens Havil'in açık kollarından kaçınıyorum ve onun yerine babamın yanına gidiyorum. "Gidelim," diyorum sessizce. "Bırakalım savaşçılar köyü ele geçirsin. Sana söylemem gereken şeyler var."

Babam başını sallıyor ve atlara binmek için acele ediyoruz. Bineklerimiz köy sokağında ilerlerken, Savaş Lordu'nun iri cüssesine son bir kez bakmak için dönüp bakıyorum.

Kalbimi onunla birlikte geride bırakıyorum. Ama onunkini yanımda taşıyorum. Sabredebilirse, ona geri getireceğim.

İki yanımda ailem ve etrafımızda muhafızlar olduğu halde atımı dağ köyünden dışarı sürüyorum. Savaş Lordu'nun rahatlatıcı cüssesi olmadan kendi atımın üzerinde olmak garip hissettiriyor.

"Beklediğimden daha iyi görünüyorsun," diyor annem beni incelerken. "Zayıflamışsın, kıyafetlerin tuhaf ve birkaç çizimin var ama yara bere içinde değilsin. Neredeyse daha güçlü görünüyorsun."

"Bana karşı naziktiler," diyorum ona sessizce.

Kaşlarını çatıyor ama itiraz etmiyor. "Kardeşlerin burada olmak istediler ama evde kalmalarının daha güvenli olacağını düşündük. İçlerinden birinin kaçırılması riskini göze alamazdık. Joss kalede kalmayı reddetti ama onu Hoenfel'de beklemeye ikna ettik. Dağ eteklerinde bir kasaba... Geceyi oradaki handa geçireceğiz. Sıkı koruma altında olacağız, asla korkmayın. Kimse sizi tekrar yakalayamayacak."

Çok kötü.

Yüksek sesle "Bu güven verici" diyorum.

"Neredeyse unutuyordum!" Annem heybeyi karıştırıyor ve bana küçük bir kese uzatıyor. "Ciğerlerin için iksir. Onu yanımda getirdim. Tanrılara şükürler olsun ki onlar seni tutarken herhangi bir kriz geçirmedi."

"Yaptım," diyorum ona. "Ama Savaş Lordu bunu atlatmama yardım etti." Annemin alnı yine kıvrılıyor.

"Savaş Lordu..."

Ama o daha bir şey söyleyemedi Prens Havil ileriden bana el sallıyor. "Gelinim! Gel ve yanıma bin."

"Gidip onu yatıştırmalıyım," diye mırıldandım.

Annem başını eğip bana bakıyor. "Farklı görünüyorsun, aşkım.

Tüm bunlardan önce, onun bastığı toprağa tapıyordunuz ya da öyle görünüyordunuz."

Şimdi açıklayamam, o yüzden "Hana vardığımızda, sizinle ve babamla çok önemli bir konuda özel olarak konuşmam gerekiyor" dedim.

"Ne istersen, aşkım."

Sonraki iki saat boyunca, tüm bu deneyimin kendisi için ne kadar travmatik olduğunu anlatan Prens Havil'in duru ses tonuyla serenat yapıyorum. Savaş Lordu'nun ne kadar vahşice görüldüğünü haykırıyor. "Hiç zarafet ya da zerafet yoktu ve muhtemelen berbat kokuyordu. Seni zavallı sevgilim. Al, yeni kolonyamdan bir kokla." Bileğini uzattı, eldivenini kenara çekerek tenini gösterdi. "Çok hoş."

Eğildim ve kibarca kokladım. "Prens Havil, adamlarınızdan birinden biraz su rica edebilir miyim? Uzun bir yolculuk oldu."

"Şarap!" diye bağırarak iki kadeh ve bir şarap getiren hizmetçiye seslenir. Cilt.

"Sadece su," diye itiraz ediyorum ama o, "Israr ediyorum. Bir şeylere ihtiyacın var

O korkunç çileden sonra kendinizi hazırlayın. Ben biliyorum."

Sıkılmış dişlerimin arasından gülümsüyorum ve içimi yudumluyorum. Belki de ona tahammül etmeme yardımcı olur. Onun çekici olduğunu nasıl düşünebilirdim? Sanırım kendi sarayında, kendi konforu içindeyken öyle olabiliyor. Nişan ilk teklif edildiğinde onun harika biri olduğunu düşünmüştüm; benimle ilgilenebilecek, üzerime titreyebilecek, bana bir prenses gibi davranabilecek güçlü bir adam. Ama burada, dağlarda, sadece aptal ve bencil görünüyor. Boş bir aptal.

"Evliliğimizi hızlandırmalıyız," diyor. "Böylece gelip benimle yaşayabilirsin, babanın bu kaba taşra mahallesinde değil."

"Burası benim evim."

"Ah canım, hayır. Sarayım artık senin evin. Orada oldukça güvende olacaksın. İstemezsen bir daha asla dışarı çıkmak zorunda kalmayacaksın, arabalara hızlıca binip inmek dışında. Yazlık sarayımızda orman gibi boyanmış koca bir galerimiz var; çok hoş, renkleri gerçeğinden çok daha çekici. Henüz gördüğünü sanmıyorum, değil mi sevgilim?"

"Hayır," diye mırıldandım.

Hoefel Han'ın önünde attan inene kadar bir daha konuşmuyorum, o sırada Joss ön kapıdan fırlıyor ve sarılma gücüyle neredeyse beni deviriyor.

"Lanet olsun sana, Ixie," diye tıslıyor saçlarıma. "Öleceğini sandım. Tanrım, saçında ne var? Bunlar *kemik* mi?" Geri çekilip beni inceledi. "Farklı görünüyorsun."

"Annem de aynı şeyi söyledi." Ona yarım bir gülümseme veriyorum, o da bana şaşkın ve meraklı bir sırıtışla karşılık veriyor.

"İçeri gel," diyor. "Burada iyi yemek var. Diyetinizi de onlara açıkladım."

Yemek sırasında Prens Havil sürekli yemeklerin kalitesizliğinden yakınırken, ben kendi porsiyonumu açgözlülükle mideye indiriyorum. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey tatmamıştım.

Annem yemek yiyemeyecek kadar gergin; arkamda dolanıyor, saçlarıma örgüsünü çözüyor ve kemiklerini ayıklıyor. Bir an için onları saklayıp saklayamayacağımı sormayı düşünüyorum ama sonra onları ateşe atıyor. "Bu giysilerin geri kalanını da yakacağız ve sana düzgün bir şeyler giydireceğiz" diyor. "En yumuşak elbiselerini ve cüppelerini getirdim-"

"Hayır," diyorum sertçe ve o da duruyor.

"Kıyafetler bende kalsın istiyorum," diyorum daha sessiz bir şekilde.

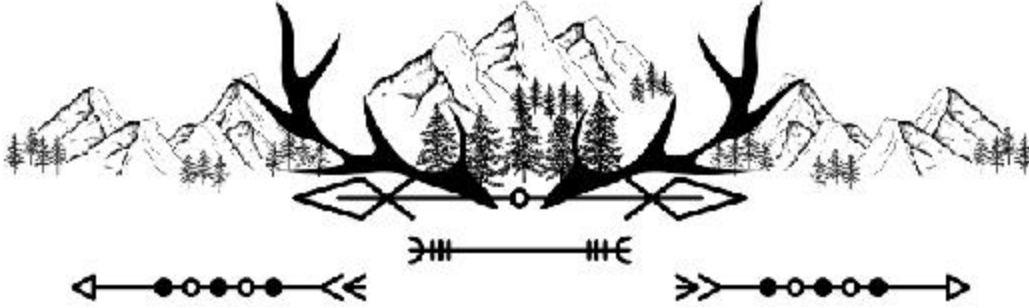
Prens Havil küçümseyici bir kahkaha patlatır. "Neden, sevgilim, ne için?"

Cevap vermek yerine masadan kalkıyorum. "Yorgunum. Emekli olmadan önce ailemle yalnız konuşmak istiyorum, izninizle Ekselansları."

"Elbette, elbette." Biraz hoşnutsuz görünüyor, ama bana izin veren bir el sallıyor. "Sen de bir banyo yap hayatım. Bundan bahsetmek istemezdim ama serseri ve canavar kokuyorsun."

"Çok özür dilerim canım." Ona abartılı bir reverans yaptım. "Gelecekte seni daha çok memnun çalışacağım."

"Eminim yapacaksın." Gülümsüyor, bakışları vücudumda geziniyor. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Ailem, Joss ve ben nihayet yalnız kaldığımızda, hanın en iyi ve en büyük odasında küçük bir masanın etrafına oturduğumuzda, onlara her şeyi anlatıyorum - Savaş Lordu ile geçirdiğim zamanın tüm ayrıntılarını, eter yoluyla bağlantımız ve bunun ne anlama geldiği de dahil. Şehvetli anlarımızı atlıyorum ama o seyahat günlerinde birbirimize hislerimizin nasıl derinleştiğini anlatmaya çalışıyorum. Halkının tarihini onların gördüğü şekliyle ve çektikleri zorlukları anlatıyorum.

"Görüyorsunuz, köylerimizi yağmalıyorlar çünkü fazla seçenekleri yok," diyorum. "Kendi topraklarında yapamadıkları ya da elde edemedikleri malzemelere ihtiyaçları var. Hastalık, maruz kalma ve canavarlar yüzünden sürekli insan kaybediyorlar. O kadar çok tehlikenin arasında yaşıyorlar ki, bu dehşet verici."

Annem elini benimkinin üzerine bastırıyor. "Sen merhametli bir kızsın, Ixiana. Onlar için neden böyle hissettiğini anlıyorum."

"Ama bu o kadar basit değil," diye ekliyor babam. "Yağmacılar sadece ihtiyaçları olanı alıp gitmiyorlar. Zalim ve yıkıcıdırlar. Kuyuları zehirliyorlar, binaları yakıyorlar ve köylülere -erkeklere ve kadınlara- tecavüz ediyorlar. Çocukları öldürüyorlar."

"Bazı klanlar bunları yapıyor, evet, ama hepsi değil. Savaş Lordu'nun halkı tecavüz etmez ya da çocukları öldürmez. En azından onun izniyle."

Joss, huzursuz olduğunda sık sık yaptığı gibi bıçaklarından biriyle oynuyor. "Oloth Bölgesi'nde derslere katılırken, tarihimizin Kuzeyli akıncıların anlattığına benzer bir versiyonunu duydum," diyor. "Bunu anlatan öğretmenin sadece yıkıcı olmaya ya da yazı masalarımızda uyuyakalmamızı engellemeye çalıştığını düşünmüştüm. Ama belki de bizi uyandırmaya çalışıyordu

rahatsız edici bir gerçeğe. Yine de, baskınlardan sonra sınır köylerinden bazılarını görseydin Ixiana -sokaklarda tecavüze uğramış ve kırılmış halde bırakılan insanların ağlamalarını duysaydın-"

"Cronan bu yanlışların önce kendi halkına yapıldığını, bunun bir intikam olduğunu söylerdi," diye mırıldanıyorum. "Gerçi dediğim gibi, tecavüze göz yummaz. *Faen*, her iki tarafta da o kadar çok acı var ki..." Dudağım titriyor ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Yorgunluk ve duygu içimde birlikte çarpışıyor, ama yaklaşan gözyaşlarına karşı koyuyorum. Eğer teslim olur ve ağlarsam, ağlamayı ne zaman *durdurabileceğimden* emin değilim. bir yara Savaş Lordu için kanıyor, halklarımız arasındaki uçurumun ne kadar büyük olduğunu fark ettikçe daha fazla acı fışkırıyor.

Ailemi ikna etmek, kalıcı bir anlaşmayı tek başıma hazırlamak gibi belirsiz bir fikrim vardı.

Aptalca bir fikir. İmkansız.

Annem saçlarımı okşuyor. "Hayatım, bazen güçlü insanlarla birlikte olduğumuzda, korktuğumuzda ve tehlikede olduğumuzda kalplerimiz uyum sağlamak zorunda kalır. Bu durumda hayatta kalmamıza yardımcı olacak duygular ve bağlantılar geliştirirler."

Ellerimi yüzümden indiriyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Bu öyle bir şey değil. Onu anlamıyorsun, tanıımıyorsun."

"Ixie, dürüst ol. Sen de onu uzun zamandır tanıımıyorsun." Joss bana bakıyor. "Ona aşık olduğunu mu söylüyorsun?" Dudakları kıvrılıyor.

Gözlerinde o tanıdık küçümsemeyi, zayıflığımı hor görmeyi görüyorum. Zavallı, küçük, çaresiz Ixiana, kudretli esirine aşık oluyor.

Ailemin gözleri de bunu yansıtıyor - acıma ve önyargı zihinlerinde kabul edebilecekleri bir gerçeklik yaratmak için harmanlanıyor. Yumuşak kalbimin Warlord'un görünüşü ve kas gücü tarafından geçici olarak alt edildiğine inanmak onlar için daha kolay

-Daha geniş bir dünya görüşüne ve onların anladığından daha derin bir gerçeğe uyandığımı kabul etmeleri çok daha zor.

"Sana dokundu mu?" diye soruyor annem gergin dudaklarının arasından.

Konuşsam da konuşmasam da gerçeği gözlerimden okuyacak, o yüzden "Ben istedim" diyorum.

"Tanrılar." Babamın sesi titriyor ve aniden ayağa kalkıyor. "Bu gece daha fazla dayanamayacağım. Ixiana, dinlenmen gerek. Burada güvendeyiz, askerlerimiz ve Prens'in adamları tarafından iyi korunuyoruz. Yarın yola devam edeceğiz ve doğruca sınıra ve Prens'in sarayına gideceğiz. Seni yanında istiyor, Ixiana, böylece seni koruyabilir. Ve muhtemelen seni korumak isteyecektir.

düğünü hızlandırın. İkiniz evlendiğinizde, bu Savaş Lordu'nun ulaşamayacağı bir yerde, Ekselansları'nın ailesinin koruması altında güvende olacaksınız."

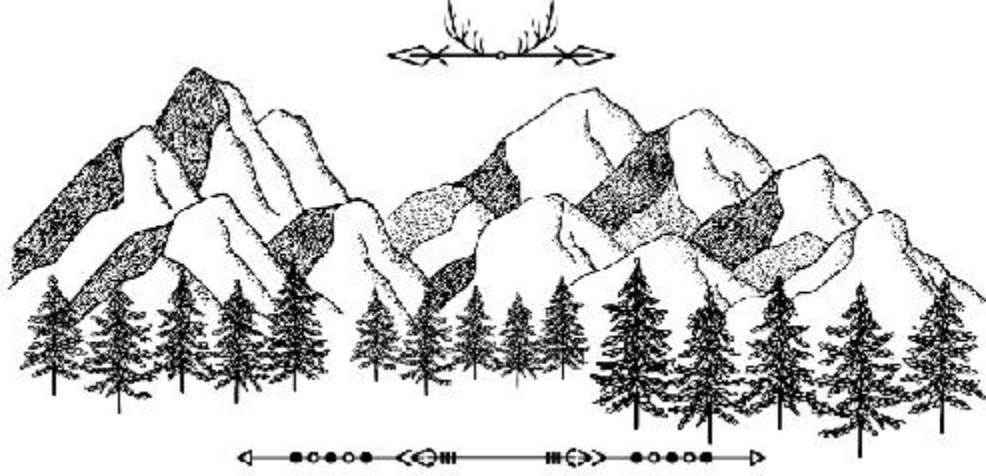
Sinirlerimde öfke ve panik alevleniyor. Ben de ayağa kalkıyorum, protesto etmeye hazırım.

-Ama kız kardeşim sözümü kesti. "Ne söylemek istiyorsan Ixie, hepimiz biraz uyuyana kadar bekleyebilir. Gel, benim odamı paylaşacaksın. Senin için ısıtılmış bir banyo var. Su soğumadan içine gersen iyi olur."

Beni dışarı çıkardı ve ben de karşı koymadım. Zihnim bulanıklaşmaya başlıyor ve başım dönüyor - vücudumun sınırlarına ulaştığının kesin işaretleri. İyi bir yemek yedim, yıkanıp dinlendikten sonra aileme gerçeklerle tekrar saldırabilirim - belki daha etkili bir şekilde. Bir stratejiye, onları en azından Savaş Lordu'yla buluşup konuşmaya ikna etmenin bir yoluna ihtiyacım var.

Banyo da, sonrasında içine gömüldüğüm rahat yatak da tam bir zevk. Gözlerim kapanıp düşüncelerim karanlığa gömülürken, Joss alışılmadık bir sevgi gösterisiyle yatağın kenarına oturup saçlarımı okşuyor.

Gecenin derinliklerinde karanlık değişiyor, maviye dönüşüyor, güzel, sonsuz. Ve o uçsuz bucaksız maviliğin içinde bir yerlerde Savaş Lordu'nun çılgınlıklarını duyabiliyorum.

Savaş Lordum acı içinde kükrüyor. Yoğunluktan bayılmak üzere, eter içinde gidip geldiğini hissedebiliyorum.

"Neredesin sen?" Çığlık atıyorum. "Bana nerede olduğunu söyle ki sana yardım edebileyim!" Bir an için bütün ve canlı bir şekilde belirir, vücudu yırtılmış ve kan sızmaktadır, sakalı kir ve daha fazla kanla kirlenmiştir.

"Prens," dedi.

fısıldıyor. "Benim için gelme."

Sonra o gitti ve ben uyandım, rüyadan çıkmak için savaşıyorum. Vücudum terden kayganlaşıyor ve kalbim dehşetten titriyor.

Kendimi yataktan dışarı atıyorum. Önüme serilmiş seyahat kıyafetleri var - bir çift zarif pantolon ve ata binebilmem için önden yırtmaçlı uzun bir elbise, ayrıca narin iç çamaşırları ve kürklü bir pelerin. Hepsini kaptım, Joss'u uyandırmamak için yatak odasında giyinmeye cesaret edemedim. O bir savaşçı ve en ufak bir tehlike kokusunda bile uyanır.

Han'ın üst katındaki soğuk koridorda geceliğimi çıkarıp çıplak vücudumdaki teri süngerle temizliyorum. Kimsenin beni çıplak görmesinden endişe bile etmiyorum. Artık değil. Savaş Lordum zor durumdayken olmaz.

Kıyafetleri elimden geldiğince çabuk giyiyorum. Elbisenin cebinde bir yumru var; bu, nefes alma krizlerimi durduran sihirli sprej.

Saldırı demişken, bir anlık dürtüyle odaya geri dönüp kız kardeşimin kılıçlarından birini alıyorum. Kemer ve kılıfla uğraşmadan, sessizce kaydırarak çıkarıyorum - çok fazla şingirdayıp tıkırdayacaklar. Bu onun iki kılıcından daha kısa olanı.

En sevdiği silahlar. Benim kullanabileceğim kadar kısa ve ince. Onun büyük geniş kılıcını taşımamın imkanı yok.

Cronan Prens Havil'in elinde. Ona zarar veriyor. Ve yakınlarda olmalılar, çünkü Prens'in hanın konforundan uzaklaşacağını sanmıyorum. Çıgıllıkları kimsenin duymayacağı bir yer bulmuş olmalılar.

Hanın merdivenlerini her gıcırtıda irkilerek iniyorum ve arka koridor boyunca süzülerek mutfağa geçiyorum. Kapı parmaklıklı ve orada nöbet tutan adam bir bankta uyukluyor, elinin yanında boş bir şişe duruyor. Tahta çubuğu hafifçe yukarı kaldırıyorum ve kendimi soğuk, siyah gecenin içine bırakıyorum.

Mutfak kapısının eşiğinin ötesinde, bahçenin karla kaplı kaldırım taşları uzanıyor. Giydiğim deri botlar iyi yapılmış ama fazla sağlam değiller ve tabanları sayesinde zemindeki her pütür ve çakıl taşını hissedebiliyorum. Soğuğu yeterince uzakta tutuyorlar, ama Kuzey'de bana çok iyi geleceklerinden şüpheliyim.

Ahırların ve müştemilatların arasından, koyu renkli ağaçların oluşturduğu bir saçağa doğru yürüyorum. Han, Hoenfel'in güney ucunda duruyor. Prens el altından bir şeyler çeviriyorsa, muhtemelen bunu kasabanın dışında, köy halkının fark etmeyeceği bir yerde yapıyordur. Bölgemizin ölümcül düşmanlarından birine işkence ettiği için onu suçlayacaklarından değil.

Avluyu çevreleyen alçak duvarda bir kapı var, kara ormanla aramdaki tek engel. Kapının mandalına uzandığımda, at sırtındaki üç figür karanlıktan çıkıp arka arkaya dizilerek yolumu kesiyor. İkisi babamın muhafızlarının ayı başlı kalkanını taşıırken, üçüncüsü Prens Havil'in evinin amblemini taşıyor; dört kanatlı bir güvercin.

Kılıcı zaten alçakta, eteklerime doğru tutuyordum ama silahı adamlardan gizlemek için sağ elimi hızla arkama kaydurdım.

"Orada dur," diyor Prens Havil'in muhafızı. "Senin işin ne kadın?"

"Bu o çocuk," diyor babamın askerlerinden biri. "Bu Ixiana, kaçırılan. Karanlıkta burada ne yapıyorsun, genç kız?"

"Biraz hava almam lazım," diyorum onlara. "Otel bana çok yakın ve hapsedici geliyor. O güzel ağaçların çam kokusunu içime çekerim diye düşündüm."

"Korkarım gece yarısı yürüyüşüne çıkmanıza izin veremeyiz leydim," diye yanıtlıyor asker. "Çok tehlikeli. Etrafta serseriler olabilir."

"Daha önce bir tane yakaladık," diyor Prens Havil'in adamı. "Ormanda gizlenen büyük bir canavar."

"Gerçekten mi?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Onu yakalamanız ne kadar harika. Peki kötü adama ne yaptınız?"

"Onu oraya sürükledi." Asker avlunun uzak köşesindeki eski bir ahır, bir ek binayı işaret ediyor. "Hancının soğuk bir kileri var, kalın duvarlı falan, bu yüzden Ekselansları sorgulama için hayvanı oraya götürdü. Gördüğünüz gibi herkesi rahatsız etmek istemedi."

"Prens adamı bizzat sorgulayacak mı?"

"Oh evet. Ekselansları işkencede ustadır. Zevk , belki söyle."

"Çok güzel," diyorum gülümseyerek, dişlerimi sıkarak. "Peki, teşekkür ederim bizi çok iyi koruyor. Yatağa dönmeden önce bahçede kısa bir yürüyüş yapacağım. İyi geceler!"

"İyi geceler leydim."

Dönerken, kılıcı eteklerimin arasında saklayarak yer değiştiriyorum. Arkama bakmadan önce hana doğru rahat adımlarla ilerliyorum. Adamlar ağaçlara doğru dönmüş, sırtlarını bana dönmüşlerdi, ben de hızla avluyu geçip bir ek binanın gölgesine girdim - kokusuna bakılırsa bir hela. Keşke doğruca eski ahıra gidebilseydim ama muhafızlar büyük olasılıkla hem avluyu hem de ormanı gözetliyor olacaklar. Gözlerine yakalanmamak için ahırların ve bir tavuk kümesinin etrafında dönerek gözden uzak durmak zorunda kalıyorum, taşların üzerinde dereden atlayan bir çocuk gibi gölgeden gölgeye atlıyorum.

Sonunda eski ahırın kapısına ulaşıyorum. Nöbetçi kimse yok, bu yüzden büyük kapıyı bir aralık açıp içeri kayıyorum.

İçeride her şey sessiz.

Eğer Prens Havil ruh eşimi öldürdüyse, onu parçalara ayıracağım. Babası ve kardeşleri bu suç için kellemi isteseler de umurumda değil.

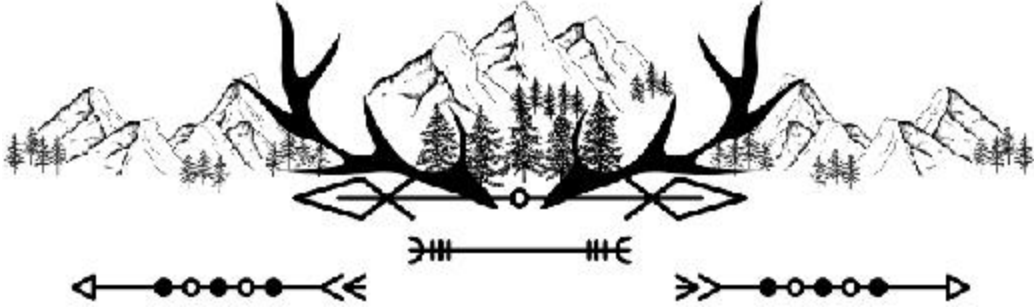
Ahırın tozlu genişliğine doğru süzülüyorum, yolum sadece tepemdeki kırık kirişlerin arasından süzülen birkaç ay ışığı ile aydınlanıyor. Burası küflü, küflenmiş saman ve kokuşmuş çürük kokuyor. Bir uçta, kalın direkler arasında, taş basamaklar siyah gölgelerle örtülü bir kapıya iniyor.

Bu soğuk mahzenin girişi olmalı.

Sessizce merdivenlerden iniyorum ve karanlıkta el yordamıyla kabzayı bulmaya çalışıyorum. Diğer avucum kız kardeşimin kılıcının deri kaplı kabzasında terliyor.

Sonunda parmak uçlarım kaba ahşap yerine soğuk metale değiyor. Sapı.

Aşağı doğru çekip itiyorum ve ağır kapı yavaşça açılıyor.

Kapıyı iterek açtığımda, altın rengi lamba ışığı üzerime vuruyor ve üç figür ortaya çıkıyor.

Biri kapının hemen içinde duran bir muhafız. Sanırım Prens Havil'in çalışmasını izliyordu, ama ben içeri girerken kafasını bana doğru çevirdi.

İkinci figür, siyah yelek ve mor ipek pantolon giymiş Prens Havil'dir. Süt beyazı zayıf kolları çıplak ve kahverengi dalgalı saçları her zamanki gibi düzgün. Sadece elleri kirlenmiş - Savaş Lordumun kanıyla kirlenmiş ve sıçramış.

Savaş Lordu'nun bilekleri bağlı ve aralarındaki ip parçası soğuk mahzenin tavanındaki büyük bir demir kancaya asılı. Kocaman kolları şişkin, kasları ve siniri sonuna kadar gerilmiş. Çıplak, yalınayak ve ayak parmakları, kollarının ve omuzlarının yükünü biraz olsun hafifletecek kadar yere değiyor. Ayak bilekleri kelepçelenmiş ve saldırganları tekmeleyememesi için duvara bağlanmış.

Tıpkı eterden gördüğüm gibi, vücudu birkaç derin bir şekilde kesilmiş. Sağ gözü şişmiş ve alnındaki bir kesikten akan koyu kanla kapanmış. Dudakları da kabarık ve kanıyor. Bilincinin yerinde olup olmadığını söyleyemem.

Prens Havil sözümü kestiğimde dönüp duruyor. Hevesli kan yanaklarını kızartıyor ve gözleri parlıyor. Keyfi yerindeydi.

Yıllardır tanıdığım bu adamı, bu prensi ne kadar az tanıdığımı fark ettiğimde içimi bir bulantı kapladı. Gerçekte kim olduğu ya da gizlediği acımasız derinlikler hakkında hiçbir fikrim yokken onunla evlenecektim.

Boğazımda cızırtılı bir çiğlik hissi var - solunum yolum yakında isyan edebileceği konusunda beni uyarıyor. Nefesimi kontrol etmeye, kılıcı üstümdeki elbisenin sert kıvrımının arkasında tutmaya çalışıyorum.

"Canım!" diye haykırır Prens Havil. "Burada olmamalısın."

"Adamların bana etrafta gizlice dolaşan birini yakaladığını söyledi." Ona doğru bir adım attım.

"Evet, kabadayılardan lideri. Muhtemelen seni tekrar çalmayı planlıyordu. Ya da belki de tüm aileni uykunda katletmeyi planlıyordu. Seni güvende tutmak için ondan bilgi almaya çalışıyorum."

"Ne bilgisi?"

"Eğer yalnızsa, bu tür şeyler."

"Bence yalnız olduğu oldukça açık. Bir süredir onun üzerinde çalışıyor olmalısınız ve kimse onun için gelmedi."

"Şey, sanırım bu noktada bu bir sorgulamadan çok bir ceza." Havil kıkırdıyor ve bana vahşi bir gülümseme veriyor. "Müstakbel karımı çalıp gitmesine izin vereceğimi düşünmedin, değil mi? Bir erkek tatmin olmalı, görüyorsun. Özellikle de böyle bir şeytan onun malına dokunmaya cüret ettiyse. Şimdi, hana geri dön, işte iyi bir kız."

Koluma girip beni dışarı çıkaracakmış gibi öne doğru eğilen muhafıza başıyla işaret ediyor.

Ama yan çizip dönüyorum, sırtımı duvara veriyorum ve Joss'un kılıcını muhafıza doğrultuyorum. "Ben sizin malınız değilim, Majesteleri. Ve hana geri dönmeyeceğim."

Muhafız duraksıyor, Havil'e doğru şaşkın bir bakış fırlatıyor. "Efendim?"

Prens ciddiyetle, "Sendeki bu değişimden hoşlanmıyorum canım," der.

"Onlar seni almadan önce çok tatlı, itaatkâr küçük bir şeydin ve şimdi-" Başını sallıyor. "Umarım sana yaptıkları geri alınabilir. Küçük mücevherimin tekrar pürüzsüz olması için biraz kuvvetli cilalama gerekebilir. Kılıcı ondan al."

Muhafıza saldırıyorum ve Savaş Lordu'yla kısa süreli eğitimim sayesinde beni kendi kılıcıyla etkisiz hale getirmeden önce onu birkaç dakika oyalamayı başarıyorum. Muhafız Joss'un silahını alıyor ve emir almak için prensine bakıyor.

Havil el sallayarak onu uzaklaştırır. "Dışarı çık ve onu bana bırak. Bu odaya başka kimsenin girmemesine dikkat edin."

Muhafız başını sallar ve kapıyı arkasından çekerek iki kılıcıyla birlikte soğuk mahzenden dışarı çıkar.

Prens bana yaklařarak, "Bu meydan okumanın ne anlama geldiđini dűřűnmek istemiyorum," diyor. Savař Lordu'ndan çok daha kısa, yaklařık benim boyumda. Savař Lordu'nu bu řekilde asmak için çok daha gűlű adamlardan, muhtemelen dıřarıdaki askerlerden yardım almıř olmalı.

Boyu kısa olmasına rađmen Prens Havil'den korkmadan edemediđim acı bir tehdit yayılıyor. Savař Lordu'na karřı korkum her zaman bir tűr gergin beklentiyle, dokunuřuna ya da sűzlerine karřı ateřli bir bekleyiřle doluydu. Havil onu tanıdıđımdan beri bana karřı yumuřak ve nazik davranmaktan bařka bir řey yapmadı ama bekaretime kendi gururu için bu kadar deđer verdiđinde ona bakıřım deđiřti. Onu řimdi daha net gűrebiliyorum, nazik avının etrafında sűrűnen kibar yılan, kibarlık numarası için daha az űlűmcűl deđil.

"Neden buraya geldin canım?" Havil kanla ıslanmıř parmađıyla çenemi okřayarak soruyor. "Ne istiyorsun? Benden almaya cűret eden adamın derisini yűzerken beni izlemek mi istiyorsun?"

Yűzűmű onun dokunuřundan uzaklařtırıyorum. "Onu bırakmanı istiyorum. Anlařmanın sana dűřen kısmını yerine getir ve yaptığımız ateřkesi onurlandır."

"Ateřkes mi?" Gűlűyor. "Ona verdiğimiz kűyű bir ay içinde geri alacađız ve adamlarım onun tűm serseri yandařlarını babanın kalesinin duvarlarına asacak. O zaman kimse bir daha bűyle bir řeye kalkıřmaya cesaret edemeyecek."

"Yani sűzűn deđerersiz ve onurun yok. Bildiğim iyi oldu." Titremesini durdurmak için dudađımı ısırıyorum.

"Saygımı hak eden insanlara karřı sűzűm geçerlidir." Prens Havil bir vurgu hareketiyle bıçađı bana dođru dűrttű. "Bunu bir gűsteri olarak kabul et, canım. Bana meydan okuyanlara iřte bűyle olur." Bıçađı bir kez daha sallayarak Savař Lordu'na dűndű. "řimdi, sıradaki keseceğimiz yer neresi?"

"Kes şunu, yoksa seni durdururum."

Prens bana bakmıyor bile. "Peki bunu nasıl yapacaksın, canım?"

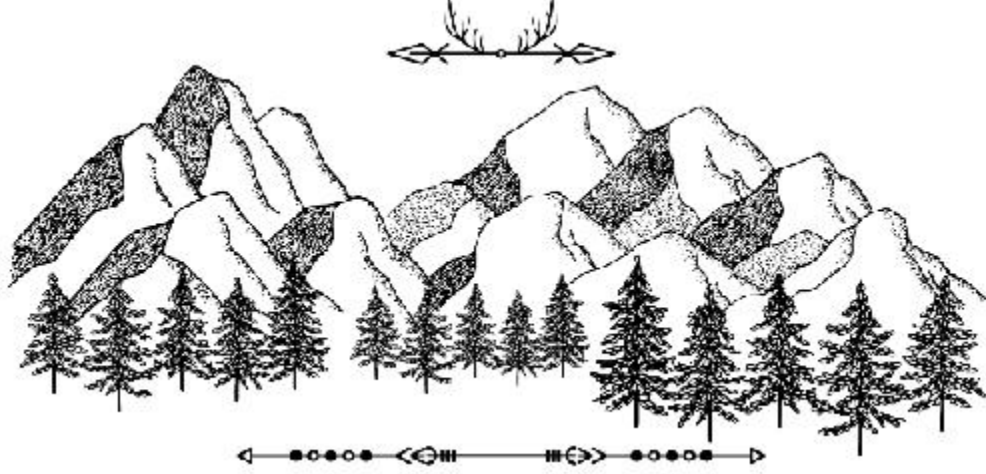
"Bunu babama anlatacağım."

"Ailen benim fino kűpeđim. Dediđimi yapıyorlar űnkű onlara verdiklerime ihtiyaçları var; sınırları gűlendirmek için daha fazla askere ve babamın sarayında sűz sahibi olmaya." Savař Lordu'nun gűđűs kafesinden gűđűs ucuna dođru uzun bir kesik atıyor.

Savaş Lordu varlığını fark etmemiş gibi görünüyor, ama bıçak etini oyarken, iyi gözü parlıyor ve acı içinde bağıyor.

"Dur!" Prens'e saldırıyorum, kolunu geri çekiyorum, böylece bıçak Cronan'ın göğsünden çıkıyor.

"Çekil üstümden," diye bağıyor Prens ve kolunu vahşice savurarak beni geriye doğru fırlatıyor. Başım taş duvara çarptı. Darbe kulaklarımda çınıyor ve bir an için kendimi toparlayamıyor ya da tepki veremiyorum.

Ben yere yığılırken, Savaş Lordu öfkeyle haykırıyor ve tüm vücudu bağlarına karşı sarsılıyor.

Benim için duyduğu endişe Havil'i çileden çıkarmışa benziyor. "O senin değil!" diye tükürüyor Savaş Lordu'na. "O bana ait!" Prens bana doğru hamle yapıyor, elinde bıçak, gözleri vahşi. Korkunç bir an için beni öldürmek istediğinden emin oldum.

"O zaman neden sikim için yalvarıyor, boşalmasına izin vermem için yalvarıyordu?" Savaş Lordu'nun morarmış ağzı köşeden yukarı kıvrıldı.

Havil dönüyor, yüzü bembeyaz. Sonra ileri atıldı ve bıçağını Cronan'ın omzuna sapladı, bıçağın kemiğe sürtünme sesini duyana kadar döndürdü.

Savaş Lordu çığlık atıyor, başı geriye doğru eğiliyor.

"Sırada ne keseceğim biliyor musun?" Havil, Savaş Lordu'nun bacaklarının arasına uzanır. "Bunu. Sanırım bunu bir hatıra olarak saklayacağım. Bir adamı öldürdüğümde, zaferimi hatırlamak için ondan bir parçayı yanımda taşımayı severim. Bir sürü parmağım ve kulağım var ama henüz sikim yok. Bu iyi iş görür."

Havil'i durduramam. O çok güçlü ve benim silahım yok. Cebimdeki şişe dışında hiçbir şeyim yok, büzüştüklerinde solunum yollarımı açan büyü sprey-

Sağlıklı akciğerleri spazmlara sokan ve sahiplerinin panikleyip öğürmesine neden olan sprey.

"Havil." Sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve kendimi yumuşak, uysal bir şekilde konuşmaya zorluyorum. "Şimdi anlıyorum. Sanırım o darbe kafamı dağıttı ve ne kadar aptal olduğumu görebiliyorum. Aletini kesmeden önce bana bir öpücük ver. Bunu hak etmediğimi biliyorum ama lütfen." Dudaklarımın titremesine izin verdim.

Havil bana bakıyor. "Hala kesiyorum."

"Elbette. İntikam almak için her türlü hakka sahipsiniz."

Bana doğru bir adım attı. "Peki ya söylediği şeyler? Bütün gece böyle konuştu. Ağzını sana dayamasına izin verdin mi? Bırakması için yalvardın mı?"

"Seni kızdırmak için yalan söylüyor," diyorum kısık bir kahkaha atarak. "Beni bilirsin Havil. Ben saf olarak yetiştirilmiş, düzgün bir hanımefendiyim. Asla bir erkeğin önünde kendimi küçük düşürüp böyle bir şey için yalvarmam, tabii o erkek kocam değilse." Alt dudağımı dişlerimle çekiştiriyorum. "Dudaklarının verdiği hazzı hatırlıyorum. Bana gerçek bir erkeğin nasıl öpüşebileceğini göster."

Havil sırtarak ve eğiliyor.

Parmaklarım cebimde, küçük sprey şişesini örten deri kapağı geri çeviriyor, çekip çıkarıyor-

Havil'in ayrılmış dudakları dudaklarıma yaklaşırken işaret parmağım aşağı bastırıyor. Şişeyi bir kez, iki kez ve üçüncü kez fişkırtıyorum, o geri çekiliyor, şok ve şaşkınlık gözlerini dolduruyor.

Şaşırmış bir şekilde nefes alır, kendi kaderini mühürler. Tepkisi anidir; boğulur, gözleri büyür, bıçağı yere düşerken göğsünü kavrar. Eğilir, hırıltılı bir şekilde öğürür ve duvara doğru sendeler.

Bıçağı alıp Savaş Lordu'nun yanına koşuyorum. Yakınlarda küçük bir tahta sandık var; belki de askerler onu bir et parçası gibi kancaya asarken kaldırmak için bunu kullanmışlardır. Sandığın üzerinde duruyorum, böylece ipleri kesebilecek kadar yükseğe ulaşabiliyorum. Vücudum kanayan göğsüyle aynı hizada ve yüzüm onunkiyle aynı hizada. Başını eğiyor, yorgunluk ve ısırap yüz hatlarını kaplıyor.

"Sana gelme demiştim," diye hırıldıyor şişmiş dudaklarının arasından.

Kalın ipi keserek, "Ölmek olmalısın," diye homurdandım. "Evet."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Bana yavaş, acı dolu bir gülümseme veriyor. "Sensiz, evet."

İtirafı karşısında yerinden çıkacak gibi oluyor ama Havil arkamdan sesini yükseltirken ben onun bağlarını kesmeye devam ediyorum. "Bizi takip etmekle, burada takılmakla aptallık ettin.

yer," diye fısıldıyorum.

"Seni tekrar görmek zorundaydım. Dikkatsiz davrandım ya da belki de beni öldüreceklerini bile bile yakalanmama izin verdim."

"Ama bu sen değilsin," diye mırıldanıyorum. Bıçak kalan ip parçasını da kesiyor ve Savaş Lordu'nun kolları iki yanına düşüyor. Parçalanmış bir inilti kopuyor ondan ve gergin omuzlarını yuvarlarken nefesi kesiliyor.

Belki de her şeye rağmen ona benziyordur. O sevdiği ve inandığı şeyler için her şeyini feda edebilecek türden bir insan ve eğer ben de o sevilen şeylerden biriysen-

"Gel hadi." Bana yaslanabilmesi için kendimi ona yaslıyorum. "Gitmek zorundayız. Prens bir süre hasta olacak ama bu sonsuza kadar sürmeyecek."

Havil, Cronan'ın atılmış giysilerinden oluşan yığının yanında duruyor, yere kusuyor, gözlerini sımsıkı yummuş. Şansı yaver giderse, bayılana kadar kusacak. Belki de kusmuşunda boğulacak.

Savaş Lordu'nun eşyalarını almak için ona yaklaşmaya cesaret edemiyorum, bu yüzden duraklamadan yanından hızla geçiyoruz.

Savaş Lordu ve ben kapıdan tökezleyerek çıktığımızda muhafız konuşmaya başladı ama Cronan'ın devasa eli dışarı fırladı ve onu boynundan kavradı. Bir esneme, Cronan'dan acı dolu bir homurtu ve bir *kırılma* oldu. Muhafız gevşiyor ve Savaş Lordu onu bıraktığında yere yığılıyor.

Ama bu çaba Savaş Lordu'nun kalan azıcık gücünü de tüketmişe benziyor. Sallanıyor ve ağırlığı üzerime çöküyor. Ona uzun süre destek olamam.

"Ata binebilir misin?" Ona sordum.

Mırıldanarak verdiği cevap güven verici değil. Soğuk gece boyunca, ahırların gölgesine ulaşana kadar otostop çekiyoruz. Terliyorum ve ciğerlerim kasılıyor, spazm geçiriyor, yeterince hava emmekte zorlanıyorum. Bu hissi biliyorum ve daha da kötüleşecek.

," diye soluk soluğa kalıyorum. "Yapamam, oturmak zorundasın."

O hemen omzumdan kayıyor ve ahırın yanındaki soğuk çamurun üzerine yığılıyor, ben de sprey şişesini çıkarıp iksirden bir fıs soluyorum. Hemen nefesim rahatlıyor.

Ağır kapıyı çekerek açıyorum, gıcırdarken yüzüm buruşuyor. Ama üç muhafız bölgede devriye gezmeye çıkmış olmalı, çünkü hiçbirisi benimle yüzleşmeye gelmiyor.

En aşina olduğum at annemin kısrağı, gerçi onu hiç kendim eyerlemek zorunda kalmadım. Ama Savaş Lordu'nun adamlarının bineklerini eyerleyip eyerden indirmelerini sayamayacağım kadar çok kez izledim ve annemin eyeri farklı bir tarzda olsa da prensipler aynı. Eyer takımını bulup soğuktan titreyen parmaklarımla kayışları ve tokaları kurcalarken ata usulca mırıldanıyorum.

Sonunda eyer ve dizgin kısrağın üzerinde. Umarım her şeyi doğru yapmışımdır. Aksi takdirde Savaş Lordu ve ben ata binmeye çalıştığımızda hepsi kayabilir.

Kalbim boğazımda zonklayarak atı dışarı çıkardım, toynaklarının her boğuk *takırtısında* ürperiyordum. İnce kar tabakası ve ahır kapısının dışındaki çamur için tanrılara şükürler olsun. Sesleri biraz yumuşatıyor. Yine de acele etmeliyim.

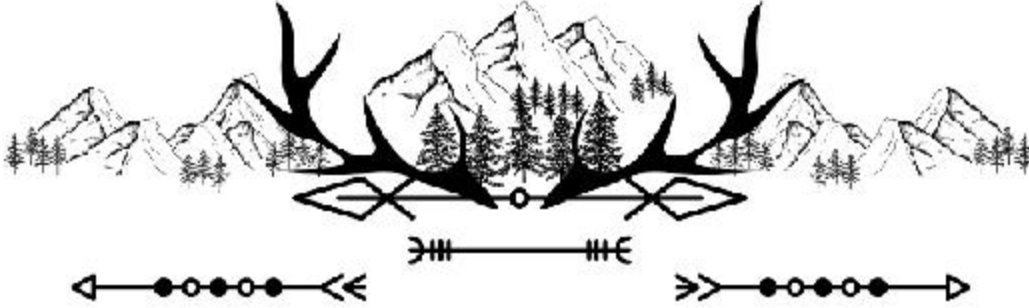
Kısrağın dizginlerini kavrayarak Savaş Lordu'nun yığılmış figürünün üzerine eğildim. "Cronan? Ata binebilir misin?"

Cevap vermiyor ya da hareket etmiyor. Karanlıkta, derisinin çok büyük bir kısmında parlayan kanın soluk ışıltısını görüyorum.

O...

O ölmedi. Ölmüş olamaz.

"Cronan, lütfen." Fısıltımın arasından bir hıçkırık yükseliyor.

Savaş Lordu kıpırdamayınca seçeneklerimi gözden geçirdim. Ailemden yardım isteyebilirim ama ailemin ve Joss'un onu gördükleri yerde öldürmeyeceklerini garanti edemem. Cronan'ı saklayacak hiçbir yerim yok ve bu kasabada herhangi bir şifacının nerede olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şifacı birkaç saat uzaklıkta, Three Bridges'de, fidye parasından payına düşeni yastığının altına koymuş uyuyor.

Sprey iksirin mide bulandırıcı etkisinin Prens Havil üzerinde ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Kendini tekrar kontrol altına aldığında çok öfkelenecek. Düğün kesinlikle iptal edildi ve onun babasıyla benim babam arasında bir savaş başlatmış olabilirim. Yani bir çatışmayı durdurmak yerine, yeni bir çatışmayı kışkırtmış olabilirim.

Harika iş, Ixiana.

Artık bunu düşünemem. Cronan benim önceliğim, şimdi ve her zaman.

Ellerimi koltuk altlarına sokarak, cüssesini boş yere çekiştiriyorum. Zerre kadar kımldamıyorum.

"*Faen, faen,*" diye tıslıyorum nefesimin altında, sıcak gözyaşlarım soğuk yanaklarımdan aşağı kayıyor. "Kalk *ayağa*, seni koca piç. Omurga var mı sende? Savaşma isteğin var mı? Yoksa her şeye rağmen zayıf mısın?" Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. "Kendini bu durumdan kurtar, yoksa yemin ederim eterin içine dalar ve seni kendim öldürürüm." Çaresiz öfkemle onu tekmeliyorum, tam göğüs kemiğine.

Vücudu sarsılır ve uzun bir nefes çeker.

"Aman Tanrım." Gözyaşlarımı daha fazla ısııyorum ve boş yere kolunu çekiyorum. "Haydi, Cronan. Bunu yapmak zorundasın. Seni ata bindirmem gerek."

Kalın, hırıltılı nefeslerinin sesini ya da kendini çoğunlukla dik tutarken acıyla inlemesini sevmiyorum. Göğsündeki, karnındaki ve kalçalarındaki yaralardan kan sızıyor, at acı içinde bir hamle yapıp kendini kısırağın sırtına atarken ata ve eyerine bulaşıyor. Dizginleri kısırağın başının üzerinden atıp hızla arkasına sıçırıyorum, iki kolumla onu sarıyorum ve dizginleri tekrar elime alıyorum. Tek yapabildiğim, dağ köyüne doğru giderken devrilmesini engelleyebilmek için dua etmek.

Savaş Lordu'nun cüssesine bakarak dizginleri kaldırıyorum ve kısırağı alçak bir sesle ileri itiyorum. Hiç tereddüt etmeden bana itaat ediyor, o tatlı şey. Ahırın köşesini döndüğümüzde, üç muhafızın arka kapıdan tekrar geçtiğini fark ediyorum ve atı gölgelerin içinde durdurmak için dizginleri sertçe çekiyorum.

Muhafızlar kısa bir süre toplanıp ayrılırlar; ikisi hanın duvarının etrafından zıt yönlerle giderken üçüncüsü ormana doğru ilerler.

Birkaç dakika bekledikten sonra kısırağı arka kapıya doğru koşturuyorum. Muhafızların turlarını tamamlayıp buraya dönmeleri uzun sürmez.

Arka kapıyı açmak için attan inmeme gerekiyor ve indiğimde Cronan neredeyse kayıyordu. Ama omzunu yeterince sert iterek onu tekrar ayağa kaldırmayı başarıyorum, atın boynuna uzanıyor. Görünüşe göre atın büyüklüğünden ve gevşek ağırlığından rahatsız olmuş, ama ona mırıldanmaya devam ediyorum ve onu kapıdan geçip ilerideki tarlaya doğru ittiğimde bana uyuyor.

Tekrar ata binmeden önce arka kapıyı kapatıyorum. İçeride, şimdiye kadar duyduğum tüm tanrıların ve muhtemelen oracıkta uydurduğum bazılarının isimleriyle karışmış, *çabuk*, *çabuk* şeklinde dehşet verici bir dua okuyorum. Doğruca ormana gitmiyorum; kısırağı sola, üzerinde kar olmayan kayalık topraktan oluşan uzun bir sırta doğru çeviriyorum. Kapının yanındaki toynak izleri muhafızlarınkine karışacak ve çıplak sert toprak boyunca at sürersek, umarım biz biraz mesafe kat edene kadar handan uzaklaşan izimizi fark etmezler.

Birkaç dakika boyunca toprak yolda tırıs gidiyoruz ve sonra ileride, ağaçların arasından başka bir devriyenin alçak seslerini duyuyorum. Paniğe kapılarak kısırağı kısa bir süre yukarı çekiyorum ve onu orada tutarak karanlığın içinden bakıyorum. Zar zor bir şey görebiliyorum ama sesler ve nal sesleri uzaklaşana kadar bekliyorum.

Devriyelerden kaçmak için birkaç kez daha durmamız gerekiyor. Bir keresinde, iki çift muhafız neredeyse tepemizde kesişti ve onlardan kurtulduk çünkü

Annemin kısrağı hızlıdır, Savaş Lordu ve ben sırtındayken bile. Eğer yaya olsaydım, açık araziye yeterince hızlı geçemezdim ve yakalanırdım.

Cronan'ın yakalanmasına şaşmamalı. Görünüşe göre babam ve Prens bu ormana birkaç düzine asker yerleştirmiş.

Bu kıl payı kaçıştan sonra, köye doğru ilerlemeyi ve daha az devriye olmasını ummayı düşünüyorum ama o zaman da kısrağın sırtında iki kişiyle atlayamayacağı duvarlar ve çitlerle ve açmak için durmayı göze alamayacağım kapılarla uğraşmak zorunda kalacağız. Ayrıca köyün köpekleri de geçtiğimizi fark edebilir.

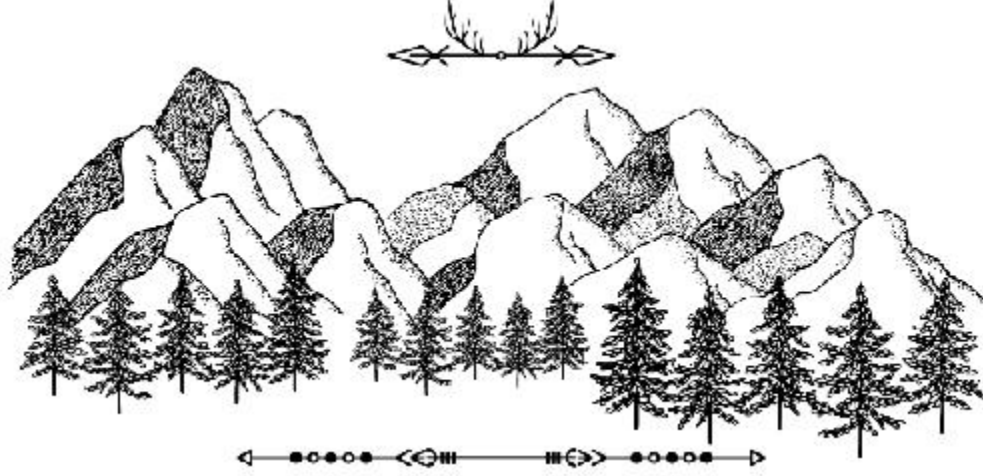
Devriye görmeyeli uzun zaman olana kadar ormandan ayrılmıyor, en kalın gölgelerin arasından yolumuzu bulmaya çalışıyoruz. Bu arada zihnimde Cronan'la konuşuyorum, sürekli, en keskin tonlarımla. Onu eleştiriyorum, kandırıyorum, rahatsız ediyorum ve övüyorum. Bilincini bedenine, bana bağlı tutmak için her şeyi yapıyorum. Eğer eterde cevap veriyorsa duyamıyorum ama orada olduğuna ve tüm saçmalıklarına sinirli homurdanmalarla karşılık verdiğine inanmak zorundayım.

Omuzlarına attığım at battaniyesi dışında hâlâ çıplak. Eyerin mahrem yerlerine ne yaptığını ya da ayaklarının ne kadar soğuk olduğunu düşünmekten nefret ediyorum ama yapacak bir şey yok. Güvenli olduğunu düşündüğümde, bizi Three Bridges'e giden dağ yoluna yönlendiriyorum.

Sonrası karanlık ağaçlar, bakırımsı kan kokusu, dondurucu gece havası ve bozuk yollardan oluşan bir bulanıklıktır. Kısrağ birkaç kez tökezliyor ve her sarsıntıda Savaş Lordu'nun vücudu kaymaya başlıyor. Onu tekrar dengeye getirmek için zorlamam ve çekmem gerekiyor. Sinirden titriyorum, burnum soğuktan uyuşmuş durumda ama koltuk altlarım ve göğsüm terden sıırılsıklam.

Tam onu atın üzerinde daha fazla tutamayacağımı düşündüğümde, dişlerimin takırdamaktan çatlayacağını düşündüğümde, parıldayan dereyi ve üç köprüden ilkinin görüyorum.

Bir sonraki an, birisi "Dur" diye bağırır.

Sert emir üzerine kısırağı durdurdum. Savaş Lordu'nun halkının iyi niyetini test etmekten daha iyisini biliyorum. Muhtemelen beni çoktan ok yağmuruna tutmuşlardır.

"Savaş Lordu elimde," diye sesleniyorum. Sesim acınacak derecede cılız çıkıyor. "O yaralı. Şifacıya ihtiyacı var."

"Savaş Lordu mu? Yaralı mı?" Bir fener parlıyor ve kısırağa doğru sallanıyor. "Attan inin ve silahlarınızı atın!"

"Silahım yok ve inersen düşer," diye cevap veriyorum.

Acil sesler Savaş Lordu'nun dilini konuşur ve başka bir fener canlanır. Büyük figürler ata yaklaşır ve kollar Cronan'ı aşağı indirmek için uzanır. Adamlar onun çıplak, paramparça ve neredeyse donmuş halini görünce haykırırlar.

Kısırağın sırtında sallanıyorum, midem bulanıyor ve doğru seçimi yapmadığım, onu zamanında buraya getiremediğim için dehşete düşüyorum.

Savaşçılardan biri "Nefes alıyor," diye sesleniyor ve ben rahatlamış bir şekilde hıçkırıyorum. Şifacı onu iyileştirebilir. O yaraları kapatmak, kaybedilen kanı geri getirmek, donmuş kısımları onarmak biraz zaman alacak ama Savaş Lordum yaşayacak.

"Sen." Bir el kolumu kavlıyor ve beni kısıraktan indiriyor. Bileğim üzengeye takılarak acı içinde burkuluyor ve sonunda onu kurtarıp üzerine indiğimde, acı bacağımdan yukarı fırlıyor. Tiz bir çığlık atıyorum ve yolun soğuk kaldırım taşlarına yığılıyorum.

"Aptal velet." Kestane rengi saç örgüleri yüzümün önünden sallanıyor ve Olsa'nın taşıdığı lambanın ışığında sert bir şekilde boyanmış yüz hatlarını bir anlığına yakalıyorum. "Bu gece sana gelmesini sen ayarladın, bunun onun ölümü anlamına geleceğini bile bile!"

"Bunu ben ayarlamadım," diye nefes nefese kaldım. "Beni görmeye çalışacağından haberim yoktu. Bu onun aptallığıydı."

"Onu aptallaştırıyorsun," diye tersliyor. "Onun başını döndürdün ve hayatı boyunca uğruna çalıştığı hedefleri mahvettin. Onun için kötüsün. Hepimiz için."

Beni yarı sürükleyerek ilerliyor, diğer adamların Cronan'ı götürdüğü köye doğru değil - hayır, beni yoldan ağaçların arasına doğru çekiyor. Burada zemin keskin bir şekilde aşağı doğru eğimli ve ayaklarımı zorlukla altımda tutabiliyorum.

"Onun yapması gerekeni ben yapacağım," diyor. "Paramız ve kasabamız var. Ona, kaçmasına yardım ederken kendi adamlarının seni yaraladığını ve şifacı müdahale edemedi yaraların yüzünden öldüğünü söyleyeceğim. Bu onu diğer savaş lordlarını çağırarak ve yapılması gereken savaşı başlatacak kadar öfkeli kılacaktır."

"Ama halkınız bir savaş için yeterince güçlü değil," diyorum bileğimin acısı ve onun demir pençeleri arasında. "Kaybedeceksin. O ölecek."

"Belki. Belki o ve ben savaşta yan yana, atalarımızın toprakları için savaşarak şanlı bir şekilde ölürüz. Ya da belki biz kazanırız ve ben ona birlikte sahip olduklarımızı hatırlattığımda o seni çabucak unuttur." Olsa beni büyük bir ağacın gövdesine doğru fırlatıyor ve bir eliyle göğsüme bastırarak orada sabitliyor. Bu gecenin yorgunluğundan sonra ona karşı koyamayacak kadar güçsüzüm - orada çaresizce asılı kalmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzüm.

Olsa fenerini yere bırakıyor ve kemerindeki kılıftan geniş bir bıçak çıkarıyor. Ucunu çenemin altına, tam oradaki yumuşak dokuya dayıyor.

Ölüm yine önümde, o kadar net ve berrak ki acı tadını alabiliyor, nefesinin tatlı çürümüşlüğünü koklayabiliyorum. Gece ormanı o kadar durgun ki, sadece siyah dantelli dalların arasından süzülen soğuk bir rüzgâr fısıltısı var. Fener kayalık zemine turuncu bir ışık saçıyor. Olsa kısmen parıltıyla aydınlanıyor ve yüzü tuhaf, çılgın ve çarpık görünüyor. Gözlerinde kaçınılmazlığın buzunu, sonun kesinliğini fark ediyorum.

Parmaklarım ağacın sert kabuğunu sıyrıyor ama tutunacak dal, kendimi savunabileceğim derme çatma bir silah yok - Olsa gibi bir savaşçıya karşı hayatta kalabileceğimden değil.

Nasıl olsa öleceğim için, son bir küçük zafere karşı koyamıyorum. "Cronan eter aracılığıyla düşünce sesimi duyuyor," diyorum usulca. "Ve ben de onunkini duyuyorum. Şu anda beni duyabiliyor, bunu biliyorum. Onu sevdiğimi söylediğimi duyabiliyor. Beni öldürebilirsin ama onunla asla gerçek bir ruh bağı kuramazsın."

"Yalan söylüyorsun," diyor Olsa dişlerinin arasından. Bıçak derime batıyor, acı ve kan damlacıkları bırakacak kadar yukarı doğru ilerliyor.

"Yalan söylemiyorum. Zeha'ya da anlattık. Ona sorabilirsiniz."

Olsa hayal kırıklığıyla yarı çılgılık atıyor. Bıçağın ucu benden uzaklaşıyor ve göğsümdeki elinin baskısı kayboluyor. Yaralı bileğimi kavrayarak ağaca doğru kayıyorum.

"Eğer onunla gerçekten bir bağınız varsa, yasalarımız sizi öldürmemi engeller. Bir hayat arkadaşını öldürmek yanlışların en büyüğüdür." Olsa yumruğunun topuğunu bir ağaca vuruyor. "Yine de bunu yapabilirim ve kendi halkını suçlayabilirim. Kimsenin bilmesine gerek yok."

Beni öldürüp öldürmemeye tam olarak karar veremedi. Gerginliğini, öfkesini, Cronan'a olan sevgisini ve klanının kanunlarını hissedebiliyorum, hepsi onu sürüklüyor, parçalıyor.

Tutkularının ölümcül sınırında sallanırken Cronan'ın kendisiyle tam da bu noktada bulundum. Ama Olsa'yla, hiçbir parçam ona hitap etmiyor. Vücudumu, sesimi, kişiliğimi, çaresizliğimi kullanamam; bunların hiçbirini onu benim lehime etkileyemez.

Tek yapabileceğim beklemek ve belki de zamana oynamak.

"Onu yıllardır önemsiyorsun, değil mi?" Sessizce soruyorum. "Birbirinizi çocukluğunuzdan beri mi tanıyorsunuz?"

"Evet," diye tıslıyor. "Doğduğumuzdan beri Cronan ve Zeha'ya yakınım. Kardeşini ve annesini kaybettiğinde yanındaydım. Babası karanlığa gömüldüğünde oradaydım. Hayatım boyunca her ikisi için de, tüm halkımız için de oradaydım. Ve senin gibi küçük, iğrenç bir solucanın onun kalbine girip beni dışarı itmesi dayanılmaz bir şey."

"Öyle olsun istemedim," diyorum. "Bir anda oldu."

"Zavallı Güneyli postunu kurtarmak için muhtemelen ruh bağı hakkında yalan söylüyorsun," diye hırlıyor. "Kabul et. Yalan söylüyorsun."

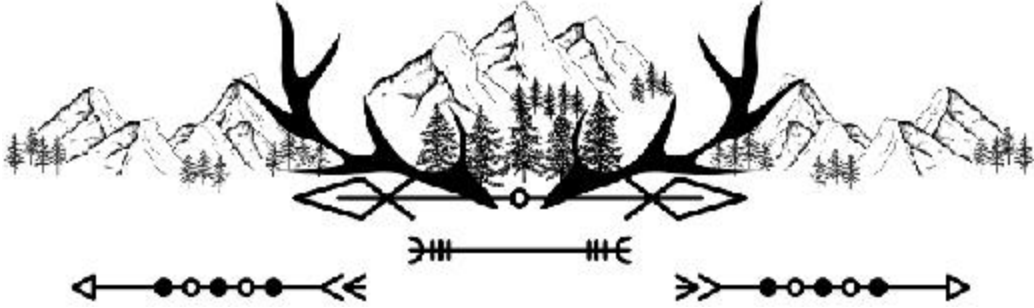
"Sevmiyorum, sana sevdiğimi söyledim."

"Yapma!" Dönerek bıçağı bana doğrulttu. "Bunu yapmak zorundayım, anlıyor musun? Bu sadece Cronan ve benim için değil, bir erkeği yatağa atmak için öldürecek kadar aptal değilim. Hayır, bu hepimiz için. Barış

bizim insanlarımızla sizinkiler arasında var olamaz. Bunu bilmelisiniz. Savaş, tüm nefreti ve acıyı temizlemenin, geleceği değiştirmenin tek yoludur. Senin ölümünle bu değişim başlayabilir. Cronan bunu kendisi başlatacak, yapması gerektiği gibi. Sen arındırıcı ateşi tutuşturan kıvılcım olacaksın."

"Neden insanlar tüm bunların anahtarının ben olduğumu söyleyip duruyorlar?" Kelimelerim titriyor, neredeyse hıçkırıklara dönüşüyor. "Ben hiç kimse değilim. Hiçbir şeyim. Beni bu işin dışında bırakmalıydınız."

Olsa tekrar bana doğru adım atıyor, parmakları bıçağın kabzasında esniyor. "Çok geç," diyor.

Bıçak fener ışığında parlıyor.

Kendimi yana attım ve bıçak boynumu sıyırdı. Bir acı fişkırıyor, ılık bir kan damlıyor. Paniğe kapılmak, elimi kesiğin üzerine kapatmak istiyorum ama zaman ayıramıyorum. Hâlâ hayattayım, şimdilik.

Hareket etmezsem uzun sürmez.

Olsa tekrar saldırıyor ama ben yaralı bir hayvan gibi dört ayak üstünde kaçmaya çalışıyorum ve ağaç gövdesini aramıza alıyorum. Etrafından dolanıyor, bıçağı havada ısıklık çalarak ilerliyor. Eğiliyorum ve bileğini yakalayıp elimden geldiğince sert bir şekilde sarsıyorum. Dengesi bozuldu, vücudumu döndürüp sağlam ayağımla bileğine tekme atıyorum ve bir çığlıkla yapraklara çarpıyor.

Bir saniye sonra kollarımdan birini kavrayarak üzerime yuvarlanıyor. Bıçağı bir saniyeliğine dişlerinin arasına sıkıştırırken, iki ince bileğimi de iri elinin içine almak için mücadele ediyor. Çığlık atıp kıvranıyorum ama o iri ve iyi eğitilmiş biri ve iki elimi de başımın üzerinde tutuyor.

Daha önce de burada, bu pozisyonda bulunmuştum. Savaş Lordu'nun sesi bilincimden yükseliyor.

Ellerini nasıl sabitlediğimi görüyor musun, fare? Yapabiliyorsan bileklerini bük. Ellerini küçült ve dışarı çıkarmaya çalış. Serbest kalırken dikkatimi dağıtmak için ne yaparsan yap, bana tükür, beni ısır, alnıma seninkiyle vur.

Olsa boştaki eliyle bıçağı dişlerinin arasından almak için uzanıyor.

Başım ve boynum yılan gibi kıvrılıp yukarı doğru kalkıyorum ve çenem bileğine kenetleniyor. kadar sert ısıyorum, ete ve tendonlara sürtünüyorum.

A

Kısa, sert bir ıgık atıyor ve bıçak ağzından göğsüme düşüyor.

Bu sırada sol elimi gevşetmeye çalışıyordum ve son bir kıpırdanmayla Olsa'nın elinden kurtuldu.

Dişlerim bileğini çözdü. Bıçağı
ele geçirdim.

Boynuna doğru sürüyorum.

*Sonuna kadar gitmeye istekli olmadığınız sürece numaranız sizi hiçbir
yere götürmez.*

Ama elim donuyor, bıçağın ucu Olsa'nın derisini zar zor deliyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Yeterince kan aktı."

Atalarımın hatalarını telafi etmek için ölmem gerekiyorsa, olsun.

Ve parmaklarım açılıp bıçağın dışarı çıkmasına izin veriyor.

Olsa düşerken yakalıyor. Onun altında gevşiyorum, gözlerimi kapatıp
çenemi yukarı kaldırıyorum ve dilim için boğazımı açıyorum.

Gelmeyince gözlerimi açıyorum.

Olsa'nın ağırlığı hâlâ üzerimde ama elleri yanlarında gevşemiş durumda.
Bıçak kırılğan kahverengi otların arasında yatıyor.

Güzel bir yüzü var, güç ve haklı bir öfkeyle kızarmış. Ama öfke azalıyor,
ardında benim de hissettiğim bir yorgunluk bırakıyor - savaşmaktan yorulmuş
bir savaşçının ruhunun derinliklerindeki acı.

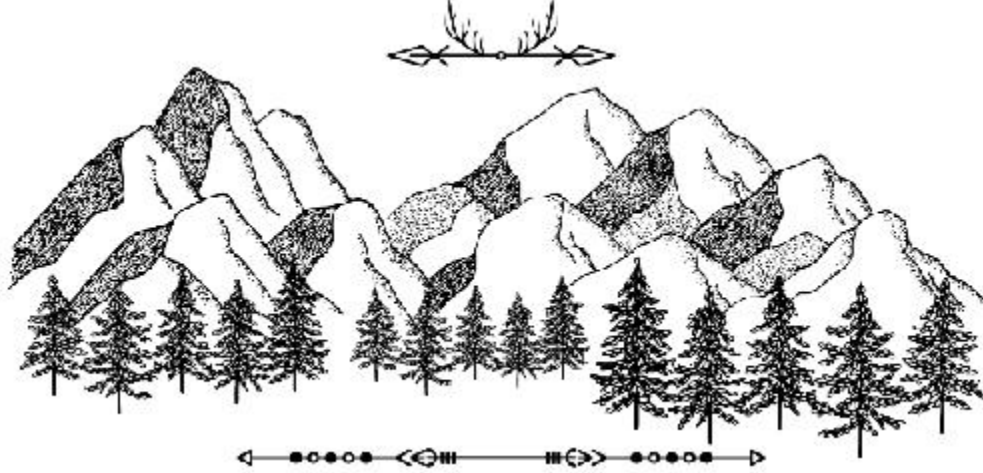
Uzun bir an boyunca sadece sessizlik ve orman zeminindeki çöplerin
arasından esen rüzgârın hışırtısı var. Aramızdan bir şey geçiyor, göz göze -
sözsüz bir onay, dostluk ya da kardeşlik olmayan ama bir gün her ikisine de
dönüşebilecek bir şeyin zayıf bir bağı.

Üzerimden inip elini uzatırken ikimiz de konuşmuyoruz. Sessizce
kavıyorum ve kendimi yukarı çekiyorum, ağırlığımı sağlam bacağıma
verirken arka tarafımdaki ve saçımdaki yaprakları .

Olsa bıçağı alıyor ve uzun, sağlam bir daldan dalları kesmek için
kullanıyor. Bana uzatıyor ve ben de bileğimin acısını dindirmek için onu
baston olarak kullanıyorum.

Yavaşça, duraklayarak yola geri dönüyoruz.

Birbirimizi neredeyse nasıl öldürdüğümüz hakkında konuşmuyoruz. İki
halkın tüm karmaşık yanlışlarını anlamlandırmaya çalışmıyoruz. Şimdilik,
dostça var olmak yeterli. Birbirimizin yaşamasına izin vermek.

Olsa bir evin önünde durup kapıyı işaret ettiğinde ona başımla teşekkür ediyorum. O da beni içeri kadar takip ediyor. Onun arkamdaki sessiz varlığı, evin ön odasından geçerken beni gözetleyen iri yarı, asık suratlı savaşçılara karşı tek savunmam.

Yatak odalarından birinde altın rengi bir ışık parıltısı görüyorum ve içeri bakıyorum. Şifacı Cronan'ın yanında duruyor ve yaralara enerji ışınları gönderiyor. Şifacının sert nefes alışından da anlaşılacağı üzere bu yavaş ve zor bir iş. Koyu renk parmakları gergin ve sert, Savaş Lordu'nun göğsünün üzerinde havada yayılıyor.

Yatağın ayak ucunda Zeha duruyor. Bana bakıyor ve sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Ne oldu ona?"

Sessizce ona her şeyi anlatıyorum, o ise başını sallıyor ve kendi dilinde mırıldanıyor. "Peki *sana* ne oldu?" diye soruyor işim bittiğinde, kanlı ve kir içindeki kıyafetlerimi inceleyerek.

Olsa'yla olan olaydan bahsetmiyorum. "Bunların çoğu Cronan'ın kanı. Ayrıca sivri bir dal boynumu biraz kesti ve attan inerken bileğimi burktum."

"Tabii ki yaptın." Zeha gözlerini deviriyor. "Güzel at bu arada. Adamlardan biri onunla ilgileniyor."

"Bu annemin." Yatağa yaklaşıyorum, gözlerim Savaş Lordu'nun harap olmuş bedenine kilitleniyor. Kanlı ve kirli olsa bile çok güzeldi.

"Ayrı kalamayız," diye fısıldıyorum ona bakarak.

Zeha kendi dilinde bir şeyler söylüyor - bunun bir küfür olduğundan oldukça eminim. Olsa sessizce karşılık veriyor ve yakındaki bir masadan bir bandaj alıyor. Bana yaklaştığında geri çekiliyorum, ama sonra ne yaptığını anlıyorum ve bandajı boynuma sabitleyebilmesi için saçlarımı kaldırıyorum.

Sonra Zeha şifacıyla konuşur. "Lütfen Cronan üzerinde çalışabildiğin kadar çalışmaya devam et. Sana yiyecek ve içecek getirecek birini bulacağım ve sonrasında iyileşebilmen için bir yatak hazırlayacağız. Ve iyi para alacaksın. Tekrar."

Şifacı homurdanıyor. "Bundan sonra klanınızla birlikte seyahat edebilirim. Görünüşe göre bu aptalın kişisel şifacısı ben olacağım. Bu sefer yara izleri kalacak - derisini dikişsiz yapamam, kaybettiği kanı yerine koyamam ve donmuş ayaklarını kurtaramam."

"Ayaklarını ve hayatını kurtar," diyor Zeha. "Yara izleri ona aptallığını hatırlatacak." Kapı aralığında duraksayıp bana bakıyor. "Onu kurtardığın için teşekkür ederim."

"ederim," diye yanıtlıyor şifacı. Gülümsüyorum ve Zeha'ya başımı sallıyorum.

Başını sallayarak bana küçük bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Seninle ne yapacağız, Ixiana?"

Kendi sorusuna cevap vermiyor, benim de bir cevabım yok. O ve Olsa birlikte gidiyorlar, alçak sesle konuşuyorlar. Muhtemelen bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorlar.

Yatağın ucuna tünüyorum, görüşüm bulanıklaşana ve battaniyeye gömülene kadar şifacının çalışmasını izliyorum. Hâlâ gecenin köründeyiz. Şimdi gidersem gün doğmadan Hoenfel'e dönebilir, ailemle ve Havil'le aramı düzeltebilirim - tabii bu mümkünse - onunla evlenmek istediğimden değil ama onu bir şekilde yatıştırmaya çalışmalı, yeni bir savaşın başlamasını engellemeliyim...

Yatak odası ateşle aydınlatılmış ve sıcak; düşüncelerim erimiş güneş ışığı gibi uykulu bir altın girdaba sürükleniyor. Uykum, Prens Havil'in ağzından kusmukların fışkırdığı kabus görüntüleriyle bölünen ayak bileğimdeki acı parçacıklarıyla noktalanıyor.

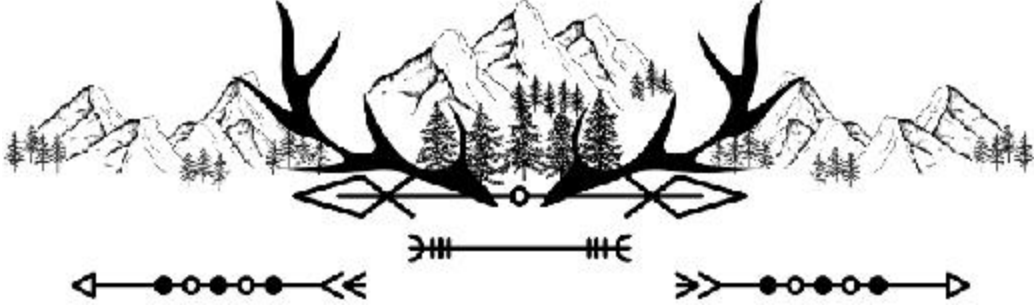
Bir sarsıntıyla uyanıyorum - tüm vücudum hantal ve sıcak bir şeyin üzerine savrulurken gerçek bir sarsıntı. Başım aşağı sarkıyor, uzun sarı saçlarım sallanıyor. Yer hareket ediyor ve tek görebildiğim bir çift çizme, iki kaslı kalça ve dar deri pantolon giymiş, biçimli bir erkek poposu. Baharatlı, dumanlı erkek kokusunu tanıdığım birinin kocaman omzunun üzerinden fırlatıldım.

"Cronan," diye nefes nefese kaldım.

"Beni yere bırak." "Hayır."

"İyileştin! Yürüyorsun! Bu çok harika... ama neler oluyor?"

"Seni babana geri götürüyorum."

"Ne?" Savaş Lordu'nun sırtına yumruğumla vuruyorum. "Henüz ailemin yanına dönmek istemiyorum! Daha konuşma fırsatımız bile olmadı... Cronan, seninle kalmak istiyorum. Sadece kısa bir süre için."

Cevap vermiyor. Artık binanın dışındayız, şafağın soğuk pembe havasındayız. Olsa annemin atının dizginini tutuyor ve Cronan ata binmeden önce beni eyerin üzerine .

Atını güneye doğru mahmuzlamadan önce kız kardeşine tek söylediği "Geri döneceğim," oldu.

Yolda giderken ona bağırıp çağırıyorum ama tam bir saat boyunca bana cevap vermeyi reddediyor. Sonunda öfkeyle kaburgalarına olabildiğince sert bir dirsek atıyorum. Fark etmemiş gibi görünüyor ve kolumdan acı fışkırıyor. "Ah! Seni koca korkunç kabadayı. Neden benimle konuşmuyorsun? Hayatını kurtardım, biliyorsun, kendini yakalatacak kadar aptalca davrandıktan sonra ve dün gece olanlardan sonra Hoenfel'e geri dönmek de bir o kadar aptalca! Havil'in muhafızları seni vurup öldürecek."

"Anlaşmayı onurlandırıyorum," diyor kabaca.

"Nihayet konuşuyor," diye karşılık veriyorum. "Yani beni tekrar görebilme ihtimalini düşünerek dağdan aşağı onca yolu geldin ve gecenin bir yarısı ormanda gizlice dolaştın - yakalandın, işkence gördün ve neredeyse ölüyordun - ve şimdi de beni geri mi getiriyorsun? Tüm bunların amacı neydi?"

"Hiçbir anlamı yoktu," diyor. "Ben bir aptaldım. Sana olan özlemim beni aptal yapıyor. Bu yüzden gücüm varken, seni ait olduğun yere geri götüreceğim. Sonra Üç Köprü'yü Zeha'nın ellerine bırakıp kuzeye gideceğim,

dağların ötesinde, ayartılamayacağım bir yerde. Beni bir daha asla göremeyeceksin."

"Ama sen bunu yapamazsın." Sesim gergin, zorlukla bastırılmış gözyaşlarıyla dolu. "Bu kadar uzaktan devrimi nasıl yönetecek ve Güney'in fethine nasıl öncülük edeceksin?"

"Olsa ve Zeha bu işin üstesinden gelebilecek kapasiteye sahipler. Ben yerleşim yerimize dönüp inşaat, avcılık ve zanaat işlerine odaklanacağım. Bir savaşçı olarak işe yaramam. Beni mahvettiniz. Eğer bir akıncı grubuna liderlik edersem, terörize ettiğim her köylünün ve öldürdüğüm her muhafızın yüzü senin yüzün olacak. Mal ve yiyecek çaldığımda, kulaklarımda senin hayal kırıklığına uğramış sesini duyacağım." Ağzı alçalıyor, sıcak nefesi kulağımın içine süzülüyor. "Eğer dağların bu tarafında kalırsam, sana tekrar gelmekten kendimi ."

Ona "*Evet, tekrar tekrar bana gel*" demek istiyorum ama bu onun için çok tehlikeli olur. "Ya aileme seninle kalmak istediğime dair bir mesaj göndersem? Dün gece onlara senin hakkında ne hissettiğimi söyledim. Belki anlarlar. Ve Kuzey'in tehlikeleri umurumda değil, Cronan

-Onları daha önce atlattım ve yine atlatabilirim. Ben dahil herkesin düşündüğünden daha güçlüyüm. Senin olabilirim, gerçekten senin. Havil çok öfkeli ve bundan sonra benimle evlenmek istemeyecek, yani pazarlık çoktan bozuldu. Bunu onurlandırmak zorunda değilsin. Beni de yanında *götürebilirsin*.

-" Uyluklarını kavıyorum ve kalçalarımı kaydırarak arkamı ona doğru bastırıyorum.

Ama Savaş Lordu kocaman eliyle ağzımı kapatıyor. "Aptalca konuşuyorsun," diyor. "Dün gece benim yaptığım gibi aptallık ediyorsun. İşe yaramayacak, Ixiana. Bunu sen de biliyorsun."

Ağzımı bırakana kadar tırnaklarımı elinin üzerinde gezdiriyorum. "O zaman benimle ol," diye nefes nefese kalıyorum. "Hemen şimdi, tam burada. Sadece bir kez, gitmeden önce. Bir çift canavar gibi ağaçların arasında kızılabiliriz."

Göğsünden alçak sesle gürlüyor. "Eğer bunu yaparsam, seni terk edemem."

"Mükemmel." Ona tekrar sürtünüyorum ve o da sert bir inilti çıkarıyor. "Ixiana." Adım bir azarlama ve bir uyarı.

Pervasızca tekrar kıvranıyorum ve arkama uzanıyorum, sert sütunu arkama ve belime baskı yapıyor. Parmaklarım dar alanda kıvrılıp yukarı doğru okşadığında nefesini içine çekiyor. "Ixiana, dur."

Bir kez daha yukarı doğru okşuyorum, ama bileğimi yakalıyor. "Sen benden durmamı istedikten sonra sana dokunmaya devam ettim mi?"

"Senden hiç durmanı istemedim."

"Ama itiraz etseydin ederdim."

Alay ettim. "Ben senin ödülündüm. Bana sık sık hatırlattığın gibi, benim iznime ihtiyacın yoktu."

"Bir Savaş Lordu iddiasında bulundum, evet," diyor. "Ama bu sözlere rağmen sizi onurlandırdım. Siz de bana aynı onuru gösterin."

Kızarak ellerimi çekip birbirine kenetliyorum.

"Sana söylediklerime gelince," diye devam etti, "O kaba sahiplenme sözleri - sanırım hoşuna gitti."

Midem bulanıyor ve dudaklarımı sıkıyorum.

"Gizliden gizliye sahiplenilmek istiyorsun. Benim gibi biri tarafından zorlanmak ve üstesinden gelmek için."

Zar zor nefes alabiliyorum. O nereden biliyor? Bu benim en utanç verici eğilimim, o beni alana kadar sahip olduğumu asla fark etmediğim bir eğilim. Ve o bunu açığa çıkardı, aydınlık sabahta yüksek sesle söyledi.

"Sadece seninle," diye mırıldanıyorum, yüzüm alev alev yanarken. "Sadece seninleymişim gibi davranmak istiyorum."

Göğsü sırtıma yaslanıyor, kocaman bir iç çekiyor. "Artık konuşmak yok. Konuştuğumuz zaman mantığımı kaybediyorum."

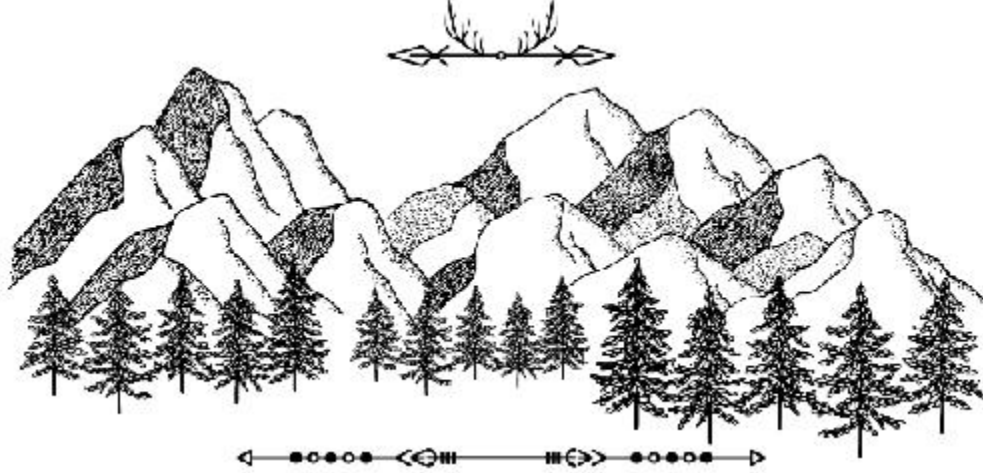
"Ya da belki sen kazanıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Ağzını tıkamama gerek var mı, fare?"

O sırtıyorum. "Neyle tıkayacaksın beni?"

Arkamda onun cevap niteliğindeki seğirmesini hissediyorum ama "Sus" diye hırlıyor.

Ben cevap vermek üzereyken, yoldaki bir dönemeci dönüyoruz ve orada, aşağıdaki yamaçta, bizi karşılamak için at süren, başlarında babamın bulunduğu bir bölge muhafız birliği var.

Halkım yokluğumu fark etti ve beni almaya geldiler.

Cronan kısırağı hemen durdurur ve attan iner. Devasa kılıcını eyerin arkasından çözüp yere atıyor, bu da onlarla savaşmayı planlamadığının açık bir işareti. Bakışları benimkilerle kilitleniyor ve başını babamın grubuna doğru sallıyor. Gözleri itaatkâr bir şekilde yoluma devam etmemi ve iyi bir fare gibi ailemin yanına dönmemi istiyor.

Çenemi tuttum ve başımı salladım.

Babam ve adamları da durdu. Birkaç düzine adım ötedeler, sabahın berrak ışığında Cronan'la yaptığım değış tokuşa tanıklık edebiliyorlar. Bundan memnunum; beni zorlamadıklarını, Cronan'la kalmak istediğimi görmelerini istiyorum.

Bunu belirtmek için dizginleri kaldırıyorum ve kısırağı döndürerek Three Bridges'e doğru giden dağ yoluna geri çeviriyorum.

Babam şaşkın bir çığlık atıyor ve Cronan hayal kırıklığıyla homurdanıyor.

Kısırak ve ben sadece birkaç adım atabildik ki Savaş Lordu koşarak yanımıza geldi, dizginleri tuttu ve atın başını geriye doğru çekti. "Kes şunu, Ixiana," diyor.

"En azından onunla konuşalım," diye yalvarıyorum. "Ona seninle kalmak istediğimi söyleyelim."

Kısırağın sağırsına vurmak ve onu askerlere doğru itmek için elini kaldırıyor. Ama ben eyerden kayıyorum ve hasarlı bileğimin üzerine düşerek acı çekiyorum. Kısırak tırısba babama ve muhafızlara doğru uzaklaşıyor.

"İnatçı küçük göt," diye homurdanıyor Savaş Lordu ve beni kaldırıp daha önce yaptığı gibi omzuna atıyor. Babama doğru kararlı adımlarla ilerliyor.

Cronan'ın arkasında baş aşağı sallanırken babamın yüzünü ya da muhafızlarının hareketlerini göremiyorum ve bu beni korkutuyor. Ya o beni taşırken bile Savaş Lordu'na saldırmaya karar verirlerse? Neyse ki Prens Havil'in muhafızlarından hiçbiri orada değil, yoksa şimdiye kadar gözüne bir ok yemiş olurdu.

Ama o, ayaklarımın tekmelemesine ve ellerimin sırtını tırmalamasına aldırmadan yolda yürüyor.

Beni yere bıraktığında yüzüm kızarmış, telaşlanmış, saçlarım birbirine karışmış ve dikkate alınmadığım için çok kızgındım.

"Tanrılar aşkına neler oluyor?" diye bağırıyor babam, eli kılıcında. "Bu sabah uyandığımda Prens Havil tüm adamlarıyla birlikte gitmişti, bana düğünün iptal olduğunu ve krallığıyla ittifakımızın sona erdiğini söyleyen bir mektup geldi ve sonra kızımın bir kez daha kaybolduğunu fark ettim. Biz konuşurken karım durumu düzeltmek için Havil'in peşinden gidiyor. Ne oldu? Ixiana'yı yine mi çaldın?"

"Kendi isteği dışında çalınmış gibi mi görünüyor?" diye tersliyor Savaş Lordu. "Hayır," diyor babam yavaşça. "Öyle değil." Beni inceliyor, şaşkınlık içinde ve öfke gözlerinde birbirine karışıyordu. "Ona gittin o zaman." "Onunla kalmak istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Benimle kalamaz," diye araya giriyor Cronan. "Kuzey tehlikeli ve barbar bir yer. Hayatta kalamaz ve ben de ölmesine izin veremem. O sana ait." Beni ileri itiyor.

Dönüyorum, dilimden keskin kelimeler dökülmeye hazır. Ancak Savaş Lordu'nun yüzünü gördüğümde dağılıyorlar, kısıtlamayla gergin, gözleri parlak bir acıyla dolup taşıyor.

Babam da görüyor. Boğazını temizliyor. "Ona değer veriyorsun," diyor huysuzca. "Onun sana verdiği gibi."

Sessiz kalıp iki savaşıyı izliyorum. İkisi de bu konuda rahat konuşamıyor - bu çok açık - ama deniyorlar. Havadaki savaşa hazır gerginlik azaldı, geriye sadece ılık, zayıf bir gariplik kaldı.

Cronan'ın yüzü kızarır ve birkaç kelime söylemeye zorlanır - en büyük düşmanına söylenmiş güzel, savunmasız kelimeler. "Kızınızı seviyorum."

Babam yüzünü buruşturuyor. Bu sözleri kabul etmek onun için çok zor olmalı.

-Ama yine de yapıyor. Bunun olduğunu yumuşadığını,..

alının gevşemesi. O yufka yüreklidir ve Cronan onun önünde silahsız bir şekilde durduğunda, beni sağ salim geri getirdiğinde, aşk yemini ederek -Babam karşı koyamaz.

"Pekala," diyor. "Belki de sen ve ben bir konuşma yapmalıyız."

Cronan itiraz etmek için ağzını açıyor ama ben elimi koluna atıyorum. "Lütfen," diyorum ısrarla.

Bana bakıyor. Başını sallıyor.

"Olduğunuz yerde kalın," diyor babam adamlarına. "Ve gözünüzü *ondan* ayırmayın." Savaş Lordu'yla birlikte ormana doğru biraz ilerlemeden önce beni işaret ediyor.

Görüş alanında kalıyorlar, zar zor, ama alçak sesle konuşuyorlar. Birbirlerine söyledikleri her şeyi bilmek istiyorum ama bu konuşma benim duyabileceğim bir şey değil.

Uzun bir konuşma, neredeyse bir saat. Sonunda, Cronan ve babam birkaç adım ötede, biri bir kayanın üzerinde, diğeri de yakındaki bir kütüğün üzerinde oturuyorlar. Hareketleri yavaş ve sıradan, gergin ya da tehditkâr değil. Savaş Lordu'nun omuzları başlangıçta olduğu kadar sert değil; şimdi rahatlar, hafifçe öne eğilmişler. Babamın eli kılıcının kabzasına yakın değil.

Sonunda yan yana yola dönüyorlar ve beslediğim umut göğsümde sıkılaşıyor. Dinlendiğim taştan kalkıyorum ve onlara doğru birkaç adım atıyorum.

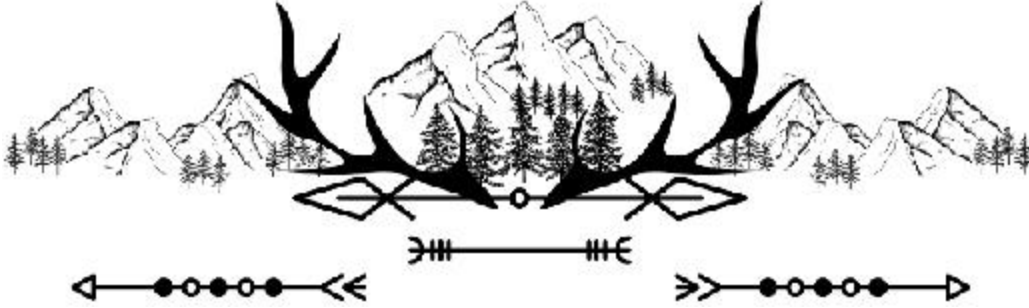
Babam bana doğru yürüdü ve beni kucakladı. Beni kendine yakın tutuyor, konuşmadan sırtımı sıvazlıyor, sevgisinin üzerime akmasına izin veriyor. Alt dudağım titriyor.

Beni serbest bıraktığında, birkaç damla gözyaşımı silmek zorunda kalıyorum. "İyi misin?" diye soruyorum. "Annen olmadan hiçbir şeye karar veremem, bunu biliyorsun" diyor.

"Ama Cronan'ın klanıyla görüşmeye açığım. Eğer Havil'in krallığıyla olan bu bağlantı gerçekten sona erdiyse, Cronan ve halkıyla ittifak kurmanın bir yolu olabilir; onlar Kuzey'deki diğer klanlarla irtibat kurarken, dağların bu tarafında onlar için güvenli bir sığınak. Geçmişteki yanlışlar ve gelecekteki değişiklikler hakkında konuşulacak çok şey var ama ben açığım."

Bileğimi umursamadan ona doğru atıldım ve boynundan öyle bir sıktım ki, "Daha da güçlenmişsin canım," diye hırıldadı.

"Birazcık." Geri çekiliyorum. "Bu Cronan ve benim için ne anlama geliyor?"

Babam dudaklarını büzüyor ve Savaş Lordu'na bakıyor. "Görünüşe göre ikiniz birbirinize bağlısınız. Bana bu eter konuşmasını, bu ruh bağına açıkladı. Tuhaf, evet, ama daha önce Kuzeyli tutsaklardan biraz duymuştum. Elbette her şey karara bağlanmadan önce annenle konuşacağız ama ikinizi uzun süre ayrı tutmanın zalimlik olacağına inanıyorum. Eğer görüşmelerimizde her şey yolunda giderse, sen ve o-" yüzünü buruşturdu, "birlikte olabilir ve dağların bu tarafında yaşayabilirsiniz." Konuşmaya devam ediyor ama başka bir şey duyamıyorum... her iki tarafın da diğerine tazminat ödemesiyle ilgili bir şeyler... Daha sonra daha dikkatli dinleyeceğim ama şu anda yapamam. Yapamam.

Görüşüm, zihnim, tüm varlığım, sarı saçlarını karıştıran sabah esintisiyle ayakta duran Savaş Lordu'ndan oluşuyor. Hala yer yer kan lekeleri var - dün geceki olaylardan bu yana iyice yıkanmamış - ama benim için o yeryüzünde yürüyen en görkemli adam.

Sadece varlığıyla bile beni kendine çekiyor; hareket etmeden, konuşmadan, tek bir bakışıyla beni çağırıyor ve ben daha farkına varmadan önünde buluyorum kendimi. Gözlerindeki sıcaklıktan beni öpmek istediğini anlayabiliyorum ama yapmıyor, babam oradayken olmaz, bu ateşkes henüz çok yeniye kadar. Onun yerine iki elimi de kavırıyor.

Sonra bir süreliğine ayrıldık. Ben babamla Hoenfel'e gidiyorum, Savaş Lordu da Üç Köprü'ye dönüyor.

Joss bizi handa bekliyor, gergin ve ağzı sıkı. Dün gece nöbetçi gardiyanları sorgulamak için Hoenfel'de kaldı ve biz vardığımızda olanları bir araya getirmiş görünüyor. Elinde

Savaş Lordu'nun kıyafetlerini ve silahlarını buzhaneden aldım. Görünüşe göre savunma için sadece birkaç bıçakla ortalıkta dolanıyormuş koca aptal.

Olanları tam olarak duyduğunda gözlerini deviriyor. "Aşk mı? Gerçekten mi? Ve sen ona inanıyor musun, baba?"

"Adamın nasıl görüldüğünü görmedin, Joss," diyor babam. "Onu bize geri getirişini, kendi iyiliği için ondan vazgeçişini-"

"Onu sana getirirken Ixiana'nın omzunda çırpınışını görmek isterdim." Joss kendine küçük bir sırtış izni verdi. Sonra bana doğru döndü. "Dün gece beni uyandırmalıydın. Sana yardım edebilirdim."

"Ölmesine izin verirdiniz," diye çıkışıyorum. Dudakları kasılıyor, sözsüz bir itiraf.

"Bu işi öğleden sonra halledeceğiz," diyor babam. "Annen o zamana kadar dönmüş olur, Cronan da kız kardeşi ve birkaç savaşçıyla birlikte yemek ve pazarlık için Hoenfel'e geliyor. Joss, mutfaklara bu kadar kısa sürede toplayabilecekleri en iyi ziyafeti hazırlamalarını söyle."

"Ne zamandan beri senin kızıştırıcı ulağın oldum?" Joss ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken mırıldanıyor.

Annem beraberindeki bir avuç muhafızla geri döndüğünde, gözlerinde hepimizin saygı duymayı öğrendiği o öfkeli alevli bakış vardı.

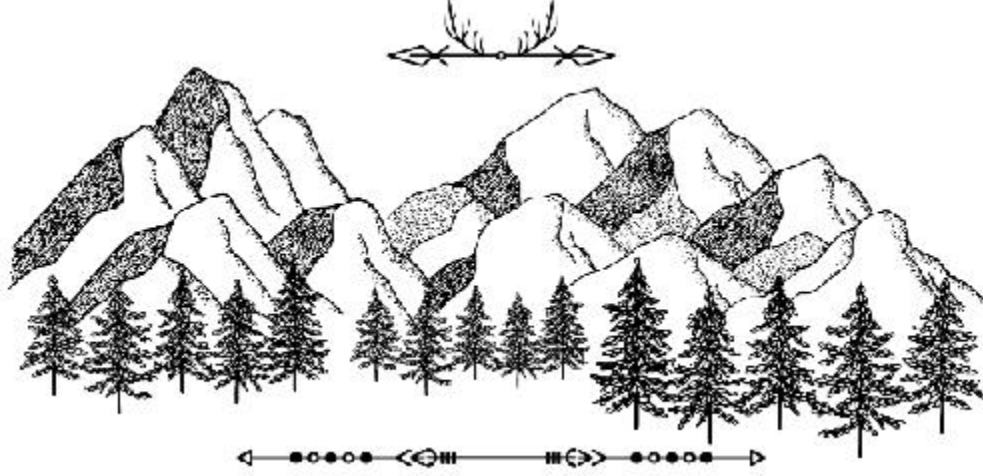
"O kendini beğenmiş küçük horoz!" diye tükürerek attan indi. "Eğer o kendini beğenmiş kış siliciyi bir daha görmek zorunda kalmazsam çok erken olacak."

"Merhaba aşkım," diyor babam. "Sanırım Prens Havil ile görüşmen iyi geçti?"

Annem onun yanından geçip bana doğru geliyor. "Sen!" Eldivenli parmağını bana doğru uzattı. "En sevdiğim atımı aldın, Ixiana."

"Çünkü o da senin gibi iyi, güçlü ve hızlı." Ona en çekici gülümsememi vererek birkaç adım geri çekiliyorum. "Havil sana ne söyledi?"

"Ben daha çok senin tarafınla ilgileniyorum." İki yumruğunu da kalçalarına yerleştiriyor. "Açıkla. Şimdi."

Olabildiğince hızlı anlatıyorum ve Cronan'la yol kenarında konuştukları kısma geldiğimde babam sözü devralıyor. O ve Savaş Lordu'nun üzerinde çalıştığı fikri açıklıyor - halklarımız arasında bir ortaklık.

"Yani hırsızlar ve katillerden *oluşan bir* klanın *diğer* klanlara karşı savunmamıza yardım etmesini ve muhtemelen onlarla pazarlık yapmasını mı istiyorsun?" diye tersliyor annem.

"Esasen, evet." Babam gülümsüyor, geniş ve özür dileyen bir ifadeyle. "Gel, Marisa, Havil'in krallığıyla olan ittifakın işe yaramadığını biliyorsun. Aylardır da yürümüyor. Ixiana'nın onunla evlenmesinden emin olmadığını bana defalarca söylemedin mi? Ve bu onun gerçek yüzünü görmemizden önceydi."

"Bu onun Kuzeyli bir haydutla evlenmesi konusunda daha iyi hissettiğim anlamına gelmiyor!" diye bağılıyor annem. "Tanrı aşkına Paltrin, aklını mı kaçırdın sen?"

"Dün akşam ben senin gibi hissettim, Marisa," diyor babam, sesi daha ciddi bir ton alıyor. "Ama o adamı görseydin -görünüşünü-"

"Cronan bana Havil'in asla yapmadığı bir şekilde saygı duyuyor," diye araya giriyorum. "Beni koruyor ama aynı zamanda daha iyi, daha güçlü olmam için beni zorluyor. Bunu başka türlü söyleyemem, o benim ve her zaman benim olması gerekiyordu."

Annemin burun delikleri hâlâ açık, gözleri hâlâ parlıyor ama yumrukları gevşiyor. Babam bana başıyla selam veriyor, geri çekilip uzaklaşıyor ve annemle benim yalnız konuşmamıza izin veriyor.

Muhafızları atlarla ilgilenmeleri için bırakarak, o ve ben Hoenfel'in ana caddesi boyunca yürüyoruz. Neredeyse öğlen oldu ve güneş havayı o kadar ısıttı ki pelerinlerimizi çıkarıp taşıyoruz. Anneme daha önce atladığım bazı şeyleri anlatıyorum - Savaş Lordu'nun bana neler hissettirdiğini ve birbirimize nasıl dokunduğumuzu, bedenlen ve ruhen. Ona geçmişinden ve acılarından, asaletinden ve fedakârlık tutkusundan daha çok bahsediyorum.

Köyün sonuna ulaşıyoruz ve evlerin ve çiftliklerin arasından dağ yolunun eteğine doğru yürüyoruz. Ve annem bana babamla ilk karşılaşmasını, onun gerçek değerini keşfetmeden önce onu nasıl küçümsediğini anlatıyor. Anlatırken yüzü kızarıyor ve hatırlamaya ve anlamaya başladığını biliyorum.

Bir otlağın alçak duvarında yan yana otururken, uzaktan dağ yolundan inen figürler beliriyor. Kalbim sevinçle titriyor ve bir elimi karnıma bastırıyorum. "Hâlâ onun kanına bulanmış durumdayım," diye mırıldanıyorum. "Yıkanmalı ve üstümü değiştirmeliyim."

Annem usulca kıkırdıyor. "."

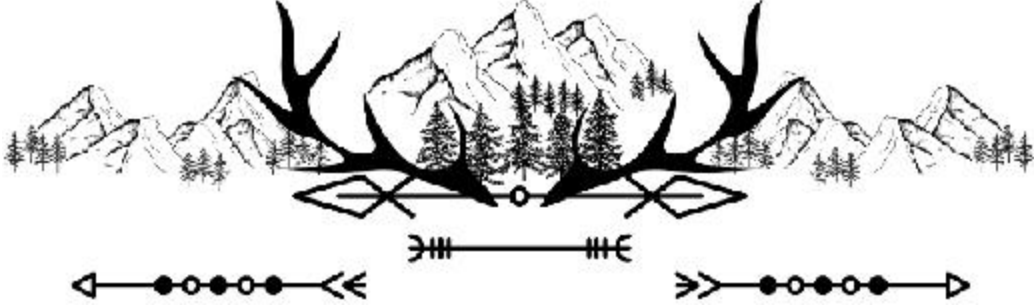
Ayağa kalkıyor ve bu kez daha hızlı adımlarla hana doğru yürüyoruz.

"Sana sormak istediğim bir şey var," diyorum. "Cronan'ın ilk fideye teklifini neden reddettin?"

"Verebileceğimizden çok daha fazlasını istedi, aşkım," diye cevap verdi. "Hayır demek bizi öldürdü ama belki seni kendi başımıza bulabilir ve ona ödeme yapmak zorunda kalmadan kurtarabiliriz diye düşündük. Bloodsalt'a ve ötesindeki ormana bir düzine arama ekibi gönderdik ama elleri boş döndüler ve birkaç asker öldü. Bu yüzden çok daha makul olan ikinci talebi aldığımızda elbette kabul ettik." Uzanıp elimi tuttu. "İyi idare edemedik. Bunu biliyorum. Kulağımızda Prens Havil vardı ve ne baban ne de ben daha önce böyle bir durumla karşılaşmamıştık. Zamanlamamız ve kararlarımız seni daha fazla tehlikeye sokabilirdi ve bunun için çok üzgünüm tatlı kızım."

"Neyse ki emin ellerdeymişim."

Parmaklarımı sıkıyor. "Buna inanmaya başlıyorum."

Cronan, Zeha ve savaşçılar geldiğinde barış görüşmeleri başlar ve üç hafta boyunca devam eder. Müzakere haberi bölgemin güneyine ve Savaş Lordu'nun topraklarının kuzeyine doğru yayılıyor. Neyse ki Cronan ve ailem ilk iki gün içinde bir güven temeli ve pratik bir plan oluşturmayı başardılar çünkü diğer savaş lordları ve köy konseyleri de dahil olmak için yaygara koparınca gerilim tırmanıyor. Herkesin sonuçta bir çıkarı var; herkesin şikayetleri ve talepleri var.

Savaş Lordu ve ben üç hafta boyunca müzakerelerin merkezinde yer alıyoruz ki bu, her zaman siyasetin dışında kalmış ve asla katılmak istememiş biri olarak benim için garip bir durum. Ama ne zaman görüşmeler kopmaya başlasa, ailem Cronan ve beni ilişkimiz ve nasıl geliştiği hakkında konuşmaya teşvik ediyor. Garip ama işe yarıyor gibi görünüyor. Garip bir şekilde uyumlu bir çiftiz -benim zayıf bedenim ve onun iri yarı bedeni- ve barış masalarındaki liderler atalarımızın yanlışları ve daha iyi bir gelecek hakkında konuştuğumuzda bizi dinleyecek kadar büyüleniyorlar.

Bu sancılı bir değişim olacak. Bizim bölgemiz diğerlerine göre daha az nüfuslu, dolayısıyla daha fazla ailenin yaşaması için yer var; ancak arazilerin çoğu bölge hükümetine ya da özel vatandaşlara ait. Ailemin önünde, arazi sahipleri ve belediye meclisleriyle pazarlık ve uzlaşmaya varacakları uzun toplantılar var. Ancak herkes bir şeylerden fedakarlık ederse, Cronan'ın klanının ve belki de gelecekte başka klanların da bize katılması için alan yaratabiliriz. Ve artık Prens Havil'in krallığına bağımlı olmayacağız.

Bu üç hafta boyunca Cronan ile neredeyse hiç yalnız kalmadım. Her zaman birileriyle birlikteyiz - ailem, kız kardeşi, klan üyeleri, diğer iki

Müzakereler için gelen savaş lordları, onların savaşçıları, bu bölgedeki kasaba konseylerinin üyeleri, Hoenfel köylüleri, han çalışanları - insanlar, durmadan, her zaman insanlar. O insanlara alışkın - ne de olsa klanının lideri - ama ben her zaman çok daha sessiz bir yaşam sürdürdüm ve *insanların* sürekli varlığı beni rahatsız ediyor. Joss'la paylaşmadığım bir odada kitap okuyarak sessiz bir akşam geçirmeyi ya da belki de Savaş Lordu'yla Kanlısalt'ta bir gezintiye çıkmayı özlüyorum. Bu iki çılgınca farklı senaryonun da benim için bir rahatlık hissi taşıması garip.

Üç savaş lordunun, ailemin ve birkaç konsey üyesinin nihayet tarihi Hoenfel Antlaşması'nı imzaladığı gece, köyde hiç kimsenin görmediği bir ziyafet var. Kasabanın ana caddesinde devasa masalar sıralanıyor, her birinin üzerinde lezzetler var: yağda kızarmış bütün geyik ve domuzlar; şuruplu meyve reçelleri; mis kokulu ekmek yığınları; kremalı sos içinde yüzen sebzeler; dev tencerelerde ağır güveçler ve çorbalar; şekerle kaplanmış kekler. Bölgenin sunduğu en iyi içkiler olan testiler ve şişelerle dolu yuvarlak masalar ve Hoenfel'in önde gelen meclis üyesinin köpüklü fiçileri doldurup hem vatandaşlara hem de savaşçılara dağıttığı devasa bir fiçi var.

Birkaç gündür yaşadığım mide sorunlarını atlatmaya çalışıyorum, bu yüzden yemeklerin çoğunu yiyemiyorum, bu da beni huysuzlaştırıyor. Masalar boyunca, lamba ışığının ve dumanın sisi arasında dolaşıyorum. Aralıklarla yakılan ateşler, masmavi gecenin soğuşuna karşı sıcaklık sunuyor. Her şey odun dumanı, çıtırdayan kızarmış et, bira ve sıcak şeker kokuyor.

Bu insanların çoğunu artık isim olarak olmasa da yüz olarak tanıyorum. bana başıyla selam veriyor ama hepsi kendi eğlenceleriyle meşgul. Diğer savaş lordlarından biri annemle bir içki oyununa girişmiş ve kazanıyor gibi görünüyor. Olsa bir köy meclis üyesiyle sohbet ediyor. Joss ve Zeha kırmızı yanaklı ve kahkahalarla gülüyor, bir kemancının ezgisi eşliğinde kol kola dans ediyorlar. Müzik durduğunda, yüz yüze dururlar, gülerler, gözleri parlar - ve sonra Zeha Joss'u ensesinden yakalar ve sert bir öpücük için kendine çeker. Etraflarında neşeli onay çığlıkları yükseliyor ve keman yeniden başlıyor. Bu an beni mutlu ediyor; onlar adına ve halkımız adına. Bizi birbirimize ne kadar çok sevgi bağlarsa o kadar iyi.

Ama yoluma devam ederken yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Savaş Lordu'nu bütün gün görmedim, çünkü sabahı mahzende geçirdim ve sonra,

İyileştikten sonra uzun bir banyo yaptım, bu yüzden kutlamalara geç geldim.

İçimde bir huzursuzluk var ve bunun tek sebebi sağlığım değil. Cronan'ı özlüyorum. Birlikte yaşadığımız heyecanı, aramızdaki itme ve çekmeyi, onun müthiş varlığının tehlikeli ve baştan çıkarıcı heyecanını özlüyorum.

Birkaç kişiye onu görüp görmediklerini soruyorum, ama bana sadece daha önce, ziyafet başladığında onu gördüklerini söyleyebiliyorlar; ben de sonunda sormaktan vazgeçiyorum.

Daha uzağa gidiyorum, neşeli toplantının sonunu geçip karanlık, sessiz sokak boyunca ilerliyorum. Köyün en dışında, dağa giden yolun yakınında kullanılmayan bir kulübe var. Diğer savaş lordları daha uzakta, tarlalarda kamp kurmuşken, Savaş Lordu ve adamlarının bir kısmı orada kalıyor.

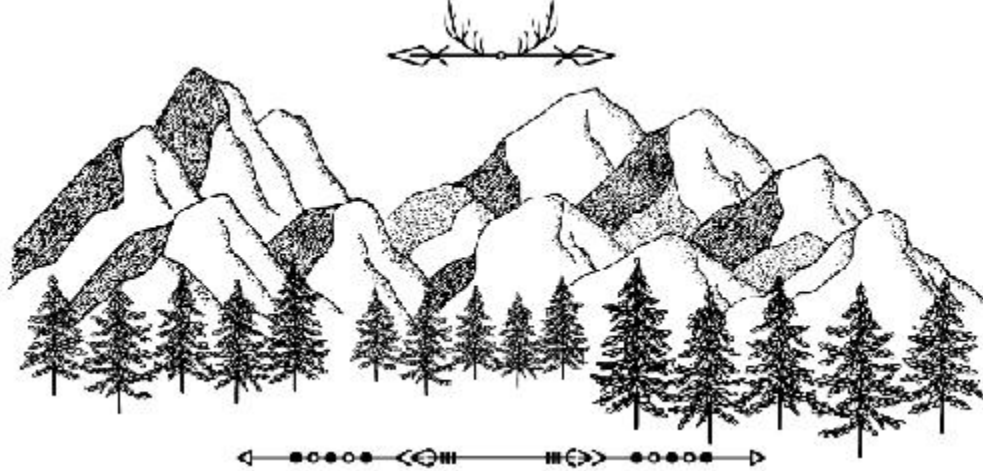
Ayaklarım beni Savaş Lordu'nun kulübesini çevreleyen duvara ve kulübenin kapısına götürüyor. Kapı direkleri sağlam taştan yapılmış, başımdan daha yüksek ve arkalarındaki bahçe sıkça büyümüş, yapraksız dallar taş döşeli yola kıvrılıyor.

Kapıyı yavaşça iterek açtım. Sonra tereddüt ediyorum, çünkü arkamda bir ses duyduğumu sandım - yolda ağır ayak sesleri.

Ama arkamı döndüğümde, birkaç ağacın gölgesi ve neşeli seslerin ve müziğin uzaktan gelen uğultusu dışında arkamda hiçbir şey yok.

Omuz silkerek kapıdan geçiyorum.

Güçlü bir kol vücuduma dolanıyor, kollarımı iki yanıma sabitliyor ve beni vahşi bir kavrayışla hareketsiz kılıyor. Çılgılık atmak için nefes aldığımda, bir avuç ağzımı kapatıyor.

Kıvranıyor ve çırpınıyorum, ağzımı kapatan eli ısırmaya çalışıyorum. Beni esir alan kişiden, kalp tellerimi titreten alçak bir kıkırdama yükseliyor. "Küçük fare," diyor Savaş Lordu, onay dolu bir sesle. "Derslerini . Ama hâlâ bana karşı hiç şansın yok."

Bedenim yakıcı bir zevkle titriyor ve ona karşı gevşıyorum. Elini ağzımdan çektiğinde nefes alıyorum, "Sensin. Seni çok özledim."

"Beni her gün toplantılarda görüyorsun." "Aynı şey değil."

"Hayır," gürlüyor, eli boğazımda geziniyor. "Öyle değil."

Tanıdık sahiplenici tutuşuyla içimde bir heyecan daha dolaşıyor. Ve diğer eli aşağı inip eteklerimin arasından bacaklarımın arasına girdiğinde, yumuşak bir memnuniyet iç çekişi yapıyorum.

"Prensinle evlenmediğin için pişman mısın?" Sesi kulağımda yırtıcı bir hayvanın mırıltısı gibi.

"Asla," diye fısıldıyorum.

"Güzel. Havil'in çoktan başka bir müstakbel gelin bulduğunu duydum."

"Buna ," diyorum. "Bazılarıyla uğraşmak zorunda kalabileceğimizden endişeleniyordum.

ondan bir çeşit misilleme."

Savaş Lordu, "Kral babası ailenize bir tür özür gönderdi," diyor. "Üçüncü Prens'in gücendirdiği ilk müttefik siz değilsiniz. Ve görünüşe göre krallıkları şu anda başka bir tehditle uğraşıyor. Havil'in incinen gururunun intikamını almak gibi bir arzuları yok."

"Peki neden ailem bana bundan bahsetmedi?"

"Günün büyük bölümünde rahatsızdın."

"Ah. Elbette." Her zamanki gibi, kötü sağlığım önemli bir şeyi kaçırmama neden oldu.

"Şimdi daha iyi misin?" Savaş Lordu'nun ses tonunda, bacaklarımın arasındaki yarık boyunca ürperti gönderen ateşli bir sertlik var. Kalçaları öne doğru yuvarlanarak sertliğini arkama bastırıyor.

"Çok daha iyiyim," diyorum nefes nefese. "Oyun oynayacak kadar iyi misin?"

"Oynamak istediğim oyun bu mu?" diyecek kadar bile nefes alamıyorum.

"Öyle." Yüzü boynumun kıvrımına doğru eğiliyor ve derin bir nefes alıyor. "Halklarımız arasındaki barışı kutlamak için daha iyi bir yol var mı?" Kalın dudakları tenime değiyor ve ben beklentiyle titriyorum.

"Tüm bu konuşma ve uzlaşmanın senin için zor olduğunu biliyorum," diyorum. "Fetih hayalinden vazgeçmek kolay olmamıştır."

"Beklediğimden daha kolay oldu." Tenimi öpüyor, elbisemi omzumdan kenara itiyor. "Unutma, seni aldım çünkü hedeflerime daha barışçıl bir yoldan ulaşmak istiyordum. Evet, kan dökmeye hazırdım ama sadece başka bir yol görmediğim için." Omuzlarımı iki kocaman eliyle kavrayıp beni göğsüne çekti. "Sen bana başka bir yol gösterdin."

Arkamdaki iri cüssesinin büyüklüğü kalbimin teklemesine neden oluyor. korkuyorum ama bir yandan da bunu arzuluyorum.

"Oyun," diyor Savaş Lordu, sesi arzuyla boğuklaşarak. "Hazır mısın?"

"Bana zarar verecek misin?" Beni "cezalandırmak" için ormana götürdüğü günün bir yankısı olarak soruyorum.

Savaş Lordu çenemi eliyle kavrayarak beni kendisine doğru çeviriyor. Başparmağı alt dudağımı çekiştiriyor, iç kenarı boyunca ilerleyerek dişlerime sürtünüyor.

"Evet." Karanlıkta gözleri parlıyor, yeşil ve vahşi. "Sana zarar vereceğim."

"Güzel," diye fısıldıyorum. "Zamanı gelmişti."

Parmakları saçlarımın etrafında dolaşp onları bir araya topluyor. Bir kez elinin etrafına doluyor ve başımı kısa bir süre çekiştiriyor, böylece yüzüm geriye, ona doğru dönüyor. Ama beni öpmüyor - sadece kocaman gövdesini eğiyor, dudakları benimkinden bir parmak kadar uzakta duruyor.

"*Faen*," diye tısladım. "Öp beni, seni piç kurusu."

Dili dudaklarımla oynatıyor; ama dudaklarım onun için ayrıldığında sırtarak geri çekiliyor. Boştaki eliyle eteklerimi toplayıp uzanıyor. Kalın parmakları iç çamaşırlarımın içine dalıyor, hiç uyarmadan kıvrımlarımın arasına giriyor.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye mırıldanıyor. "Zavallı küçük fare." Dudaklarına doğru hamle yapıyorum ama saçlarımı sertçe çekiştiriyor. "Henüz değil."

Parmağını içime daldırdı, ben de ciyakladım. Dışarıdayız, yolda yürüyen herkesin görebileceği bir yerdeyiz. Kalp atışlarım ve bedenim alev alıyor, işkence görüyor ve titriyor.

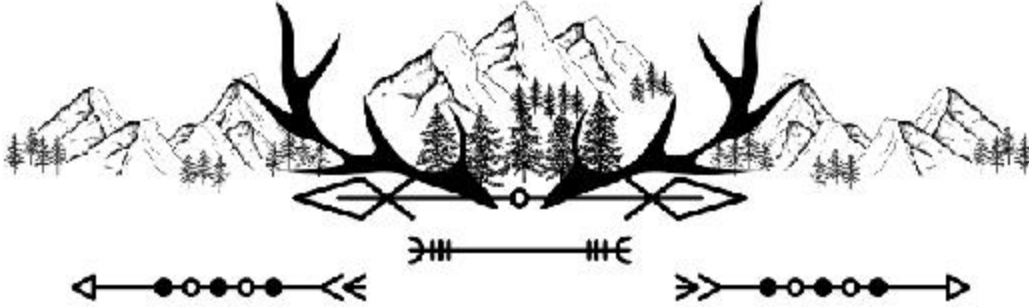
Savaş Lordu elini giysilerimden çekip beni yol boyunca kulübenin kapısına doğru çekiyor. Kapıyı tekmeleyerek açıyor ve beni içeri sokuyor. Ön odada kısık bir ateş var ama orada durmuyoruz. Beni doğruca bir yatak odasına sürüklüyor ve onun gibi kokan bir yatağa yüzüstü atıyor.

Orada yüzüstü yatıyorum, hevesli bir şokla donup kalmışım. Arkamda Savaş Lordu'nun pantolonunun bağını çözdüğünü duyabiliyorum.

," diye söz verdi bana. "Hamilelikle sağlığını riske ."

"Her ihtimale karşı iki haftadır bitkisel bir tonik alıyorum," diyorum ona. "İçime boşalabilirsin."

Uzun, titrek bir nefes bırakır. Sonra, "O küçük tatlı kıcını benim için kaldır, fare."

Savaş Lordu için popomu yukarı kaldırırken yanaklarıma sıcak kan hücum ediyor. Eteklerimi belimden yukarı itiyor ve iç çamaşırlarımı aşağı çekerek çıplak popomu tamamen ona gösteriyor. Kalın bir parmağı kıvrımlarımda geziniyor ve derin, tatmin edici bir mırıltı çıkarıyor. "Benim için hiç bu kadar ıslak bir kadın görmemiştim."

"Kaç kişiyle birlikte oldun?" İdare ediyorum.

"İki," diye cevaplıyor.

Kalçalarım gerildi. "Olsa?"

"Hayır. Her iki sefer de ziyaret ettiğim diğer klanlardan kadınlarla hızlı buluşmalardı. Beni istediler ama bu kadar değil. Sen bir şehvet nehrisin, hazine. Senin içine kolayca kayacağım." Kıçımın yanaklarından birini öpüyor ve ağzının oradaki karıncalanma hissi beni arzuyla inletiyor.

Kalçalarımı kavırıyor ve beni daha yakına çekiyor. Sonra bir elini sırtımın alt kısmına götürüyor. "Benimle birlikte nefes al," diyor. "Vücudunun rahatlamasına izin ver. Hazırsın."

Gözlerimi kapatıp yavaş ve sabit bir şekilde içime çekiyorum. Geniş, sıcak ucu kıvrımlarıma yaslanıyor, birlikte nefes aldığımız her seferde daha derine bastırıyor. Daha da derine, daha da derine, içime batarken, tenimin hassaslaşmış her parçası istilayla heyecanlanıyor. Birdenbire sıkıca itiyor, kabzasına kadar oturuyor ve ciyaklıyorum çünkü yakıyor - o çok kalın ve ben onun etrafında sıkı, çok sıkı gerildim. Aynı zamanda içim de heyecanlanıyor, yanmanın etkisiyle nabzım atıyor.

"En kötüsü yapıldı," diyor boğuk bir sesle.

"Uyuyorsun," diye mırıldanıyorum, gülümseyerek, popomu biraz oynatarak.

Soluk soluğa kendi dilinde kırık dökük kelimeler söylüyor ve inliyor:

"Kıpırdama fare, yoksa istemeden boşalacağım."

Ama hareket etmesine ihtiyacım var. Bu sıkı, yavaş esneme çok fazla, harekete ihtiyacım var.

"Oyunu oyna," diyorum. "Sen Savaş Lordu'sun ve ben de senin ödülünüm. Beni sahiplenmek istediğini biliyorum. Yap hadi." Ve kalçalarımı geriye doğru kaydırarak onu daha da içime itiyorum.

Savaş Lordu gırtlaktan gelen bir hırıltıyla karşılık veriyor. Bir elini saçlarıma doluyor ve başımı yatağa doğru itiyor. Kalçaları sallanmaya başlıyor, tekrar içeri girmeden önce uzun aletini yarıya kadar dışarı çekiyor. Onun kaba kuvveti beni eziyor, mest ediyor. Yakıyor, yakıyor ama bedenim onun için daha da sivilaşıırken şimdiden daha iyi hissediyorum. İlerlemesi, itmesi, avucunun beni bastıran ağır baskısı, boğazından çıkan sert, alçak homurtular, ilkel, güçlü, vahşi. İhtiyacım olan her şey.

Parmaklarım yatağın çarşaflarını sıkıyor ve Cronan ittikçe yatağın ritmik gıcırtısıyla birlikte nefes alıyorum. Savaş Lordu tarafından alınıyorum. Tüm uzunluğu tekrar tekrar içime giriyor. Beni ölümün kıyısından geri çağırdığı andan beri ilkel benliğimin istediği şey bu. Gerginlik karnımda aşağıya doğru kıvrılıyor, sıkılaşıyor ve heyecanlanıyor, daha sıkı, daha sıkı

-

"Aman Tanrım, Cronan." Onun adı dudaklarımdan boğuk bir çığlık olarak döküldü.

daha derine itiyor, o kadar derine ki vücudum istemsiz bir şekilde yükseliyor ve başımı yataktan kaldırıyorum.

Eli kafatasımdan ayrılıp boğazıma dolanıyor, omurgamı daha da eğilmeye zorluyor ama boynumu sıkıyor. Nefesimle oynamanın tehlikeli olabileceğini biliyor.

"Dokun bana," diye yalvarıyorum. "Yakınım, çok yakınım-dokun bana-"

Eli boğazımdan ayrılıyor. "Bu lanet elbise," diye homurdanıyor, mahrem yerlerime erişmek için mücadele ederken etekleri tekrar kenara itiyor.

"Onu benden almalıydın."

Karnımın altına uzanıyor ve sert parmakları tam da sürtünmeye ihtiyacım olan bacaklarımdaki noktaya yapıyor. Parmak uçları bastırıp oynarken, ağzından en kışkırtıcı ham inilti çıkarırken yavaş ve ağır bir şekilde itiyor.

İşaret parmağının ucu dünyamın güneşi, şaftı ise kalın, erimiş çekirdeği. Birleşiyorum, kenetleniyorum - hızlanıyor, kendini bırakıyor, şehvetini kükrüyor ve ben de haykırmama izin veriyorum, vücudumdaki her şey kasılıyor ve patlıyor, parlayan bir ecstasy gayzeri o kadar güçlü ki dayanamıyorum

Nefes alamıyorum, Savaş Lordu'nun boyu içimde bükülüyor, ondan ısı fişkırıyor.

"Benimle birlikte nefes al," diye emrediyor ve ben de alıyorum, o hafifçe ileri geri kayarken, parıldayan zevk kaybolurken ikimizi de yatıştırıyor.

Sonra dışarı çıkıyor ve yatağa yanıma çöküyor. "İyi misin?" diye sordu.

"Mmm," diye cevap veriyorum başım dönerek, gülümseyerek.

Kıkırdıyor. "Yakında tekrar hazır olacağım. Bir gecede altı kez yapabilirim." Ona bakakaldım. "Nereden biliyorsun?"

"Kendimi sınadım. Herkes uyurken, vahşi doğada saatlerce nöbet tutmak zorunda kalan bir adam başka ne yapabilir ki?"

"Seni iğrenç barbar."

Gülüyor ve oturuyor, omzumu kavırıyor ve beni sırtüstü çeviriyor. İki eliyle kalçalarımı tutarak bacaklarımı aralıyor ve yaptığı işi inceliyor. Ne gördüğünü sadece hayal edebiliyorum - o kısmımın ne kadar kızardığını ve şiştiğini, kendi uyarılmamla ne kadar ıslak olduğunu ve onun özüyle damladığını.

Savaş Lordu gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Seni birçok yönden seviyorum," diyor usulca. "Atıma binip gittin ve beni ölüme terk ettin. Beni Bloodsalt'tan kurtarmak için geri koşmanı. Duymak istediklerimi söylerken bana ciddiyetle bakıyorsun. Ve bunun gibi..." Bir parmağını yarığım boyunca gezdiriyor ve ben iç çekip kıvranıyorum, onu tekrar arzuluyorum. "Seni böyle seviyorum."

Ona uzanıyorum ve o da üzerime sürünerek ağırlığının bir kısmını bedenime yerleştiriyor. Ama şimdi bile dikkatli, ciğerlerimi sıkıştırmamaya ya da tüm o kaslarıyla beni ezmeye dikkat ediyor.

"Benimle bağ kur," diye fısıldar. "Bizimle seyahat eden şifacı bir Kanlısalt Şamanı. Törenlere katıldı ve yaşam bağına gerçekleştirebilir. Bu, klanlara bu barışın işe yarayabileceğinin bir başka kanıtı olacak."

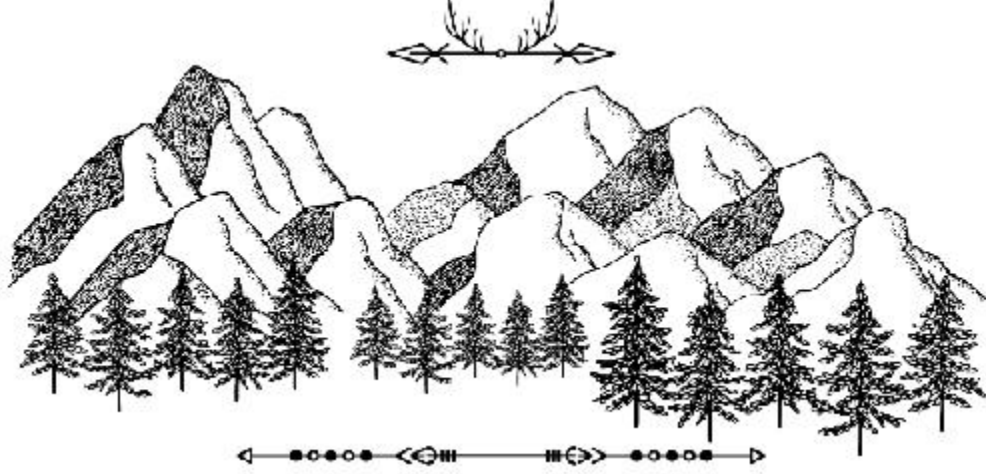
Kalbime bir parıltı doluyor, hiçbir hastalığın ya da kötü kaderin karartamayacağını düşündüğüm bir sevinç. Bu noktadan sonra bana ya da ona ne olursa olsun, her zaman bu geceye ve bu ana sahip olacağız - beni esir alan ve düşmanımın ruhunu benimkine bağlayıp bağlayamayacağını sorduğu ana.

Bunun büyüklüğü ağlamak istememe neden oluyor, bu yüzden gözyaşlarımı engellemek için mırıldanıyorum, "Ne kadar . Her zaman halkını düşünüyorsun ve

hedefleriniz."

"Bunu istememin tek nedeni bu değil," diye homurdanıyor.

Geniş, pürüzsüz dudaklarında bir parmağımı gezdiriyorum. "Biraz ikna edilmem gerekebilir."

Savaş Lordu yataktan kalkıyor, botlarını çıkarıyor ve bağıcsız pantolonunu indiriyor. Tuniğini bir kenara itiyor ve işte orada, tüm ihtişamıyla karşımda duruyor. Sadece uzaktan hayranlıkla izleyebildiğim ve her seferinde bir parçasına dokunabildiğim muhteşem genişliği.

"Hepinize dokunmama izin verecek misiniz?"

Fısıldıyorum. Sertçe yutkunurken boğazı düğümleniyor.

"Ayağa kalk, fare."

İtaat etmeye çalıştığımda, beni yıkadığı zevkten titreyen bacaklarım sallanıyor. Cronan devreye giriyor, beni döndürüyor ve sabırsız parmak hareketleriyle elbisemin düğmelerini çözüyor. Sonunda hacimli etekleri kocaman elleriyle kavıyor ve her şeyi başımın üzerinden çekip çıkarıyor. Saç modelim tamamen mahvolmuş, gevşemiş ve çıplak omuzlarıma dökülmüştü. Kıyafetlerimin geri kalanını da parçalara ayırıyor -korse, şalvar, iç etekler. Sonra hızlı bir nefes alıp yeşil gözlerini parlatarak geri çekiliyor.

Önünde titriyorum, tıpkı günler önce göğüslerimin çok küçük ve vücudumun yetersiz olduğunu söylediği zamanki gibi çırılçıplak.

Boyu uyluğuna doğru gevşek ve kalın bir şekilde sarkıyor, ama bana, her yerime baktığında, gördüğü şeyden ne kadar hoşlandığının sessiz bir kanıtı olarak sallanıyor ve kalkıyor, sertleşiyor. Güvensizliğim yumuşuyor ve kayıyor, karnımda titreyen akkor sıcaklık tarafından eritiliyor.

Bakışlarımı yavaşça vücudunda gezdiriyor, gözlerim yüzüne ulaşana kadar her bir şişkin kasını hırslı bir zevkle yutuyorum.

Çenesi sert, geniş dudakları gergin; ama gözleri özlemle parlıyor. "Gel buraya fare," diyor.

Yavaşça ona doğru yürüyorum ve kollarımı beline dolayarak tüm tenimi onunkine yerleştiriyorum. Yanan şaftı artık tamamen dikleşmiş, karnıma yapışmış durumda. Deneysel olarak avuçlarımı aşağıya kaydırıp yuvarlak kıcını yumuşatıyorum.

Elleri sırtımda geziniyor, saçlarımı avuçlayıp okşuyor ve tenimin tadını tekrar çıkarabilmesi için bırakıyor.

Kar fırtınasının olduğu gece kürklerin altında beraber çıplak kalmıştık ve banyoda da beraber çıplak kalmıştık ama bu sefer keşfetme özgürlüğümüz vardı. Sert poposunda daireler çiziyorum, ellerimi önüne kaydırıyorum ve göğüslerinin üzerinde özgürce dolaşıyorum. Ellerim meme uçlarının üzerinden geçerken, aleti karnıma doğru seğiriyor.

Beni biraz geriye itiyor, bir dizinin üzerine çöküyor ve göğüslerimden birini ağzına alıp ucunu yalıyor. Bacaklarımın arasında parıldayan zevk noktaları diken diken oluyor ve ben sızlanıyorum, kalçalarım öne doğru sallanıyor. Bedenim onu tekrar içimde istiyor, o gergin dolgunluğu özlüyor. Savaş Lordu bir parmağını dikiş yerimde gezdiriyor, sonra dudaklarını göğsümden çekip onun yerine ağzımı yakalamadan önce karnıma ıslak bir çizgi çekiyor.

Öpücüğü acımasız ve talepkâr ve tekrar boyuna yükselirken beni kaldırıyor. Bacaklarımı kalçalarının çıkıntıları üzerinde kıvrıyorum. Devasa vücudunun büyük bir kısmı etime bastırılmış durumda, sinirlerim boyunca çılgılık atan tüm hislere zar zor dayanabiliyorum. Pürüzsüz karın kasları, kıvrım kıvrım altın sarısı saçlarla bezenmiş geniş göğüs, sıcak teninin altında yuvarlanan demir kaslar.

Beni bir hiçmişim gibi, sanki uzuvları onun zevkine göre düzenlenmiş bir bez bebekmişim gibi ele alıyor. Dişleri dudaklarımı çekiştiriyor ve ben de onu şiddetle ısııyorum, bu da göğsünden bir kahkaha yükselmesine neden oluyor.

Ellerini kalçalarımın altında birleştirerek tüm bedenimi yukarı kaldırıyor ve beni aşağıya indiriyor, şaftı aniden içime giriyor. İki elimi omuzlarına kenetleyerek nefessiz bir şekilde ciyaklıyorum. Acıtmıyor, çünkü onun için tamamen sıvı haldeyim, utanç verici bir ihtiyaçla damlıyorum.

Beni kaldırıyor, sadece ucu kıvrımlarımın arasında kalana kadar beni yukarı kaydırıyor, sonra aşağı indiriyor, uzunluğu tekrar kanalımın içine girerken beni sıkıca bastırıyor. Üst kollarındaki devasa kaslar, sanki şehveti için sadece bir oyuncakmışım gibi beni yukarı aşağı, rahatça, kolayca çalıştırırken şişiyor.

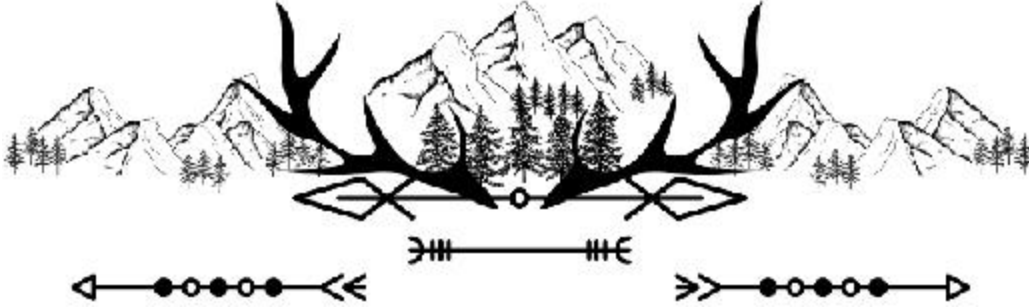
Savaş Lordu bana vahşi bir gülümseme veriyor, karanlık ve zevk dolu. "Yakalandıktan sonra seni ayaklarımın dibine attıklarından beri bunu seninle yapmak istiyordum.

Bu şekilde kullanılmak için mükemmel bir bedene sahipsin."

"Piç kurusu," diye soluyorum ama gözlerim kafamın içinde geri dönüyor. "Belki de artık seninle bağ kurmak istemiyordumdur."

Bir hırıltıyla kendini içime itiyor ve ağızımdan keskin bir zevk çığlığı çıkartıyor. Sonra kollarını sırtıma dolayarak bedenimi göğsüne yapıştırıyor. Hâlâ içimde, duvara doğru yürüyor ve omurgamı duvara bastırıyor. Sonra pompalamaya devam ediyor, ama bu sefer karnının alt kısmı bana daha fazla sürtünüyor, sürtünüyor, sürtünüyor - tam doğru açıyla öne doğru eğilirken küçük çaresiz çığlıklar atıyor - ve saf beyaz-sıcak ecstasy'nin kıvrımlı bir çizgisi karnımdan geçerek bacaklarım boyunca dallanıyor.

ığlık atıyorum ve Savaş Lordu ağızını benimkinin üzerine kapatıyor, sanki zevkimi tatmak, onu kendi içine çekmek istermiş gibi dilini derinlere sürüyor. Bedenim onun etrafında kasılırken, o da ağır ve çaresiz bir şekilde ağızımın içine doğru solumaya başlıyor. Sersemlemiş, büyülenmiş bir halde yakışıklı yüz hatlarının gerilmesini ve değişmesini izliyorum - ve sonra uyluk kaslarının şiddetli bir titremesiyle boşalıyor, vücudu gevşemeden önce kısa süreliğine sertleşiyor. Alnını benimkine bastırıyor, göğsü zevkli bir acıyla kabarıırken gözleri kapanıyor.

Savaş Lordu bir şekilde ikimizi de yatağa yatırmayı başarıyor; o sırtüstü yatıyor, ben de üzerine çıkıyorum. Köprücük kemiğini ve pazusunu okşarken mutluluktan kıpırdanmamı engelleyemiyorum. Tenimin onunkine değmesinde yatıştırıcı bir rahatlama var, sanki hayatım boyunca farkında bile olmadan arzuladığım bir his ve sonunda tamamen tatmin oldum.

Bir süre sonra ayağa kalkıyor, odadan çıplak bir şekilde çıkıyor ve elinde su ve meyve ile geri dönüyor. Yiyip içtikten sonra, benim ısrarım üzerine yatak odasının kapısını kapatıp kilitliyor. Ne de olsa bu evde kalan diğer savaşçılar her an eğlencelerinden dönebilirler.

"Bazı klanlarda bir çiftin ilk çiftleşmesine herkes şahit olur," diyor Savaş Lordu.

"Çiftleşmek mi?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Kulağa çok fazla hayvan gibi geliyor, insan değil."

"Bizler hayvanız," diye nefes alarak tırmanıyor. Kokusu duyularımı sararken nefesim ciğerlerimde kesiliyor - dumanlı, zengin erkekliği. Dilini benimkinin üzerinde gezdirirken şehvetin tadını alabiliyorum.

Sonra sırt üstü dönerek beni tekrar üstüne yatırıyor. Ama orada durmuyor; iki eliyle belimi kavırıyor ve beni bedenen kaldırıyor. İtiraz edemedi beni *yüzüne* oturttu. Dizlerim başının iki yanındaki yastığa bastırıyor ve ellerim içgüdüsel olarak yatağın çerçevesini kavırıyor. Kısa sakalının iç uyluklarıma ve daha hassas yerlerime değdiğini hissedebiliyorum; neredeyse ağzının içine damlıyorum.

İtiraz ederek ciyaklıyorum ve hareket etmeye çalışıyorum, ama beni sabit tutuyor, dudakları ile göbeğim arasında sadece biraz boşluk var.

Ve sonra dili titreyen merkezimde geziniyor. Beni yerimde tutuyor, kalçalarım titriyor, dişleriyle hassas kıvrımlarımı çekiştirip ısırırken, sıcak ve ıslak dilini tekrar tekrar üzerimde gezdiriyor. Bir ya da iki dakika sonra biraz gevşemeyi başarıyorum, o ağrıyan, gerilmiş kısıma gösterilen lezzetli ilginin tadını çıkarıyorum. Zevk dalgaları giderek birbirine yaklaşıyor ve yoğunlaşıyor; yeniden yanıyorum, sıcak ve arzulu.

"Nefes alabiliyor musun?" Duygu dalgalanmaları arasında idare ediyorum. "Kapa çeneni, fare."

Yani cevabım evet. Yatağın iskeletini daha sıkı kavıyorum ve onun bakımlarına boyun eğiyorum. Ellerinden biri popomu kavıyor ve ara sıra parmakları hareket ederek tenimi okşuyor. Diğer eli kalçamı kavıyor, beni destekliyor.

Dili kalın bir girdap ve ardından narin, yumuşak bir alıştırma. Dişlerinin bir kıstırması, doğru noktada bir ısırık ve orada titreyen enfes bir zevk noktası var. "Lütfen," diye . "Lütfen." Dişleri beni tekrar sıkıştırıyor, dili titriyor, dudakları emici bir öpücük konduruyor *ve-tanrım-faen* -Parçalanıyorum, titriyorum, nefesim kesiliyor ve çözülüyorum. Sakallı ağzı yukarı doğru bastırıyor, beni yatıştırıyor, yumuşatıyor.

O zaman kemiksizim, gevşek uzuvlarımı yatağa tamamen gevşemiş durumdayım. İki yana açılmış kalçalarımın arasında diz çöküyor, kaslı gövdesi görüş alanımı dolduruyor. "*Faen*, hazine," diyor, yanakları kıpkırmızı, altın rengi saçları güneşin altında parlıyor. lamba parıltısı. "Çok güzelsin." Dizlerini iki yana açmış, beni seyrederken kendini okşuyor. Kızarmış ve uykulu bir halde ona gülümseyerek parmak uçlarımı vücudumda gezdiriyorum. Saniyeler içinde boşalıyor ve tenime serpiliyor.

Sonra uykuya dalıyoruz, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanıyor. Birkaç saat sonra bazı eğlence düşkünlerinin sarhoş bir şekilde geri dönmesiyle uyanıyoruz, ancak diğer odalardaki kendi yataklarına yattıklarında gürültü çabucak kesiliyor.

Lamba söndü. Yakın karanlıkta, Cronan sessiz bir aciliyetle ağzıma saldırıyor ve ben de aynı şiddetle muhtaç bir şekilde bedenimi onunkine sıkıştırıyorum. Parmaklarım onun uzunluğunu buluyor, içime itiyor ve hâlâ hafifçe ağrıyor olsam da umurumda değil. Ciğerlerimde nefese, tenimde güneşe ihtiyacım olduğu gibi ona da ihtiyacım var. Onu kendi rahatımdan daha çok seviyorum. Arzuluyorum, açım, onun için kesinlikle vahşiyim. Kalın uzunluğunun içimi doldurma hissi hayal ettiğimden daha bağımlılık yapıcı. Vücudum onu içine çekiyor, kilitliyor

Zevkinin her damlası tükenene ve zayıf ve doygun bırakılana kadar içinde, etrafında nabız atıyor.

Onunla işim bittiğinde, göğsüne sürünüyorum ve o nefes nefese ve gevşek bir şekilde yatarken yüzüne dokunuyorum. Hafif sakalını, kalın elmacık kemiklerini ve güzel, düz burnunu okşuyorum. Geniş dudaklarını yumuşatıyorum ve kaşlarının kemerlerini çiziyorum. Parmaklarım gidiyor, sevdiği ve kaybettiği insanların kemiklerini tutan örgüye dokunuyor. Onların yerini asla dolduramam. Onu asla bu şekilde yoksun bırakmayacağıma da söz veremem.

Ama bedenim ve ruhum bir arada kaldığı sürece onu seveceğime ve onunla birlikte olacağıma söz verebilirim.

"Seni seviyorum," diyorum ona, parmaklarımı kalbinin üzerinde gezdirerek. "Ve seninle bağ kurmaktan başka bir şey istemiyorum."

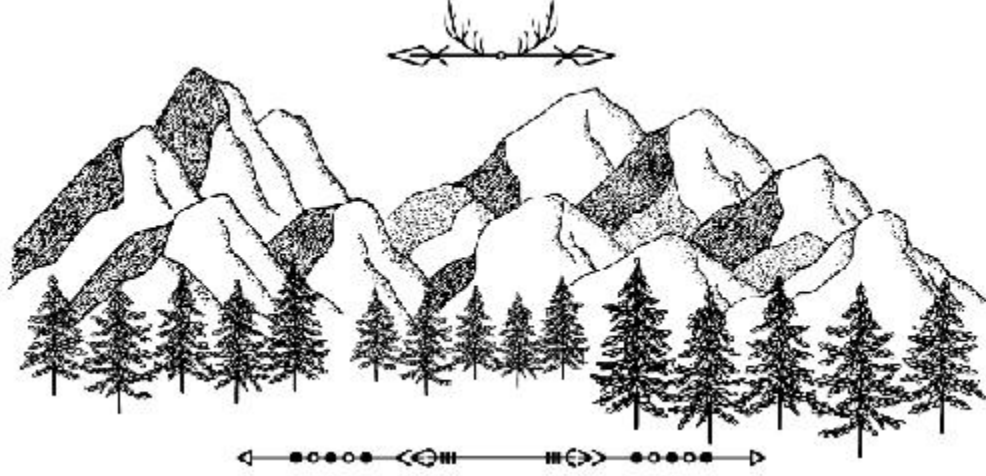
Gövdesi kabarıyor, bir rahatlama telaşı. "Tanrılar, fare," diye fısıldıyor, yüzüm öpebileceği kadar yakın olana kadar beni göğsüne doğru çekiyor. "Sen benim felaketim ve şifamsın. Sanırım senin için her şeyden vazgeçebilirim."

"Zorunda kalmayacaksın." Onu tekrar usulca öpüyorum. "Çünkü biz sadece bir ruh bağını ya da aynı 'çılgın şehveti' paylaşmıyoruz." Gözlerini deviriyor, ben de tekrar ayılmadan önce kıkırdıyorum. "Ortak bir amacı paylaşıyoruz. Belki adalet mümkün değil, gerçekten değil, bu noktada değil - ama neşe mümkün. Barış mümkün. Bunun yapılabileceğini herkese göstereceğiz."

Saçlarımı okşayarak derin bir mırıldanmayla onaylıyor.

"Bir şey daha var," diyorum. "Çocuk doğuramayacak kadar zayıf olduğum saçmalığı yeter. Eğer bir gün senin küçük savaş bebeklerini istersem, onları bana vereceksin. Anladın mı?"

"*Faen*, hazine," diye mırıldanıyor, keyifli bir sırıtışla. "Sana her şeyi vereceğimi biliyorsun."

Ertesi gün, Cronan ve ben bir Kanlısalt Şamanı tarafından, çırpınan kurdelelerle örülmüş çıplak ağaç dallarından aceleyle inşa edilmiş bir kemerin altında hayata bağlandık. Birleşmemiz annemin ısrarı üzerine Hoenfel rahibesi tarafından denetlendi. Yeminlerimizi ederken, şifacı ellerimizin etrafına beyaz iplikler örerken ve onları altın ışıqla yakarken, tüm klan ve bölge köylerinin temsilcileri tanıklık ediyor. Yaşam bağının gücünün sol orta parmağımdan kalbime, kanıma doğru aktığını hissediyorum ve bu hayatımdaki her şeyden daha doğru ve daha iyileştirici geliyor.

Töreni takip eden ziyafette, kendimi yenilmez hissederek, bir dilim zengin pastayı cesurca mideye indiriyorum. Elbette zihinsel durumum bedenimin kusurlarını düzeltemiyor ve sonrasında saatlerce pişmanlık duyuyorum. Ama pasta bittiğinde Cronan oradaydı ve ne kokulardan ne de onunla bir araya gelme havamda olmadığım gerçeğinden şikayet ediyordu. Sadece bana bir bardak su getiriyor ve yatağında uzanırken bana sarılıyor.

Yaşam bağımızın haberi her yere yayılacak ve babamın planlarına göre Savaş Lordu ve ben bir süreliğine bölgemizde köy köy dolaşarak annemle birlikte antlaşmanın şartlarını herkese duyuracağız. Cronan ve ben bir sembolüz; halkımızın geleceği görmesine yardımcı olabiliriz.

Annem sağlığını riske atmamak için yavaş seyahat edeceğimize söz veriyor ama seyahat artık benim için aynı korkuyu taşıyor. İdare etmeyi öğrendim.

En kötü senaryoda bile bölgemizde bir yolculuğun üstesinden gelebilirim. Daha sonra Cronan ve ben Hoenfel'de, ilk kez seviştiğimiz kulübede yaşayacağız. Cronan orayı onarmayı ve kendi kulübesi tarzında dekore etmeyi planlıyor. Babası ve kuzeydeki diğer yerleşimciler de Hoenfel, Three Bridges ve diğer sınır kasabalarına taşınarak bize katılacaklar.

Cronan ve ben ailemle birlikte güneydeki köyleri ikna etmek için seyahat ederken, kız kardeşim Joss da Zeha'yla birlikte Altagoni dağlarının ötesindeki kamptan kampa at sürecek ve savaş lordlarıyla konuşacak. Joss bu görev için biçilmiş kaftan; onun gücü ve becerileri Kuzey'e benimkinden daha uygun. Bir savaşçının zihniyetini benden daha iyi anlıyor ve yanında diplomat Zeha varken, pek çok klanın saygısını kazanacağından hiç şüphem yok. İki de bu anlaşmadan çok memnun görünüyorlar ve bazı gecelerinin benim ve Cronan'ınki kadar mutlu geçeceğinden şüpheleniyorum.

Tüm çabalarımıza rağmen, klanları bölgemize entegre etmek onlarca yıl veya daha uzun sürecektir. Yanlış anlamalar, önyargılar, kötü niyet ve anlaşmazlıklar olacaktır. İki halk grubumuzun da sahip olduğumuz her yeteneğe ihtiyacı olacak. Zeha'nın akıllı diplomasisine ve Savaş Lordu'nun saf gayretine, ailemin hayat boyu süren siyasi deneyimine ve Joss'un atılgan özgüvenine ihtiyaçları olacak. Olsa'nın onur duygusuna, kardeşlerimin yeni fikirlere hevesli açıklığına ve şifacının huysuz nezaketine ihtiyaçları olacak.

Ve bana ihtiyaçları olacak - her sabah vücudunun ne yapabileceğini ya da ölümün kıyısına ne kadar yaklaşabileceğini bilmeden uyanan kıza. Kuzey'de hayatta kalan ve onu esir alan kişiyi ölümden kurtaran kıza ihtiyaçları olacak. Onun acısını hisseden ve dinlemeyi öğrenen kıza.

Bana gelince, tek bir kişiye ihtiyacım var: Her sabah uyandığımda beni bir öpücükle karşılayan kişiye. Bana sahip olan ve beni özgür bırakan, bana saygı duyan ve bana hükmeden. Bedenimi ve kalbimi çalan kişiye. Kocam, hayat arkadaşım, düşmanım ve dostum.

Savaş lordum.

[SPOTIFY ÇALMA LİSTESİ](#)

*Karanlık Hükümdarlar serimin bir sonraki hikâyesine göz atın:
["Healer to the Ash King"](#) şu anda Kindle Vella'da mevcut ve ayrıca
uluslararası okuyucular için Patreon'umda yayınlanıyor.*

Su güçlerine sahip genç bir şifacı, Kral'ın eşini seçeceği bir yarışma olan "Seçilmişlerin Çağrılması" sırasında Başkent'te hizmet etmek üzere askere alınır. Onun sempatisi -ve arkadaşları- monarşiyi devirmeye niyetli bir anarşist grup olan Undoing'dedir. Yani Ateş kullanan Kül Kralı'yla karşılaştığında tek düşünebildiği, ne pahasına olursa olsun onu iktidardan uzaklaştırmaktır. (Yetişkin fantastik romantizm, baharatlı içerik) (Thranduil/Zuko esintileri taşıyan The Bachelor X The Hunger Games)

IMMORTAL WARRIORS yetişkin fantezi romantizm serisi

[Sleepy Hollow'un Atlısı Jack Frost](#)

[Gargoyle Prens](#)

[Wendy, Sevgilim](#) (Neverland Fae Kitap 1)

[Kaptan Pan](#) (Neverland Fae Kitabı 2)

[Hades: Ölülerin Tanrısı](#)

[Apollo: Güneş Tanrısı](#)

PANDEMİK CANAVARLAR üçlemesi

[Vampirler Sizi Kurtaracak](#)

[Size Kimera Sahip Çıkacak](#)

[Canavar Sizi Kurtaracak](#)

[Demons için İç TasarımLair](#)

[of Thieves and Foxes](#)

[Gelgitteki Dişler](#) (Vahşi Denizler Kitap 1)

[Derinlerdeki Seytanlar](#) (Vahşi Denizler Kitap 2)

[Bu Sefil Kanatlar](#) (Bir Savage Seas Universe romanı)

[KORRIGAN üçlemesi](#)

Korrigan (1. Kitap), *Druid* (2. Kitap) ve *Samhain* (3. Kitap)

[The Monsters Music](#) of (cinsiyet değiştirmiş bir Phantom of the Opera yeniden anlatma)

[Her Dreadful Will de](#) (Nisan 2022'çıkacak)

ASHTON SHIFTERS yetişkin fantezi romantizm serisi

[Aslan Alevi](#)

[Panter Kusatıldı](#)

Karanlık Hükümdarlar yetişkin fantezi romantizm serisi

[Şeytan Prensin Gelini 'Korsan](#)

[Kral'Esiri nun ın Savaş](#)

[Lordu'Ödülü](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

